

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
SILVER
DUKES

MOONLIGHT AND THE DUKE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEARA PLATT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Ay Işığı ve Dük

Gümüş Dükler 2. Kitap

tarafında
n Meara Platt

© Telif Hakkı 2024 Myra Platt

Metin Meara Platt

Dar Albert tarafından kapak

Dragonblade Publishing, Inc. Kathryn Le Veque Novels, Inc. şirketinin bir baskısıdır.

P.O. Kutu 23

Moreno Valley, CA 92556

ceo@dragonbladepublishing.com

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Kasım 2024 Kindle

Edition

Reklam veya tanıtımla ilgili kısa alıntılar dışında her türlü çoğaltma kesinlikle yasaktır.

Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Lisans Notları:

Bu e-Kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-Kitap satın sonra tekrar satılamaz. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya ödünç almadıysanız ya da sizin için satın alınmadıysa ve yalnızca sizin kullanımınız için bir hediye olarak verildiyse, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu kitap yetkisiz bir platformdan satın alındıysa, korsan ve/veya yetkisiz bir kopyadır ve ihlal edenler yasaların tüm kapsamına göre kovuşturulacaktır. Korsan kopyaları satın almayın veya kabul etmeyin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Yan haklar için Dragonblade Publishing, Inc. ile iletişime geçin.

DRAGONBLADE'IN BLOGUNA KAYIT OLDUN MU?

Özel çekilişler, özel alıntılar, yeni çıkan kitaplar, satışlar, ücretsiz kitaplar, kapak tanıtımları ve daha fazlası hakkında en son haberleri ve bilgileri alacaksınız.

Yazar listemizin tamamına da göz atın!
Spam yok, çöp yok. Söz veriyorum!

[Buradan Kaydolun](#)

*

Sevgili okuyucu;

Küçük bir basımevine verdiğiniz destek için teşekkür ederiz. Dragonblade Yayıncılık olarak, sektördeki en iyi yazarlardan bazılarının en yüksek kalitede Tarihsel Romantizm eserlerini sizlere sunmak için çabalıyoruz. Sizin desteğiniz olmadan biz de olmayız, bu nedenle bu hikayelere bayılacağınızı ve yol boyunca yeni favori yazarlar bulacağınızı içtenlikle umuyoruz.

İyi okumalar!

CEO, Dragonblade Yayıncılık

Yazar Meara Platt'ın diğerk Dragonblade kitapları

Gümüş Dükler Serisi

[Cherish ve Dük Ay Işığı ve](#)
Dük Dük ile İki Gece

Aytaşı İnişi İnişi_ (Novella)
[Aytaşı Meleğı \(Novella\)](#) Serisi
Aytaşı

[Aytaşı Dükü](#)
[Aytaşı Aytaşı Binbaşısı](#)
[Aytaşı Mürebbiyesi Aytaşı](#)
[Kahramanı](#)
[Aytaşı Korsanı](#)

Aşk Kitabı Serisi

[Aşkın Bakışı](#)
[Aşkın Aşkın Tadı](#)
[Aşkın Dokunuşu](#)
[Şarkısı Aşkın](#)
[Aşkın](#)
[ÖpücüğüKokusu](#)
[Aşkın Şansı Aşkın](#)
[Hediyesi](#)
[Sevginin Kalbi](#)
[Aşkın Umudu \(Novella\)](#)
[Aşkın Vaatleri](#)
[Aşkın Mucizesi Aşkın](#)
Yolculuğı
[Aşk \(Novella\) Aşk Hazinesi](#)
[Aşkın Aşkın](#)
[MucizesiDansı](#)

[Aşkın Hatırası \(Novella\)](#) .

Karanlık Bahçeler
Serisi [Gölgeler Bahçesi](#)
[Işık Bahçesi Ejderhalar](#)
[Bahçesi Bahçesi](#)
[Melekler Bahçesi](#)**Kader**

Farthingale Serisi
[Benim İçin Dilediysen \(Novella\)](#) .

Lyon'un İni Serisi
[Lyon' Öpücüğü](#)
[unLyon'un Sürprizi](#)
[Zorlu](#)

Britanya Korsanları Serisi
[Ateş İncileri](#)

De Wolfe Sürüsü: Seri
[Nobodys nin](#)
['Bhrodi'Angel Kiss](#)
[an Angel Meleği](#)

Ayrıca Meara Platt'tan
[Aislin](#)
[Noel Tek İstedğim](#) İçinPerili
Bir Mağarada

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

[Yayıncının Notu](#)

[Yazar Meara Platt'ın diğer Dragonblade kitapları](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm Sonsöz](#)

[Ayrıca yazar: Meara](#)

[Platt Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

*Lynton Grange
Devon, İngiltere
Ağustos 1817*

"ÇOCUKLARIM GİTTİ Mİ?" Altıncı Lynton Dükü Connor Fieldstone eve yeni varmıştı ve son birkaç ay içinde tuttuğu dördüncü dadı elinde istifa mektubu ve bavullarıyla ona yaklaşmadan önce inmeye vakit bulamamıştı. "Dadı Fuller, çocuklarımla gittiğini söylerken ne demek istiyorsunuz?"

"Gittiler. G-O-N-E, yani gittiler. Odalarından kaçtılar, Majesteleri. Küçük vahşiler artık sizin sorunuz. İstifamı derhal sunuyorum. Onları bulmada iyi şanslar." İstifa mektubunu adamın eline tutuşturdu ve ardından kendisini en yakın otobüs istasyonuna götürecek olan arabaya bindi.

Connor atından indi ve annesini, Lynton Düşesi'ni aramaya çıktı. Neredeydi? O da mı gitmişti?

"Şehirde alışveriş yapıyor," dedi baş kahya, pek de tedirgin görünmüyordu, çünkü çocuklar haftada en az iki kez kaçmayı başarıyor ve her zaman mucizevi bir şekilde akşam yemeği pudingi için zamanında geri dönüyorlardı.

"Teşekkür ederim, Brewster. Çocukların ona eşlik etmiş olabileceğini sanmıyorum?"

"Hayır, Majesteleri." Başını üzgün bir şekilde salladı. "Anneniz arabanızla ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra kaçtılar."

"Anlıyorum." Deniz kıyısındaki Lynton kasabası tüm kuzey Devon'daki en güzel yerlerden biriydi ve Connor'ın kendi mülkü Lynton Grange, buranın en güzel manzaralarından birine sahipti. Neden biri buradan kaçmak istesin ki? Burası çocuk yetiştirmek için cennet gibi bir yer değil miydi?

İyi bir not olarak, çocukları aile evini yakmamıştı... henüz.

Connor tüm ekibine evin bodrumundan tavan arasına ve tüm müstemilatına kadar aranmasını emretti. Yılın bu zamanında hava akşam en az saat ona kadar aydınlık kalırdı, yani onları bulmak için önünde saatler vardı. Yine de endişeliydi. Oğulları on iki ve on yaşlarındaydı ama kızı sadece sekiz yaşındaydı ve kardeşlerine ayak uyduramıyordu.

Bunu daha önce de sık sık yapmışlardı ama annelerinin ölümünden bu yana geçen üç yılda davranışları daha da kötüleşmişti. Mary'nin çok iyi bir anne ya da eş olduğunu düşünmüyordu ama ilgisiz bir anne bile hiç annesinin olmamasından daha iyiymiş gibi görünüyordu. Kendi annesinin -ona hayranlık duyan ve her şeye burnunu sokarak onu çılgına çeviren düşesin- şimdi ona uygun bir eş bulmaya kafayı takmasının nedeninin de bu olduğunu tahmin ediyordu.

Her seferinde bir sorun. Önce çocuklarını bulması gerekiyordu.

Lynton Grange ve çevresine artık ne kadar aşına olurlarsa olsunlar, kazalar oluyordu. Her kaçamaktan sonra eve sağ salım döneceklerinin garantisi yoktu.

Av köpeklerinden biriyle yakındaki tepelerde izlerini sürmek için yola çıkmak üzereydi ki komşusu güzel Eden Darrow'un kamyonetiyle kendisine doğru geldiğini gördü. Neden birdenbire onun güzel olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü vahşi kızıl saçları vardı ve ela gözlerinin parlaklığını körelten iğrenç gözlükler takıyordu. Kalemler genellikle saçlarının arasından çıkıyordu çünkü doğa çalışmaları sırasında not almak için her zaman kalem ve defter taşıyordu.

Gülümseyen üç yüz arkasından bakıyordu, kızının gülümsemesi hepsinden daha büyük ve parlaktı.

"Eden, Tanrı'ya şükür! Onları nereden buldun?" Çocuklarını kucağına almak için aceleyle ileri atıldı.

"Baba! Seni özledik," diye ağlayan en küçük kız, küçük kollarını babasının boynuna doladı ve onu kaldırıp şiddetle kucakladı.

"Priscilla, beni çok endişelendirdin." Onun tombul yanaklarını içten bir rahatlamayla öptü.

"Özür dileriz," dedi en büyükleri, adaşı Connor, arabadan inip Priscilla'ya sarılarak ona katılırken.

"Biz de geri dönmek üzereydik," dedi ortanca çocuk Alex, kardeşlerinin arasına girip onlara sarılırken. "Ama uzun bir yürüyüş oldu ve Priscilla yoruldu."

"Sonra Eden bizi buldu ve arabasına aldı," diye ekledi en büyükleri.

Connor rahatlama ve öfke karışımı bir duyguya kapıldı; çocuklarını kucaklamak ve aynı zamanda onları tokatlayıp pudinglerini almadan yatağa göndermek istiyordu.

Onlar neşeli aile buluşmalarını gerçekleştirirken Eden tünediği yerden sessizce onları izledi. "Sahile bakan kayalıkların yanındaydılar. Yetişkin gözetimi olmadan orada oynamaları çok tehlikeli. Yuvalardan birinden yumurta çalmaya çalıştıklarını gördüğümde gökdoğan çizimi yapıyordum. Bu yüzden onları eve getirdim ve Lynton Grange'e geri götürmeden önce bisküvi ve sıcak kakao ile besledim." Etrafına bakındı. "Dadı Fuller nerede?"

"Gone. G-O-N-E. Gitti," dedi ve son dadının sözlerini tekrarladı.

Çocukları neşelendi. Gad, onlar küçük dehşetlerdi.

Ama Connor, Eden'a onlarla ilgilendiği için içtenlikle minnettardı. "Akşam yemeğine kalırsın, değil mi? Daha sonra size eve kadar eşlik edeceğim."

Çocuklar onun kalması için yalvarmaya başladılar.

Yumuşak bir nefes verdi. "Pekâlâ. Ben kalacağım. Ama üçünüz de koşup ellerinizi iyice yıkasanız iyi olur. Connor," dedi en büyük oğluna, "Alex ve Priscilla'nın bu işi düzgün yapmasını sağla. Yetki sende ve iyi örnek olmalısın. Sabun ve su. Eller tamamen köpürtülsün ve ovulsun. Yemeğe oturmadan önce bir teftiş yapacağım."

Çocuklar neşeye eve koşmadan önce başlarını salladılar ve aceleleriyle Brewster'ı neredeyse deviriyorlardı.

Connor Eden'a döndü ve boğazındaki rahatlama yumrusunu temizledi. "Tüm kalbimle teşekkür ederim. O küçük şeytanlar benim için çok değerli."

Eden o güzel başını salladı. "Biliyorum. Onlar gerçekten harika çocuklar. Ama dadılarının durumu can sıkıcı. Biri daha mı kayboldu? Bu iş kontrolden çıkmaya başladı."

Acı verici bir şekilde farkındaydı.

Ama neden Eden'i tekrar sevimli olarak düşünmüştü? Şüphesiz minnettarlık hissediyordu, başka bir şey değil.

"Yarın bir ev dolusu misafirimiz gelecek," dedi. "Bu cehennem partisinin devam ettiği bütün hafta boyunca onlara bakacak başka bir dadı bulmamın imkanı yok."

Adam elini tutup onu teçhizatından indirirken usulca güldü. ". Bu senin için bir sorun. Annen takıntılı gibi görünüyor

seni evlendirmekle."

"Asla başaramayacak. Şu anki durumumdan oldukça memnunum." Çocuklarının dönüşünü beklemesi için ona salona kadar eşlik etti. "Kendimi kızım olacak kadar küçük bir tavuğa zincirlemeye de hiç niyetim yok."

"Ah, Lynton. Eğer o kararlı duldan kurtulacağını sanıyorsan çok yanıyorsun. Sen onun küçük oğlusun ve sonsuza kadar da öyle kalacaksın. Yine de onu çok acımasızca yargılama. Seni mutlu görmeyi çok istiyor."

Başını arkaya attı ve güldü. "Kırk yaşımı geçtim ve saçlarım ağardı. Kimsenin *küçük çocuğu* değilim."

Kanepede rahatına bakarken içini çekti. "Onun için her zaman öyle olacaksın. O iyi bir anne ve seni seviyor."

"Ölene kadar anne olmak için çok yaşlıyım. Ben bir-"

"Gümüş Dük olmak hakkında konuşmaya başlarsan seni tekmelerim."

Onun koltuğunun karşısındaki bir sandalyeye oturdu, bacaklarını önüne uzatıp rahatlarırken bir kolunu sandalyenin arkasına attı. "Neden bu konuda konuşmayayım ki? Ben bir Gümüş Dük'üm ve bundan gurur duyuyorum. Anlaşıldığı üzere Bromleigh ve Camborne'dan yeni ayrıldım. Bromleigh'in kuzeni Leydi Shoreham'ı ziyaret etmek için Brighton'da durduk. Biz konuşurken o da kendi ev partisini veriyordu. Bromleigh ve kuzeni, yeğeni ve varisi Reggie Burton'ın düzgün bir genç hanımla evlendiğini görmeye kararlılar."

"Evli mi? Siz üçünüz umutsuzca evlenmekten kaçınırken Lord Burton'ı evliliğe mi zorluyorsunuz? Bu siz Gümüş Dükler için ikiyüzlülük değil mi?"

"Hiç de değil. Bromleigh sadece ileriye planlıyor. Ne de olsa evlenip kendi oğulları olmadığı sürece -ki bu noktada pek olası görünmüyor- bir sonraki dük Reggie Burton olacak. Bromleigh onun iyi bir eş olduğunu görmeye kararlı."

Eden homurdandı. "Ah, en iyi hazırlanmış planlar. Bunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. dışarı."

"İyi, eminim. Bu mükemmel bir plan.

Bromleigh unvanının sorunsuz bir şekilde devredilmesi. Aslına bakarsanız, Bromleigh, Camborne ve ben de tam bekar olmaktan ne kadar memnun olduğumuzu konuşuyorduk. Gümüş Dükler birbirlerinden ayrılmazlar ve hiçbirimiz evlenmeyeceğiz... ya da benim durumumda yeniden evlenmeyeceğiz."

"Ben de asla evlenmeyeceğim," dedi Eden, birdenbire hüzünlü bir tavırla. "İsteyeceğim son şey ailemin yaşadığı felaket. İki insanın birbirine karşı bu kadar nefret besleyebileceğini düşünmemiştim."

Lynton'ın yüreği biraz burkuldu, çünkü Eden'ın ne kadar kötü bir ortamda yetiştiğini biliyordu. Bu durumdan bu kadar iyi kurtulmuş olması onun metanetine ve sağduyusuna bir iltifattı. Ama davranışlarının onu bu kadar kötü yaralamış olması utanç vericiydi. Nazikti, zekiydi ve muhtemelen şanslı bir adama iyi bir eş olabilirdi.

Söylentiler doğruysa, birkaç teklifi reddetmişti. Şimdi kaç yaşındaydı? Yirmi dört falan mı? Belki de yirmi altı. Rafta hiç de öyle görünmüyordu.

Aslında, baykuş gözlüklerini ve salonda oturup çay içmekten çok uçurumlara tırmanmak için tasarlanmış, kullanışlı ve dayanıklı, sıkıcı elbiselerini görmezden gelirsek oldukça güzeldi. Hiç de modaya uygun değillerdi. Aslında, meydan okurcasına demode oldukları söylenebilirdi.

"Çocuklarınızın bakıcı bir ele ihtiyacı olduğu konusunda annenize katılmaktan nefret ediyorum," dedi Eden, onun yüz hatlarını incelemesini yarıda keserek. "Priscilla özellikle bir annenin eksikliğini hissediyor. Kendim de bunu hissettiğim için, bir çocuğun mutluluğu için bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Connor'ın aklına çığınca bir düşünce geldi; Moğol sürüsü merdivenlerden gürleyerek inip konuşmalarını bölmeden önce Eden'la tartışması gereken bir düşünce. "Eden, bu ikilem hakkında... ve çocuklarımın onlara rehberlik edecek nazik bir ele ne kadar ihtiyaç duyduklarını bilerek... ve annemin yarından itibaren dengesiz çöpçatanlık planını yürürlüğe koymaya kararlı olduğunu görerek..."

"Evet?"

Öne doğru eğildi, bu yeni fikirden oldukça heyecanlanmıştı. "Ve o beni acımasızca bir eş almaya zorlarken kendime ayıracak bir dakikam bile olmayacağına göre... burada birbirimize yardımcı olabiliriz. Bunun size saçma gelebileceğini biliyorum. Ama siz... Çocuklarımın size taptığını ve sizin de aileniz yanınızdayken evinizden başka bir yerde olmayı tercih ettiğinizi düşünürseniz..."

Dudaklarını büzdü ve kaşlarını çatı. "Connor, seninle evlenmemi mi öneriyorsun?"

"Ne?" Nefesini içine çekti ve kalbi bir anlığına durdu. "Bekle... hayır. Senden dadılık yapmanı istiyordum."

Eden ona ağız açık bakarken hava bunalıcı bir şekilde yoğunlaştı. "Dadın mı? *Dadın* mı? Siz flört ederken, piknik yaparken, dans ederken ve partinizdeki tüm köylülerle cilveleşirken benden çocuklarınıza bakmamı mı istiyorsunuz? Ama siz kümesteki gümüş horoz gibi kasıla kasıla dolaşırken ben çocuk odasında Priscilla, Alex ve Connor'la mı ilgileneceğim? Ve bu *bana* nasıl yardımcı olacak?"

"Um..." O kısmı henüz tam olarak düşünmemişti. "Eden, bekle... Yapma-"

Eden sandalyesini altından tekmeleyince yere yığıldı.

İkinci Bölüm

"SALDIRGANLIĞINI GARİP BİR ŞEKİLDE TAHRİK EDİCİ BULUYORUM," dedi Connor, sırtüstü yatmış, Mayıs gökyüzünün derin mavisi gibi düşünceli gözlerle Eden'a bakarken. Ama o ve arkadaşları Bromleigh ve Camborne böyleydi - muhteşem erkeklik örnekleri, tamamen şekillenmiş kasları ve karakterli yüzleri olan gerçek erkekler. Onlara Gümüş Dükler deniyordu çünkü kırk yaşın üzerindeydiler ve saçlarında kırlar vardı. Eden, griden çok beyaz olan bu beneklerin Connor'ın koyu renk saçlarını tuzlamasından oldukça hoşlanmıştı.

Eden onun yanında diz çöktü, az önce yaptığı şey karşısında dehşete düşmüştü ve az önce söylediği şey karşısında da kafası karışmıştı. "Seni uyarıyor muyum?"

Öksürdü. "Hayır, yine yanlış söyledim."

İçini çekti ve ayağa kalkmaya çalışmadan önce nefes alması için bir süre daha yatmasını söyledi. "Oldukça sert bir şekilde devrildin. Çok özür dilerim. Ben de en az ailem kadar kötü davrandım. Neyse ki çocuklarınız burada değildi ve benim patlamamı görmediler. Gerçekten, ne kadar özür dilersem azdır."

Bir nefes daha aldı ve inleyerek oturur pozisyona gelirken uzatılan eli kabul etti. "Hayır, bunların hepsi benim hatamdı. Sana karşı yersiz konuştuğum için hatalıydım Eden. Bunu asla bir hakaret olarak algılamadım. Sadece çocuklarımın seni ne kadar çok sevdiğini gördüm ve bencilce bana yardım edebileceğin ihtimaline atladım."

Aslında çocuklarını çok seviyordu ve onları bir ya da iki günlüğüne yanına almakta bir sakınca görmezdi. Ama bütün bir hafta onun çok fazla görünüyordu.

"Başka bir şey bulurum," dedi, hâlâ tuttuğu elini dalgınca okşayarak. Kendisinininki fizikselliği nedeniyle sertleşmiş ve sıcaktı. İnce parmaklı, tüy kalemden daha ağır bir şey kaldırmayan yumuşak bir lord değildi. Elleri büyüktü ve ilahi bir his veriyordu. Aynı şey kaslı omuzları için de söylenebilirdi.

Adam onu bıraktığında hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştı.

"Bu ev partisi zaten bir felaket olmaya mahkûm," diye devam etti. "Annem bu *tonluk* elmasları davet ederken ne düşünüyordu? daha on sekiz yaşında bile değil. Ben kırkımı geçtikten sonra bu iş nasıl yürüyecek? Benden yirmi yaş küçük genç bir bayana nasıl ciddi gözle bakabilirim? Onunla ne gibi bir ortak noktam olabilir ki?"

Eden onun ayağa kalkmasına yardım etti, yan yana durduklarında onun iri gövdesinin yanında şaşırtıcı derecede küçük hissediyordu. Kısa boylu bir kadın değildi ama adam ondan tam bir baş daha uzundu. "Birbirimizle oldukça açık konuşuyor gibi görüldüğümüze göre, neden yatağında genç ve taze birini istemiyorsun?" diye sordu.

Sandalyesini düzeltti ve ona dönerek başını salladı. "Mesele de tam olarak bu zaten. O genç ve taze elmas yatağımı paylaşmak istemeyecektir. Belki yüzünü fazla buruşturmadan görevini yerine getirebilir ama benim zaten çocuklarım var. Daha fazlasına gerçekten ihtiyacım var mı? Connor ve Alex varis ve yedek, Lynton soyunu devam ettirecekler. Ayrıca Priscilla var, benim küçük sevgilim. Mary ile yaptığım gibi başka bir evliliğe ihtiyacım yok. Aslında başka bir evliliğe hiç ihtiyacım yok."

Eden ona düşünceli düşünceli baktı. "Ama mutlu bir aile gibi görünüyordunuz."

Homurdandı. "Mary ve ben birbirimize karşı samimiydik, ama hepsi bu. Çocuklara karşı nazikti, bunu kabul ediyorum. Ama onları korumak için kendi hayatını tehlikeye atar mıydı? Bundan emin değilim. Onda hiç cesaret kıvılcımı görmedim. Ne de annelik içgüdüğü. Ama kim bilir? Evliliğimiz boyunca onu hiç tanıyamadım. Ve siz bir şey söylemeden önce, bu benim çabalarımın eksikliğinden değildi."

"Bunu önermeyecektim." Onun devam etmesini bekledi çünkü duygularını açığa vurmaya hevesli görünüyordu ve onu dinlemekte bir sakınca görmedi.

"Asla bir fikir beyan etmedi. Hiçbir şey için tutkulu hissetmezdi, çocuklar için bile. Onlara çoğunlukla dadıları bakardı. Onları doğa yürüyüşlerine çıkaran, uyumadan önce onlara kitap okuyan ve hasta olduklarında yanlarında oturan bendim."

"Ya Mary?"

Omuz silkti. "Gününün çoğunu nasıl geçirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Nadiren eğlenirdik, bu da benim işime gelirdi, çünkü Lynton çiftliklerinde geçirdiğim uzun günlerin ardından genellikle yorgun düşerdim, özellikle de yapılması gereken fiziksel işler varsa. Evle ve çocuklarla ilgilenen hizmetçilerimiz, aşçımız, kahyamız, uşaklarımız, dadılarımız ve mürebbiyelerimiz vardı. Mary... O bir yapraktı

Bir ağaçtan kopmuş ve bir akarsuyun üzerinde yüzüyordu, sadece akıntıyla birlikte gidiyordu. Öldüğünde..." Bir elini o güzel siyah saç dalgalarının arasında gezdirdi. "Bu iş çok kişisel olmaya başladı. Şimdiden çok fazla şey söyledim."

"Söyleyeceğin her şeyi sır olarak saklayacağımı biliyorsun. Çocuklar onun kaybını hissettiler," dedi Eden, karısının ölümüne ne tepki verdiğini merak ederek. Bir damla gözyaşı dökmüş müydü? Kötü bir adam değildi, ama onu çok özlediğini düşünmüyordu, çünkü karısıyla hiçbir zaman bir aşk ilişkisinde yakalayabileceği yakınlığı yakalayamamıştı.

Onun mutsuz olmasını ve kaybının yasını umutsuzca tutmasını istediğinden değil. Ama kısa bir süreliğine mükemmel bir mutluluk yaşamak hiç yaşamamaktan daha iyi değil miydi?

Şu anda mücadele ettiği şey de tam olarak bu değil miydi?

İlk birkaç Mevsim boyunca kendisine yapılan tüm evlilik tekliflerini reddetmekle hata ettiğini düşünmeye başlamıştı. Bazı beyler yeterince onurluydu ve bu işi başarabilirdi.

Ama denemekten çok korkuyordu çünkü anne babasının korkunç bir evliliği vardı. Onların hatalarını tekrarlamak istemiyordu.

Bu nedenle, aynı türden kutsal olmayan bir ittifaka girmekten ve onların üzücü kaderine katlanmaktan kaçınmıştı. Zamanında bir elmas olarak görüldüğü için pek çok teklifi geri çevirmişti. Taliplerinin çoğu ondan çok çeyizine aşıktı.

Ama birkaç kişinin de ondan gerçekten hoşlanmış olması mümkün değil miydi?

Pek de önemli değildi, çünkü ona kur yapan beyefendilerin hiçbiri onu nefessiz bırakmamış ya da kalbini çarptırmamıştı. Hiçbiri bir aşk eşleşmesi olamazdı.

Ama ne olmuş yani? Tüm bu dikkati onu nereye getirmişti?

Artık yedi yaşında ve yirmi yaşındaydı ve rafta yerini almıştı. Bu konuda mutsuz olduğundan değil. Burada, Lynton kasabasında kendine iyi bir hayat kurmuştu. Connor iyi bir komşuydu. O ve annesi Düşes Evelyn, ne zaman her zaman misafirperver davranırlardı. Çocukları bile o ne zaman ziyarete gelse en iyi davranışlarını sergileme eğilimindeydi, her ne kadar en iyileri her zaman çok iyi olmasa da. Onların maskaralıklarına hiç aldırılmaz ve onlarla vakit geçirmekten keyif alırdı.

Büyükannesinden miras kalan kendi evi Chestnut Hill'in yanı sıra iki yıl önce tamamen kontrolü altına giren büyük bir güven fonuna sahipti. Gerçekten de, bu miras onu oldukça zengin bırakmıştı.

kendi hakkı. Bu nedenle, kendileriyle evlenmesi için onu baştan çıkarma umuduyla öne çıkmaya istekli erkekler her zaman vardı.

Onların bariz oyunlarına kanmayacak kadar alaycıydı.

"Uh oh. Gürleyen sürüyü duyuyorum," diye şaka yaptı

Connor.

Çocukların içeri girmesiyle sohbetleri sona erdi. Tartışma şimdi akşam yemeği ile ilgili sorulara kaymıştı, çünkü bu büyüyen periler aklıktan ölüyorlardı.

Eden, çocukları etrafına toplandığında Lynton'ın yüzünün nasıl aydınlandığını fark etti.

Evet, özlediği şey buydu - kendi çocukları. Ama iyi bir anne olabilecek miydi? Yoksa kendi annesinin olduğu gibi bir ölüm perisi olmaya mahkûm muydu? Babası biraz daha iyiydi, her zaman karısını kıskırtırdı çünkü ikisi yağ ve su gibiydi. Annesi en ufak bir sorun yüzünden her zaman kriz geçirirdi, babası ise bugüne kadar icat edilmiş tüm kötü alışkanlıkların yürüyen bir kanıtıydı.

Nasıl oldu da birbirlerine uyabildiler?

Chestnut Hill'i bu kadar çok sevmesinin nedeni de buydu. Ailesi zamanlarının çoğunu Londra'da geçirirken o burada, onların ulaşamayacağı bir yerde ikamet ediyordu. Burası *onun* evi, sığınağıydı ve çok uzakta olduğu için buraya gelmeye nadiren zahmet ediyorlardı.

Onların ziyaretlerini hiç umursamadığından değil. Ayrı ayrı tahammül edilebilirlerdi.

Birlikte tam bir felaketti.

İnsan şimdiye kadar ayrı kalmayı öğrenmiş olabileceklerini düşünüyor. Ama birbirleriyle yüzleşmeyi seviyor gibiydiler ve her biri diğerinin gününü mahvetmekten fena halde zevk alıyordu. Eden onların bağırışmalarından ve vazoları, minderleri ve ellerinin altındaki diğer nesneleri birbirlerine fırlatmalarından bıkmıştı. Çoğunlukla annesi bunları babasına fırlatıyor, o da genellikle vurulmamak için zamanında eğiliyordu.

Her iki ebeveyn de onun orada olup olmadığını ve tiyatrolarını izleyip izlemediğini hiç umursamadı. Çoğu zaman onun varlığını bile unuttular.

Lynton çocuklarından ayrıldı ve onu nazıkçe dirseğinden tuttu, dokunuşu onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Moğol sürüsü annemin dönüşünü bekleyemeyecek kadar aç."

Eden ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Ama o dışarı çıkarılmayacak mı? Onsuz devam etmemiz kabalık olur. Ya onlar yemek yerken biz de çocuklarla birlikte oturursak?"

"Sonra da annemle yemek mi yedin? Ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok."

O anda Brewster içeri girdi. "... "Evet, Brewster. Ne oldu?"

"Annen bu akşam kasabada yemek yiyeceğini haber verdi."

Connor kaşlarını çatı. "Herhangi bir açıklama yaptı mı?"

Brewster başıyla onayladı. "Görünüşe göre, Sör Nero Arnulfson Lynton Edebiyat Derneği'nde bir konferans verecek ve Düşes Evelyn daha sonra üyeler için Lynton Oteli'nde resmi olmayan bir akşam yemeği düzenlemeye karar vermiş."

"Ah, sosyete toplantısı," diye mırıldandı Eden, daveti reddettiği için kendini biraz suçlu hissederek. Sör Nero kendini beğenmiş ve şehvet düşkünü yaşlı bir adamdı. Kızın poposunu iki kez çimdiklemişti ve kız ona bunu bir kez daha yapma fırsatı vermek istemiyordu.

"O zaman sadece biz ve çocuklar varız," dedi Connor şaşırtıcı derecede sevecen bir gülümsemeyle.

Yemeklerini muhteşem Lynton bahçelerine ve geniş okyanus manzarasına bakan terasta yediler. Teras bu saatte gölgedeydi ve böyle sıcak bir günde yemeğin tadını çıkarmak için mükemmel bir yol sunuyordu. Sudan hafif bir esinti esiyor ve tuz, kum ve dalga kokusunu onlara doğru taşıyordu. Rüzgâr döndükçe ve yön değiştirdikçe, şu anda muhteşem zirvelerinde olan bahçe güllerinin güzel kokusunu da taşıyordu.

Priscilla onun yanına oturmuş, sevimli yuvarlak yüzünde öyle bir mutlulukla ona bakıyordu ki Eden'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bu çocukların bir hafta boyunca onunla birlikte olması çok mu kötü olurdu?

Sohbetleri sürekli ve canlıydı. Çocuklar babalarına günlerini anlattılar. Connor dikkatle dinledi ve ev partisinin zahmetli haftası sona erdiğinde yapabilecekleri aktiviteler için önerilerde bulundu. Priscilla, "Ama daha koca bir hafta var," diye homurdandı. "Sen bize yeni annemizi bulmakla meşgulken biz ne yapacağız?"

Connor şarabından bir yudum almak üzereyken durakladı. "Sana yeni bir anne bulmayacağım," diye mırıldandı sıkılmış dişlerinin arasından. "Bulacağımı kim söyledi?"

"Büyükanne Evelyn bu hafta onunla tanışacağınızı söyledi." Alex dedi.

"Büyükannen yanılıyor," diye cevap verdi. "Ben oldukça memnunum ve başka kimseye ihtiyacım yok."

"Eden dışında," dedi Priscilla, yapış yapış parmaklarıyla onun elini tutarak, bu mutlu aile grubunun dışında bırakılmasından doğabilecek herhangi bir hakareti hafifletmek için tatlı bir jest yaptı. "Eden'a ihtiyacımız var, değil mi?"

Connor gülümsedi ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Evet, Eden da dahil."

Eden yumuşak bir kahkaha atarak, "Onur duydum," dedi ve elindeki elma şarabı bardağını kaldırdı.

Çocuklar alkışladı.

Eden kendini gözyaşları içinde bulunca dehşete kapıldı. Hızla arkasını döndü ve hışırıyormuş gibi yaparak bu beklenmedik duygusallık nöbetini maskeleydi. "Oh, affedersiniz."

Connor ona baktı. "Sen iyi misin?"

Başını salladı. "Sadece havadaki bir şey. Boğazımı gıcıkladı."

"Sen öyle diyorsan." Connor yemeğin geri kalanında gözlerini ondan ayırmadı.

Çocuklar konuşmaya devam etti ve Connor'ın yarının ne getireceğinden bahsetmesi üzerine sustular. "Eminim sabah yürüyüşü için vaktimiz olacak ve belki öğle yemeğinden hemen sonra sahile inebiliriz," dedi onlara. "Öğleden sonra konuklar gelmeye başlayacak, bu yüzden sizi sahile götüremeyebilirim. Bunun için söz veremem."

"O zaman bizi kim götürecektir?" Priscilla sordu. "Eden, sen götürür müsün?"

"I..." Eden dehşet içinde Connor'a baktı, sonra içini çekip başını salladı. "Seni götürmeyi çok isterim. Sahilde bir piknik yapmaya ne dersiniz? Böylece baban da misafirlerini karşılamak için dönmeden önce kısa bir süreliğine de olsa piknikte bize katılabilir."

Bu bir alkış daha getirdi.

Ama iki çocuk çabucak ayıldı ve en büyükleri sordu: "Haftanın geri kalanı ne olacak? Ben kendi başımın çaresine bakabilirim ama Alex ve Priscilla'nın gözetime ihtiyacı var."

"Süper... süper... dediğin şeye ihtiyacım yok!" Alex karşılık verdi. "Priscilla bebek."

"Ben bebek değilim!" Priscilla hemen gözyaşlarına boğuldu.

Eden kucağına aldı ve sarıldı. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

Kız başını salladı ama hâlâ çocukların bazen öfkeli olduklarında çıkardıkları ve bir ebeveynin fark etmesi gerekmeyen o sahte ağlama sesini çıkarıyordu. Eden bu sahtekârlığı kolayca fark etti çünkü çocukken ebeveynlerinin dikkatini çekmeyi umarken bunu sık sık kendisi de denemişti. Ama bu hiçbir zaman işe yaramamıştı çünkü anne ve babası birbirlerini incitmeyi daha çok önemsiyorlardı.

onu sevmekten daha çok. "Baban Düşes Evelyn'in bebeği. Bunu biliyor muydunuz? Ben de ailemin bebeğiyim."

Priscilla başını kaldırıp ona baktı, artık ağlamıyordu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Eden, her ne kadar tek çocuk olmak onu en küçük, en büyük ve bir çocuğa yapıştırılmak istenen diğer tüm etiketlerin sahibi yapsa da. "Bu yüzden en küçük olmayı ve herkes tarafından seilmeyi bir gurur vesilesi olarak kabul etmelisin."

"Ailen seni en çok seviyor mu Eden?" Priscilla sordu.

Hayır, ailesi onu ne öyle ne de böyle umursuyordu. Yer yarılrsa da içine girse fark etmezlerdi.

"Her çocuğun kendine özgü nitelikleri vardır, Priscilla," dedi Connor, Eden'in yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ettiğinde onu kurtarmaya geldi. Uzun zamandır onun komşusuydu ve ailesinin onun hakkında ne kadar az şey düşündüğünü çok iyi biliyordu.

"Benimki ne?" Priscilla gözyaşlarını şimdilik unutarak sordu.

"Oh, bir bakalım. Çok fazla var." Connor kaşlarını çatı ve elini çenesine götürerek konuyu ciddi bir şekilde düşündü. "Ama senin en iyin hangisi? Biliyorum, öpülesi yanakların."

Priscilla yatıştırılmıştı. Eden'in kucağından inip sandalyesine geri tırmandı ve kardeşlerine dilini çıkarmadan önce herkese kendini beğenmiş bir bakış attı. "Eden'in en iyi özelliği nedir?" diye sordu.

Alex hemen, "Bunu biliyorum," diye cevap verdi. "Öpülesi dudaklar!" Connor öksürdü. "Ne?"

"Sör Nero'nun Efendi Hartley'e böyle söylediğini duydum ve Efendi de aynı fikirdeydi."

Eden yanaklarının ısındığını hissetti. "Benim hakkımda böyle mi söylediler?" *O pis yaşlı*

Erkekler.

Connor aceleyle, "Bence Eden'ın en iyi özelliği nazik olması," diye ekledi. "Ve etrafta olmak eğlenceli."

En büyükleri de aynı fikirdeydi. "Seninle ne zaman keşfe çıksak bize söyleyecek ya da gösterecek ilginç bir şeyler buluyorsun Eden."

"Çünkü doğayı seviyorum. Eğer hava uygun olursa, gününbirlik bir gezi yapabiliriz. Babanız büyükannenizin bir haftalığına davet ettiği genç ve tatlı kızlara kur ben de sizi çevrede yürüyüşe çıkarırım. Aslında, bulgularımın bir günlüğünü tutuyorum ve bu hepimizin yapabileceği bir şey. Connor, çocuklarına dürbün, kalem ve yazı defteri verebilir misin? Bir de piknik yemeği." Kadın ona sırtıttı. "Siz evliliğinizle ilgili çalışmalarınızı sürdürürken, çocuklarınız da

Yeni kuşlar ve bitkiler keşfedecek ve bunların bilimsel kayıtlarını tutacağım."

Çocuklar alkışladı.

Connor'ın gözleri parlıyordu ve ona şaşırtıcı derecede yumuşak bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim Eden. Kulağa mükemmel geliyor. Ama emin misin?"

Başını salladı, daha önce onun sandalyesini tekmelediği için şimdi oldukça pişmanlık duyuyordu. Çocuklarıyla vakit geçirmek güzel bir fikirdi. "Evet, dört gözle bekliyorum."

"O halde önerge kabul edildi," dedi ve ona yumuşak bir gülümseme daha gönderdi. "Kabul edenler 'evet' desin."

Üç çocuğu coşkuyla "Evet!" diye bağırdı.

"Hareket geçti." Ona döndü, yüzündeki ifade fark edilir derecede hüznüldü. "Doğrusu, keşke tüm misafirlerimi görmezden gelebilsem ve tüm gün boyunca size katılabilsen."

*

O AKŞAM çocukları yatırdıktan sonra Connor'la birlikte alt kata indiler. Connor onun arabasının getirilmesini emretti. "Seni eve bırakacağım ve sonra buraya yürüyeceğim. Güzel bir gece ve eve dönüş yolumu görebilmem için solmakta olan ışık yeterli olacak."

Yılın bu zamanında güneş akşam saat ondan önce batmazdı. Eden, Lynton Grange'e kadar yürümesinin pek tehlikeli olmayacağını biliyordu, çünkü evleri birbirlerinden çok uzakta değildi. Ormanlık alanın içinden ya da sahil boyunca birkaç kestirme yol vardı. Kışın yatak odasından Lynton Grange'in bacalarını ve muhteşem malikânenin üst kısmını görebiliyordu. Ama yazın ağaçlar gürdü ve görüşünü engelliyordu.

Aracını getirdikten sonra Connor, sürücü koltuğuna tırmanmadan önce ona yardım etti. Dizginlere hafif bir fiske vurarak atını tırısı kaldırdı ve ona dönmeden önce ekibinin duyamayacağı bir mesafeye gelmelerini bekledi. "Eden, çocuklarımı günlük keşif gezilerine götürmek konusunda ciddi miydin? Sanki seni zorlamışım gibi hissediyorum."

"Hayır, benim için bir zevk," dedi başını sertçe sallayarak. "Başka türlü teklif etmezdim. Gerçekten, onlarla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Bence bu hepimiz için eğlenceli olacak ve onları bu işten uzak tutacak."

her günün büyük bir kısmında saçını okşayacak. Sabahları hazırlanmalarına ve akşamları yatmaya hazırlanmalarına yardımcı olması için bir ya da iki hizmetçi görevlendirin."

Başını salladı. "Bu kolayca ayarlanabilir."

"Bütün gün dışarıda olmak onları yoracaktır. Daha da önemlisi, onları yaramazlıktan uzak tutacaktır. Evde tıklıp kalırlarsa, sıkılır ve huzursuz olurlarsa misafirlerinize ne tür kirli oyunlar oynayabileceklerini düşünmek bile beni ürpertiyor."

Connor başını geriye attı ve güldü. "Bezelyeleri ve onların çöpçatan annelerini korkutmanın bir yolu da bu. Dürüst olmak gerekirse, çocuklar için planladığınız hafta kulağa harika geliyor. Elimden sık size katılacağım. Beni bekleyenlerden çok daha eğlenceli görünüyor."

"Ah, zavallı Connor. Bütün o güzel kadınlar sana saldırıyor," dedi alaycı bir sempatiyle. "Buna nasıl dayanacaksın?"

"Benimle alay etme Eden. Her fırsatta saldırıya uğramak hiç de eğlenceli değil. Ben onların bencilce ilerlemeleri için bir hedeften başka bir şey değilim. Herkes benim iyiliğimi kazanma umuduyla bana yalan söylüyor. Aptalca bir şaka yaparsam, hepsi bunun çok komik olduğunu ve benim çağlar boyunca bir nüktedan olduğumu ilan edecekler. Akla gelebilecek en anlamsız saçmalıkları söylesem bile yine de dahi ilan edilirim. Kadınların kendilerini bana atmalarının tek nedeni bir dük olmam. Bu onların sevdiği bir unvan... Onlar için ben buyum. Mary için de öyleydin. Söylenebilecek en iyi şey, onun görevini yaptığı ve bana oğullar verdiğidir."

Düşünceli bir şekilde ona baktı, rahmetli karısının ona daha fazla bağlı şaşırmıştı, çünkü o gerçekten de aile hayatına değer veren iyi bir adamdı.

Günah kadar yakışıklı olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama onu koca olmaya layık kılan karakterinin gücüydü.

Bu ve cesaret. Kıtada Napolyon'la savaşırken uzun süre evinden uzak kalmıştı. İngiltere'deyken bile, görevleri nedeniyle sık sık Parlamento oturumları için Londra'da bulunuyordu. Yıllarca bu onun rutini olmuştu. Savaş. Parlamento. Ev.

Mary ve çocukları, döngü yeniden başlamadan ve o Kıta'ya dönmeden önce ona sadece bir ya da iki ay sahip olacaklardı.

"Ah, yine yapıyorum," dedi özür diler gibi bir sesle. "Seninle konuşmayı neden bu kadar kolay bulduğumu bilmiyorum." Atı evleri arasındaki tanıdık patikada tırıs giderken, çok az yönlendirmeye ihtiyaç duyarak tekrar onu incelemek için döndü. "Belki de gerçekten dinlediğin ve önemsedığın içindir. Ne kadar az insanın bunu yaptığına şaşırsın."

"Pek çok açıdan benzer bir konumdayız. Anlamak ve sempati duymak kolay." Yakışıklı, varlıklı ve unvan sahibi olması cazibesini artırıyor ama Eden kendini sadece bu nitelikler için biriyle evlenirken göremiyordu. O bir mirasçıydı ve hayatta kalabilmek için cebi dolu bir erkeğe ihtiyacı yoktu.

Onun sorunu da kendi zenginliği nedeniyle benzerdi. Bir erkeğin onu kendisi için seveceğinden nasıl emin ? Hepsinin onun çeyizini istediğini varsaymak ve hiçbirine güvenmemek daha kolaydı.

Kadın sessizleşince Connor devam etti. "Bu bezelyelerden herhangi biri Mary'den farklı olacak mı? Benden bir teklif alma umuduyla benden hoşlanıyormuş gibi yapacaklar. Daha zeki, daha hesaplı olanlar çocuklarımdan da hoşlanıyormuş gibi yapacaklar çünkü çocuklarım da onları onaylamadıkça kimsenin benden evlilik teklifi alamayacağını anlayacaklar. Connor, Alex ve Priscilla bu paketin bir parçası. Bundan ödün vermeyeceğim."

"Sen de yapmamalısın. Onlar harika çocuklar."

"Entrikacı şeytanlar olsalar bile mi?" Sevgiyle güldü ama neşesi çok uzun sürmedi ve ayıldı. "Düğünden ne kadar süre sonra sahtekârlık sona erecek? Yeni karımın çocuklarımla yatılı okula gönderilmesini ne zaman talep edeceğine dair bahse girmek ister misiniz?"

Zavallı Priscilla'nın uzaklara gönderileceği düşüncesi bile Eden'in kalbini yerinden oynatmıştı. Hayır, tatlı çocuğun evde kalmaya ve sevgiyle kuşatılmaya çok ihtiyacı vardı. Eden'in ailesi onu çok küçükken yatılı okula göndermişti ve bunu düşündükçe hâlâ acı çekiyordu.

Belki ailesi onu sevseydi ve ziyaretine gelseydi ya da onu sevinç ve sevgi gösterileriyle karşılasaydı her şey farklı olurdu. Ama hayır, böyle bir şey hiç olmamıştı. O iyi huylu bir ihmalin ürünüydü.

"İnsanın doğru eşi bulma konusunda nasıl bu kadar alaycı hissedebildiğini anlayabiliyorum," dedi şefkatle. "Londra'da ilk kez sahneye çıktığımda on dokuz yaşında, sıska kolları ve bacakları olan garip bir kızdım. Ama bu bekârların bana akın etmesine bakarak Truvalı Helen kadar ünlü bir güzel olduğumu düşünebilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Ama Eden, sen çok güzelsin."

"Belki, o zamanlar. Evde olduğumuz günlerde evimizin önünde beni ziyarete gelen bir dizi beyefendi olurdu. Tabii ki annem babam sırayla bana eşlik ediyorlardı çünkü aynı odada bulunmaya dayanamıyorlardı. Birbirlerine bakmadan duramazlardı."

Kavga. Ancak ateşkes ilan ettiler ve olası taliplerin evlilikleri taverna kavgasından korkmamaları umuduyla bir katılım programı hazırladılar."

"Birçok teklif aldığınızı biliyorum. İlginizi çeken kimse olmadı mı?"

Omuz silkti. "Bazıları iyi adamlardı, eminim. Ama o zamanlar kime güveneceğimi bilmiyordum. Bu yüzden kimseye güvenmedim."

Teçhizat evleri arasındaki tanıdık yolda ilerlerken ona baktı. "Şimdi tüm teklifleri reddettiğin için pişman mısın?"

Başını salladı. "Yirmi yedi yaşıdayım ve annemle babam hâlâ kavga ediyor. Yaşlılığımla bu şekilde mi yüzleşeceğim? Onlar öldükten sonra, her ne kadar kusurlu olsalar da, yapayalnız kalacağım ve birkaç kadın derneğine başkanlık etmek ve ara sıra ihtiyacı olanlara sadaka vermek dışında dünyada geçirdiğim zamanı gösterecek hiçbir şeyim olmayacak." Durakladı ve hüzünlü bir iç geçirdi. "Sanırım her talibin cesaretini kırarak yanlış bir seçim yapmış olabilirim."

Connor konuşmalarını uzatmak amacıyla atı yavaşlatmak için dizginleri çekiştirdi. "Gençtin ve korkmuştun... Tam olarak korkmamıştın ama deneyimsizdin. Ve sana akıl verecek bilge biri yoktu. O durumda, bir eşle ilgili yanlış bir karar vermiş olabilirdin. Bu felaket ."

"Evet, bu doğru. Kocam paramı yakıp kül edecek güce sahip olurdu ve ben onu durdurmak için çaresiz kalırdım. Evliliğinizden memnun olmadığınızı biliyorum ama aynı riskle karşı karşıya değildiniz. Erkekler mal varlıklarının kontrolünden vazgeçmezler. Mary senin istediğin gibi bir eş olmayabilirdi ama birlikteliğinizden üç güzel çocuk sahibi oldunuz."

"Üç dinsiz," dedi gülerek. "Onları gerçekten seviyorum. Onlar benim gurur ve neşe kaynağım, ancak onları ne kadar sevdiğimi belli etmeye cesaret edemiyorum yoksa beni ezip geçerler."

"Oh, zaten biliyorlar. Konu onlara geldiğinde puding kadar yumuşaksın." Ailesinin ona bir kez olsun şefkat göstermesini diliyordu. Başarılarıyla gurur duyduklarını gösteren en küçük bir takdiri bile. Bir gülümseme. Başının okşanmasını. Yanağına bir öpücük. "Ama Connor, hayır. Onlara her zaman nasıl hissettiğini söylemelisin. Yaptığın herhangi bir şeyin bir ebeveynin seni sevmesini sağlayıp sağlamayacağını merak etmek korkunç bir şey."

Onun eline uzandı. "Eden, çok özür dilerim. Burada çocuklarım hakkında atıp tutuyorum ve senin nasıl acı çekiyor olabileceğini hiç düşünmüyorum."

Adamın elinin kendi elinin etrafına dolanması hoşuna gitmişti. "Onlar hakkında konuştuğun için asla üzülmeye. Doğrusu, onlara karşı bu kadar iyi olmanızı seviyorum. Bazı insanlar kibirli, hoşgörülü, düşüncesiz olmadıkları için dünyanın paramparça olmayacağına dair bana umut veriyor..." İnledi. "Ailem asla çocuk sahibi olmamalıydı. Ama ne yazık ki ben buradayım."

Elini hafifçe sıktı. "Hiç de talihsiz değil. Daha iyi bir komşu isteyemezdim. Çocuklarım size bayılıyor."

Başını salladı. "Çünkü ben hâlâ çocuk sayılırım ve onlar da bunu Ben."

Connor ona hınzırca bir sırıtış attı. "Hayır, Eden. Sen çok fazla çekici bir kadın. Ama Sör Nero ve Squire Hartley'nin senin hakkında bu şekilde konuşmalarına üzıldüm. Böyle bir saygısızlığı hak edecek hiçbir şey yapmadınız. Düşüncelerini kendilerine saklamaları gerekirdi."

Omuz silkti. "Hiç düşünülmemekten iyidir sanırım. Hartley sarkıntılığını daha iyi gizliyor. Sör Nero tam bir baş belası. Sürekli popomu çimdiklemeye çalışıyor."

Connor dizginleri yukarı çekti. "Ne yapıyor? Ciddi misin sen? Bir daha denerse onu yere sererim. Eden, sadece bana gel ve ben-"

"Ne yapacaksın? Beni koruyacak mısın?" Karnına bir sıcaklık yayıldı, çünkü birinin ona göz kulak olduğunu bilmek güzel bir histi.

Nefesinin altında mırıldandı ve ona son derece kararlı bir bakış attı. "Evet, seni koruyacağım. Bu Lynton Dükü olarak görevlerimin bir parçası değil mi? Lynton kasabasına ailemin adının verilmesinin bir nedeni var. Burada yaşayan herkes benim korumam altında, en çok da siz."

"Neden en çok ben?"

Onun elini tekrar tuttu. "Çünkü ben sana bakmazsam kim bakacak?"

Yüz ifadesi acıya dönüştü. "Hayatımın büyük bölümünde kendi başımın çaresine baktım. Sanırım idare edebilirim."

"Biraz önce evlenmediğiniz için pişmanlığınızı dile getiriyordunuz." Yüzünü tamamen ona dönmek için koltuğunda döndü. "Eden, neden bir hafta bizimle kalmıyorsun? Annemin seni planladığı tüm eğlencelere davet ettiğini biliyorum."

"Kibarca reddettim."

"Yine de şimdi çocuklarıma bakmaya istekli misin? Altımdaki sandalyeyi tekmelemekte haklıydın. Sizden böyle bir şey istemeye hakkım yoktu. Ancak, eğer bir koca bulma konusunda ciddiysen, neden bize katılmıyorsun?"

Bütün hafta boyunca mı? Çocukları meşgul etme konusunda endişelenmeyin. Gerekirse onları korumaları için bir hizmetçi ve uşak rotasyonu yaparım. Küçük yaramazlar bir hafta boyunca hayatta kalacaklar ve yaramazlık yapmaları kimin umurunda?"

"Her gün için plan yapmaya başladığımıza göre onları hayal kırıklığına uğratabazdım."

"Onlar dirençli. Bütün çocuklar öyle değil mi? Kendinize dikkat etmeniz daha önemli. Burada bulunan tek uygun beyefendi ben olmayacağım. Neden bize katılmıyorsun? Hangilerinin sınırlayıcı olduğunu ve hangilerine güvenmen gerektiğini sana söyleyeceğim."

Eğer onun da bir eş arayacağı gerçeği olmasaydı, hiç tereddüt etmeden kabul ederdi. Taze genç kızların onun etrafına üşüşmesini izlemeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Onun bir Gümüş Dük olmasına ve asla evlenmemeye kararlı olmasına sevinmesi yanlış mıydı? Onun hiçbir karısı dostluklarının ve kolay ilişkilerinin devam etmesine izin vermezdi. O zaman kime güvenmek zorunda kalacaktı? Karısı muhtemelen onun çocuklarını görmesini de engelleyecekti.

Eden fazla yufka yürekli olduğu için sessizce kendini azarladı. Daha hesaplı olsaydı, Düşes Evelyn'in Connor'ı evlendirmek için yaptığı planları sabote ederdi.

Ama böyle iğrenç bir şeyi asla yapamazdı. Onun gerçek aşkı bulmasını ve mutlu olmasını istiyordu.

Kendisine gelince, gerçekten de servet avcıları dışında kimsenin yaşlanan bir kız kurusunun etrafına üşüşeceğini mi düşünüyordu? Hayır, aşk ve evlilik fırsatını kaybetmişti. "Connor, benim için endişelenme. Çocuklarını alacağım ama her gün alacağıma söz veremem çünkü onları sağanak yağmurda dışarı çıkarmayacağım. Kendi evim sadece yirmi dakika uzaktayken Lynton Grange'de de kalmayacağım."

"Eden, bu konuda neden bu kadar inat ediyorsun?"

Çünkü yaşlıydı ve raftaydı. Onun ne olduğunu görmedi mi?

"Fikrimi değiştirecek tek bir şey var," diye açıkladı. "Şey, muhtemelen iki şey."

Bir kaşını kaldırdı. "Peki bunlar ne?"

"Önce evim yandı. Ama gördüğünüz gibi Chestnut Hill hâlâ gururla ayakta duruyor." Uzakları ve şimdi görünen görkemli evinin çatısını işaret etti.

Gülümsedi. "Peki ikinci şey nedir?"

"Annem de babam da aptalca öfke nöbetleriyle beni rahatsız etmek için buraya geliyorlar. Ama bildiğim kadarıyla Londra'dalar. Umarım orada kalırlar ve onlar birbirlerini perişan etme arayışlarına devam ederken beni rahat bırakırlar."

Ama büyüleyici malikânesine ve huzur bulduğu bu eve- doğru yola çıktıklarında avluda iki araba olduğunu fark etti. "Olamaz," dedi kırık bir fısıltıyla ve Connor'ın koluna yapıştı. "Nasıl olabilirler? Hayır, bu olamaz."

Ön kapı açıldı.

Anne ve babasının birbirlerine bağdıkları duymamak için Connor'la ikisinin de sağır olmaları gerekirdi. Belli ki aynı anda Londra'dan ayrılmayı tercih etmişlerdi. Aslında bu bir sürpriz değildi, çünkü o şehirdeki kötü kokular ve bunaltıcı sıcak herkesi kovalamıştı. Ve şimdi buradaydılar ve şimdiden kimin onunla kalacağı konusunda kavga ediyorlardı.

Midesi acıyla gerildi. Ebeveynlerinden birinin onunla kalmasını istemiyordu. İkisine birden sahip olmak tamamen tahammül edilemezdi.

Camın kırılma sesini duydu, hemen ardından babasının böğürmesi geldi.

Connor onun elini kendi eliyle kapattı. "Eden..."

Daha fazla cam kırıldı.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Teklifimi yeniden düşünmek ister misin?"

Eden ağlamamaya çalışarak zorlukla yutkundu. "Ben birkaç elbisemi hazırlarken beni bekler misin?"

"Evet," dedi acıyan bir şefkatle, zıplayıp aşağı inmeden önce ve sonra ona teçhizattan inmesine yardım etmek için etrafından dolaşmadan önce.

Bakışları yoğun ve ateşliydi, bir an için onu gereğinden uzun süre tuttu. "Her zaman senin için burada olacağım Eden. Neye ihtiyacın olursa olsun. Senin için ne yapabilirsem."

Ona solgun bir gülümseme attı.

Onun sözlerine inanmaya cesaret edebilir miydi?

Üçüncü Bölüm

CONNOR'IN ÇOCUKLARI ertesi sabah uyandıklarında Eden'in bütün hafta boyunca burada kalacağını öğrenince ^{sevinçten} havalara uçtular. "Ah, baba! Onu nasıl ikna ettin?" Priscilla köpüklü bir sevinç baloncuydu, koşarak babasının kucağına atlayıp ona sarıldı.

Onun davranışını düzeltmesi gerekirdi, çünkü düzgün bir genç kız babasının kucağına atlayıp onu yüzünden öpmek yerine kahvaltı masasındaki yerine oturmalıydı.

Ama şimdilik sadece beş kişilerdi, ne önemi vardı ki?

Doğrusu, kahvaltının her zaman biraz kaotik olmasını seviyor ve çocuklarının yanında olmasının verdiği rahatlığa bayılıyordu. Ne yazık ki, önümüzdeki hafta rutinini alt üst edecekti. Çocuklar kahvaltılarını Londra'nın *ton* elitlerinin yolundan uzak tutmak için üst kattaki sınıfta yapmak zorunda kalacaklardı. Rutinindeki bu değişiklikten hoşlanmıyordu ama küçük dinsizlerinin herkesin yemeğini bozmasına da izin veremezdi.

Kollarını kızına doladı ve çayını yudumlarken ona gülümseyen Eden'a başının üzerinden sırttı. Sör Nero'nun konferansı ve sonrasındaki akşam yemeği kutlaması akşamın ilerleyen saatlerine kadar sürdüğü için annesi henüz aşağı inmemişti. Bu nedenle kahvaltı masasında bulunan tek yetişkin o ve Edendi.

Eden'in gülümseyen yüzüne bakmayı tercih ediyordu. Saçları sabah güneşinin ışığında muhteşem görünüyordu, güneş ışınlarının vurduğu koyu ipeği andıran zengin bir kırmızıydı. Gözünde gözlük vardı ama Eden'in parıldadığına yemin ettiği ela gözlerinin güzelliğini saklayacak bir şey yoktu.

Elbisesi, dayanıklılık ve belki de vahşi doğadayken kamuflaj için tasarlanmış modası geçmiş kıyafetlerden biriydi, çünkü çevredeki çalılar ve ormanlık alanlarla mükemmel uyum sağlayacak koyu bir orman yeşiliydi. Çünkü elbisesi, yakındaki kıyı kayalıklarına uyum sağlayan grinin sıkıcı bir tonuydu.

Priscilla onun kucağından indi ve Eden'a doğru koşarak kucağına tırmandı. Eden onu sanki yapılacak en doğal şeymiş gibi kabul etti.

Evet, Eden'da en çok hoşuna giden şey buydu. Doğal bir nezaketin yanı sıra güçlü bir sabır dozuna sahipti, şüphesiz yıllarca kavgacı ebeveynleriyle başa çıkmak için geliştirilmişti. Connor ve Alex'in de o burada olmasaydı normalde olacaklarından daha kibar olmaları hoşuna gitmişti. Gerçekten de ona karşı bu kadar düşünceli olmaları onu oldukça şaşırtmıştı.

Kâfir oğullarının onun yanında beyefendi gibi davrandığını görmek tuhaftı. "Eden, çörek ister misin?" Alex bir tane getirmek için ayağa kalkarak sordu.

Büfenin üzerindeki gümüş tabaklardan birinden kendisi için

bir tane aldı. "Bir tanesini çok isterim. Teşekkür ederim, Alex."

"Benim için bir zevk," dedi ve çöreği tabağına yerleştirdi.

Connor bir sırtışı bastırdı. Kimdi bu yabancı? Yanlışlıkla yanlış eve mi girmişti?

En büyükleri de Eden'a dikkatle bakıyordu. "Sabah yürüyüşü için yanımıza ne almalıyız Eden? Priscilla ve Alex'in erzaklarını toplamalarına yardım edebilirim. Priscilla, eğer çantan çok ağırsa senin için ben taşıyım."

"Çok düşüncelisiniz," diye karşılık verdi Eden. "Erzak listesini asgari düzeyde tuttum. Ama bu lezzetli çöreklerden ve içmek için limonatadan yanımıza almalıyız. Bugün çok uzağa gitmeyeceğiz çünkü babanın misafirlerini karşılamak için zamanında dönmesi gerekiyor. Yani, kısa bir sabah yürüyüşü, sonra da sahilde piknik. Hava çok boğucu değilse belki sahilde kalır ve deniz kabukları toplarız. Sudan serinletici bir esinti gelecektir."

"Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı suya sokabilir miyim?" Priscilla sordu.

Eden başını salladı. "Ah, evet. Bu bir gerekliliktir. İnsanın ayak parmaklarını sıcak kuma sokması ve sonra da serin suya daldırması gerekir. Ama cildinizi korumak için her zaman güneş şapkanızı takmayı unutmalısınız."

Priscilla suratını astı. "Şapkaları sevmiyorum."

"İstemiyor musun? Ama onların içinde çok güzel görünüyorsun." Eden, Priscilla'nın yüz hatlarını inceliyormuş gibi yaptı. "Senin için mükemmel bir şapkam var. Benimkinin aynısı. İkiz gibi görüneceğiz. Umarım sakıncası yoktur, yoksa biz-"

"Benim için fark etmez." Priscilla'nın gözleri parladı ve Eden'a Connor'ın küçük kızında o güne kadar gördüğü en büyük gülümsemeyi attı. Artık memnun bir şekilde kendi koltuğuna oturdu ve kahvaltısını bitirdi.

Connor az önce ne olduğundan emin değildi. Bütün bu yaygara bir şapka için miydi? Ve şimdi kızı Eden'in minyatür bir versiyonu gibi görüneceği için mi heyecanlanıyordu? Tek eksiği gözlükleriydi.

Bunu sorgulamayacaktı. Çocukları mutluydu.

Hepsi yürüyüşe hazırlanmak için üst kata koştu ve on beş dakika sonra alt katta buluştular. Eden ve çocuklar kalem, defter ve dürbün içeren küçük çantalarını hazırlarken, kendisi de uzun süredir aşçılık yapan Bayan Ward'ın ağzına kadar doldurduğu yiyeceklerle dolu daha büyük bir çanta taşıyordu.

Oğulları büyüme aşamasındaydı ve kuduz kurtlar gibi yiyorlardı. Bir saat içinde çuvalda kırıntılardan başka bir şey kalmazdı.

Yürüyüşe başlamak için dışarı çıktıklarında güneş yüzlerinde parlıyordu. Connor doğa uzmanı olduğu için Eden'in liderlik etmesine izin verdi. Ayrıca, çocukları onu asla dinlemeyecekti. Neden dinlesinler ki? O sadece onların babası ve güçlü bir düktü, Eden ise eğleneliydi ve maceraya atıldıklarında onları heyecanla dolduruyordu.

Sessizce çocuklarını inceledi, kulaktan kulağa gülümsediklerini görünce kalbi zevkle doldu.

Ve davranıyorlardı! Eden sağa dönün dediğinde, sağa döndüler. Eden durmalarını söylediğinde durdular. Eden parmağını ağzına götürüp bir kaz ailesini incelerken sessiz olmalarını fısıldadığında hemen sessizleştiler.

"yere dikkat edin," diye hatırlatırdı çocuklarına, çünkü kazlar paytak paytak yürüdükleri her yerde dışkı izleri bırakmalarıyla ün salmışlardı.

"Sus, baba!" diye fısıldadılar hepsi birden.

Alex, "Eden bize sessiz olmamızı söyledi," diye onu uyardı.

Connor'ın adaşı kaşlarını çatarak, "Oh, uçup gittiler," diye homurdandı. "Ne yaptığını gördün mü?"

Şapkasının altından iri gözleri kocaman görünen Priscilla da onu azarladı. "Baba, Eden'in bize sessiz olmamızı söylediğini duymadın mı?"

Eden kıkırdamasını bastıramadı. "Babana karşı bu kadar sert olma. O bu maceralarda yeni. Yaz için buraya yerleştiklerine göre bu kazlarla yine karşılaşacağız. Babanın dediği gibi, her yere dışkılarını bırakıyorlar. Onları tekrar bulmak için sadece izlerini takip etmemiz gerekecek. Onlara her sabah burada rastlayacağımızdan eminim."

Priscilla, "Babam onları yine kovalamazsa," diye mırıldandı.

Connor gülerek, "Kutsal azizler," dedi ve teslim olmak için kollarını uzattı. "Herkesten özür dilerim. Sırada ne var Eden?" Doğrusu, etrafındaki herkes sanki bir güneş tanrısıymış gibi davranırken keçi gibi hissetmek ferahlatıcıydı.

"Finch'in Çayırı'na doğru gideceğiz," dedi Eden. "Sabah sisi şimdiye kadar kalkmış olmalı ve geyikler besleniyor olmalı. Açık arazide tavşan ya da tilki bile görebiliriz."

İnsan ejderhaları, perileri ve deniz canavarlarını keşfetmek üzere olduklarını düşünebilirdi. Connor hayretle baktı, çünkü çocukları .

Çayıra giderken içinden geçmeleri gereken ağaçların arasında kırılğan sis çizgileri vardı. Connor, bu ince dallar etraflarında süzülürken Priscilla'nın elini tuttu ve küçük sevgilisinin korkacağından endişelendi. Oğullarının hayaletimsi sesler çıkarması ve zavallı Priscilla'ya ağaçlardan trollerin atlayıp onu yiyeceğini söylemesi de yardımcı olmuyordu.

Connor kızına, "Kimse seni yemeyecek," diye güvence verirken bir yandan da kaşlarını çatarak çocuklarına baktı. "Hepsini kovalayacağım."

Priscilla ona daha da sokularak, "Teşekkür ederim baba," dedi.

Eden koruyucu jestini onaylamak için ona gülümsedi ve ardından ağaç dallarının arasına gizlenmiş birkaç yuvayı işaret etmek için bir an durakladı. "Bunları hangi kuşların yaptığıı bilen var mı?"

Çocukları neşeyle tahminler yürütürken Connor sessiz kaldı. "Dove!"

Priscilla seslendi.

"İyi tahmin. Çok yaklaştın," dedi Eden. "Cirl bunting!" Alex ağladı.

Eden başını salladı. "Bunlar sadece Güney Devon'da yaygındır." "Ouzel!" dedi genç Connor.

Eden tekrar başını salladı. "Yakın, ama bu kuşlar daha çok Dartmoor'da bulunacaktır."

"Wren!" Priscilla tekrar denedi.

Connor, çocukları aralarında daha önce hiç duymadığı kuşların da bulunduğu kuş isimlerini saymaya devam ederken onları dinledi. Onu şaşırtan şey, bu kadar çok şey bilmeleriydi. Onlara Eden mi öğretiyordu? Kesinlikle sefil mürebbiyelerinden biri değildi.

Alaca kuyruksallayan. Curlew. Çulluk. Merlin. Şakrak kuşu.

"Robin!" Alex birkaç başarısız tahminden sonra nihayet ağzından kaçırdı.

Eden ellerini ırdı. "Bu doğru! Mükemmel, Alex." Ardından yerde kırık bir şekilde duran soluk mavi yumurtalar hakkında kısa bir yorum yaptı. "Rüzgâr onları ardı kuşunun yuvasından uçurmuş olabilir ya da bir atmaca çullanıp birkaçını almış olabilir. Doğa güzeldir ama aynı zamanda acımasız da olabilir. Bu nedenle nerede olursak olalım her zaman dikkatli olmalı ve sağduyulu davranmalıyız."

Yolun karşısına geçtiklerinde Eden yol boyunca uzanan taş itlerdeki yarıklarda yetişen bir iek cümbüşünü işaret etti. Bu ieklerin üzerinde dinlenmeye gelen yaban arılarını ve kelebekleri gözlemlemek için durdular. Eden arıları ve kelebekleri göstererek, "Doğada bir düzen var," dedi. "Bir çiçeğe her konduklarında polenler ayaklarına ve kanatlarına yapışıyor. iek fideleri bu şekilde yayılır. Aynı şey ağaçlar için de geçerlidir. Örneğin kudretli meşeyi alalım. Bir sincap onun tohumlarını -genellikle yerde bulduğumuz meşe palamutlarını- alıp başka bir yere gömebilir."

Priscilla, "Arılar çiçeklerden su içiyor," diye belirtti.

Eden başını salladı. "ieklerden nektar yudumlarlar. Nektar onları besliyor ve kovanlarına döndüklerinde bu besini bala dönüştürüyorlar."

Priscilla, "İşte arı kovanı," diye işaret .

Connor'ın çocukları hemen taşları toplayıp Finch'in ayırınındaki uzun meşe ağaçlarından birinden sarkan arı kovanına fırlatmak üzereyken Connor homurdanarak uyardı. "Alex! Connor! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Eden sakince taşları ellerinden aldı. "Kovan onların evi ve yaşam kaynağı. Biri evinizi yıksa ve size zarar vermek için peşinize düşse ne hissederdiniz?"

Priscilla, Connor'ın elini bir kez daha tutarak, "Üzülürdüm," dedi. "Bu korkunç olurdu, değil mi baba? Yavru arılara zarar vermemeliyiz."

"Evet, aşkım. Sanırım Eden'in bize öğretmeye çalıştığı şey de bu; tüm canlıların doğada bir yeri var. Hepimiz birbirimize çok benziyoruz. Bir baba geyik, tıpkı benim sana her zaman göz kulak olduğum gibi çocuklarına göz kulak olacaktır."

Alex, "Ama o her zaman onlarla birlikte," dedi, "ama sen değilsin."

Bu Connor'ı yaraladı. "Öyle olmaya çalışıyorum Alex. Ama Lynton holdingi çok büyük ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sık sık seyahat etmem gerekiyor. Ayrıca, kaçamayacağım parlamenter görevlerim var. Çok uzakta yaşadığımızı biliyorum.

Londra'dan. Ama sen büyüdükçe seni de yanımda götürebilecek ve sana etrafı gezdirebileceğim."

"Neden şimdi değil, baba?" Priscilla sordu, sesi tatlı ve ağlamaklıydı.

Onun hizasında diz çöktü. "Çünkü balolara, suarelere ve sunulan diğer eğlencelere katılmak için hâlâ çok gençsin."

Priscilla surat asmaya başladığında en büyükleri, "Eden onları sevmedi," dedi. "Yani pek bir şey kaçırdığımızı sanmıyorum, Priscilla."

"Londra'yı neden sevmedin?" Alex ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Çok güzel bir şehir ve orada görülecek ve yapılacak çok şey var. Ama benim pek hoşuma gitmeyen, bitmek bilmeyen partiler ve teşhir edilmek oldu."

"Vermek üzere olduğumuz ev partisi gibi mi?" Priscilla gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Eden başını salladı. "Bir ev partisi Londra'daki herhangi bir balo kadar acımasız olabilir. Dans etmekte pek iyi değilimdir. Ve iyi bir flörtçü de değilim. Genç hanımların ve bekârların çoğu evlenecek birini bulmak istedikleri için oradadır, bu yüzden herkes her zaman bir gösteri sergiler."

"Bir tavus kuşunun dişiye cezbetmek için kuyruk tüylerini göstermesi gibi mi?" diye sordu genç Connor.

Eden tekrar başını salladı. "Evet, aynen öyle." "Evlenmek istemiyor musun?"

Priscilla sordu.

Sorular oldukça kişiselleşiyor gibi görünüyordu ama Eden Connor'ın çocuklarının kendisini sorgulamasına aldırıyor gibiydi. Soruları oldukça ciddiye aldı ve cevap vermeden önce her birini düşünürken dudaklarını büzdü. "O zamanlar kendime bir koca bulmak istemiyordum."

"Peki ya şimdi?" Alex sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Şu anda doğru beyefendiyi bulmak büyük bir çaba gibi geliyor. Ben çok bağımsızım ve her şeyin istediğim gibi olmasına alıştım. Evlenirken yapacağım fedakârlıklara aldırış etmemem için karşımdaki erkeğin çok özel biri olması gerekir. Ben sadece aşk için evlenirim. Onun da beni sevmesi gerekir."

"Babam seni sevebilir. Ve biz de seni severdik," dedi Priscilla ciddiyetle.

Eden ona sarıldı. "Seni sevdiğim gibi. Her zaman en iyi komşulara sahip olduğumu söylemişimdir. Ama bence babanız kendi seçimini yapmalı. Eminim ki bir eş seçerse, hepinizin hayran kalacağı çok özel biri olacaktır."

Priscilla sorularına devam etmeye kararlı görünüyordu ama bir geyik tam o anda çayıra atlayarak dikkatini dağıttı. Ardından birkaç dişi geyik çalıların arasına yem aramaya geldi ve çocuklar dikkatlerini geyik ailesine çevirince sohbet unutuldu.

Eden geyiğin resmini çizmek için defterini ve kalemını çıkardı. Çocukların hepsi dürbünlerini çıkarmış, bulabildikleri tüm hayvanlar için çayır çalılıklarını ve böğürtlenleri gözölüyorlardı. Connor not tutucu rolünü üstlenerek onlara yardım etti ve gördükleri tüm tavşan, geyik, tilki, sincap ve kuşların bir listesini yaptı.

Kalbi onların masum heyecanı karşısında eridi. Bu anın bir parçası olmayı seviyordu.

Eden ona baktı ve gülümsedi. Bunların hepsi onun yüzünden olmuştu.

Gülümseyerek karşılık verdi, keşke bunu sağladığı için ona düzgün bir şekilde teşekkür etmenin bir yolu olsaydı. Bunu zahmetsizce yapmıştı. Ve akıllıca da. Çocuklarının bu maceradan bu kadar keyif alacağını nereden biliyordu? Belki de onları, çocukken babasıyla birlikte yapmayı dilediği her şeye götürüyordu.

Tanrım, ne kadar kötü bir ailesi varmış.

Güneş gökyüzünde yükselirken geyik gölge bulmak için çalılıklara doğru başlayınca dikkatini tekrar çocuklarına verdi. Çayır artık tamamen güneş altındaydı, çünkü içinden geçen küçük deredeki son sis de dağılmıştı.

"Pekâlâ, sahile gitme vakti geldi," diye duyurdu Eden.

Herkes dürbünlerini ve diğer malzemelerini topladı ve sahile doğru yola çıktı. Bu kez Priscilla, aile kuyruğunun başında yürürken Eden'in elini tuttu.

Connor sıranın en arkasında pozisyon alırken onları izledi ve bir rüzgâr Eden ve Priscilla'nın aynı hasır şapkalarını yakalayınca gülümsedi. Her ikisi de şapkalarının engellemek için ellerini başlarına götürdüler, her ne kadar şapkaların üzerinde onları sabit tutmak için kurdele bağları olsa da. Ancak dayanıksız kurdeleler ve geniş siperliklerin birleşimi o rüzgârın gücüne karşı koyamadı.

Eden hemen Priscilla'nın şapkasını düzeltmeye yardım etti ve ardından kendi şapkasını düzeltti. İkili yollarına devam ederken tekrar el ele tutuştular.

Mary bunu Priscilla'yla ne zaman yapmıştı? Karısının çocuklarıyla birlikte keşfe çıktığı tek bir zamanı bile hatırlamıyordu. Onun

Annem, dul düşes olarak övündüğü konumunda bile, biraz daha genç olsaydı bunu yapabiliirdi. Ama koşuşturmalarının çoğunu Lynton'ın ana caddesindeki alışveriş gezilerine ayırırdı.

Sahil göründüğünde, o ve çocukları önden koştular. Gün iyice ısınmıştı ve serinlemeye ihtiyaçları vardı. Elbette tüm kıyafetlerini çıkaramazlardı, bu yüzden sadece keselerini attılar, şapkalarını, botlarını ve ceketlerini çıkardılar ve sonra suya koştular, gömlekleri ve pantolonlarıyla daldılar.

Hizmetçisi Bayan Dayton onun kulaklarını çekecekti. Ama giysilerini iyice yıkayarak tuzlu suyu çıkarabileceğinden emindi. Elbette eve hizmetçilerin girişinden gizlice girmesi gerekecekti, çünkü misafirlerini karşılamak için sırsıklam bir halde gelirse annesi de kulaklarını tıkayacaktı. Ama ilk misafir gelmeden önce hâlâ zaman vardı, değil mi?

Kıyıya doğru bir göz attı ve Eden ile Priscilla'nın atılmış giysilerini toplayıp gölgeli plaj merdivenlerinin yanına düzenli bir yığın halinde yerleştirdiklerini gördü. Eden daha sonra Priscilla'nın yarım botlarını çıkarmasına yardım etti ve ardından kendi botlarını çıkardı. Suyu atlamadılar ama suyun kenarında oynastılar, dalgalar ayaklarına vurdukça eteklerini kaldırdılar.

Bazı dalgalar diğerlerinden daha güçlü geldi.

Connor, Eden eteğini kalçalarına kadar kaldırırken, özellikle güçlü bir kabarıklık onu ve Priscilla'yı şaşırttığında ağzını açmamaya çalıştı. Neşeyle çığlık atıp kuma geri döndüler ama Eden'ın bacaklarına bir göz atmadan önce değil.

Kalbi göğsünde mi patlıyordu?

Daha önce de kadınsı bacaklar görmüştü. Ama Eden'ınki şaşırtıcı derecede iyiydi. "Baba, dikkat et!" diye bağırdı oğulları, bir dalga tepesine çarpıp

onu kıyıya geri taşıdı. Dalgalar o kadar da güçlü değildi ama Eden'a bakmakla meşgul olduğu için dikkatini verememiş ve dalgalar onu devirmişti.

Eden ve Priscilla, bir odun parçası gibi kumların üzerine yığılmış olan adamın yanına koştular. "İyi misin?" Eden yanına diz çökerek sordu.

Ayağa kalktı, gülüyor ve saçlarını yüzüne fırçalayıp parmaklarıyla geriye doğru tararken öksürüyordu. Gömleği artık göğsüne yapışmıştı ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Eden'ı şok etmeden de çıkaramazdı. Sahilde birlikte olmaları bile Londra *ton* kurallarına göre skandal sayılırdı. Neyse ki bu kurallar

Burada neredeyse çok katı. "Evet, iyiyim. Bakmadığım bir anda dalga beni yakaladı."

Priscilla, "Baba, dikkatini vermelisin yoksa boğulabilirdin," diye onu uyardı.

Küçük peri ona parmağını salladığında gülmemeye çalıştı. "Hayır, aşkım.

Ben boğulmayacak kadar büyük ve güçlüyüm. Ama bu sana ve kardeşlerine bir ders olsun," dedi çocuklar sudan çıkıp onlara katılmak için koşuştururken.

"Doğanın güçleri güçlüdür, özellikle de su. Her zaman dikkatli olun ve güneş parlarsa ve su sakın görünse bile fırtınadan hemen sonra asla yüzmeye

gitmeyin. Sık sık sizi altına çekebilecek tehlikeli akıntılar olacaktır. Ben bile bunların içinden yüzerek çıkacak kadar güçlü değilim." Alex, "Bilye gibi dibe

battın," dedi, yüzücünün hareketini taklit ederek.

Bir topun bir iğneye doğru yuvarlanması ve onu unutulmaya terk etmesi gibi. "Pow! Seni ezdi."

Connor kuru bir sesle, "Bu gözlemin için teşekkür ederim," dedi.

Artık iyice sıırıslıklam olmuş ve burun deliklerine kadar deniz suyu almış olan adam, hepsinin sahil merdivenlerinin gölgesine geçme zamanının geldiğine karar verdi. Öyle de yaptılar. Masa örtüsünü sererken çocuklar ona baktı ve sonra Eden'in açtığı keseye göz attı. "Meyve, peynir, ekmek ve çörekler," diye seslendi içindikileri karıştırırken. "Priscilla ve Eden, önce siz seçin."

Tahmin gibi, çocukları geri kalanın üzerine atladılar, yiyecekleri avuç avuç kaptılar ve açgözlü küçük canavarlar gibi yiyip bitirdiler. "Tanrım, size hiç terbiye öğretilmedi mi?" Connor gülerek, çocuklarını düzgün yetiştirmenin kendi görevi olduğunu bildiğini söyledi.

Vahşiler gibi yiyorlardı, ama sonuçta ortaya çıkma şekilleri hoşuna gidiyordu. Çocukların ara sıra vahşi doğaya çıkmalarına izin verilmemeli miydi? Sabahın büyük bölümünde Eden'in etrafında centilmen gibi davranmış olmaları, genç birer erkek olarak iyi yolda olduklarını kanıtlıyordu.

Eden çöreklerinden birini ona uzattı çünkü çocukları onun bir şeyler yemek isteyebileceğini düşünmemişti. Muhtemelen sürünün lider kurdu olarak onun da tıpkı kendileri gibi yiyeceklerin üzerine düşeceğini ve canı ne isterse alacağını düşünmüşlerdi.

Eden gözlüklerini cebine sokmuştu, şüphesiz hepsi birbirine çok yakın oturduğu için güneşten, sudan ve yoldan çıkan dirseklerden zarar görmesin diye çıkarmıştı.

Bakarken yakalanmamaya çalışıyordu ama bakışlarını ondan ayırmakta zorlanıyordu.

Eden çok güzeldi.

Neden hep o baykuş gözlüklerinin arkasına saklanıyordu? Londra'daki ilk sezonunda genç erkeklerin evinin önünde sıraya girmesine şaşmamalı. Muhtemelen annesi bu gözlükleri ondan saklamıştı, bu yüzden yanındayken takamıyordu.

Onlar olmadan Eden yüzünün güzelliğini gizleyemezdi.

"Al baba. Peynirimi alabilirsin," dedi Priscilla, eline iğrenç yumuşak bir şey tutuşturarak.

"Teşekkür ederim." Peyniri beğenmediğine karar verdikten sonra ona vermişti. Ama o kimdi ki küçük sevgilisinden şikâyet etsin? O topaklar hiç de iştah açıcı görünmüyordu. Yerse muhtemelen bir doz gıda zehirlenmesi geçirirdi.

Priscilla başını çevirir çevirmez topakların kuma düşmesine izin verdi ve onları sessizce derinlere gömdü, sonsuza dek kaybolabilecekleri ya da bir kış fırtınasında sürüklenip gidebilecekleri bir yere.

Eden ne yaptığını anladığında ona komplocu bir sırıtış attı. O da ona göz kırptı ve sırıtarak karşılık verdi. Çocuklar şimdi bir kumdan kale inşa etmeye başladılar.

Ne zaman daha nazik, daha keyifli bir gün geçirmişti?

Ancak Brewster'ın sahildeki merdivenlerin tepesinden ona seslenmesiyle bu durum çabucak sona erdi. "Majesteleri, sizi almak için gönderildim. İlk konuklar geldi."

Connor acı bir hayal kırıklığı hissetti. Botlarını ve giysilerini toplamak için ayağa kalkarken iç çekti. "Eden, bu güzel gezi için teşekkür ederim. Daha keyifli bir sabah geçirdiğimi hatırlamıyorum. Ne yazık ki, şimdi görev çağırıyor."

Başını salladı. "Biliyorum. Bizimle olmanızdan büyük keyif aldık. Eminim Düşes Evelyn de misafirlerini karşılamada ona katılmanız için sabırsızlanıyordur."

"Çok hevesli," diye homurdandı. "Saplantılı olmanın sınırında." "Zavallı sen," diye alay etti.

"Bu öğleden sonra çay içmek için bize katılmayı unutma. Hatta isterseniz şimdi benimle geri gelin. Çocuklar mükemmel bir macera yaşadı ve şimdi hep birlikte geri dönersek oldukça rahatlayacaklardır."

"Hayır, geri çekilemeyecek kadar çok eğleniyorlar. Hâlâ inşa etmeleri gereken bir kumdan kale ve toplamaları gereken deniz kabukları var. Bir ya da iki saat içinde döneceğiz. Çay saatinde orada olacağım."

"Pekâlâ, madem öyle diyorsun." Kendisine baktı, sırılsıklamdı ve muhtemelen o dalga tarafından itildikten sonra oldukça dağınık bir korku gibi görünüyordu. "Ne düşünüyorsun Eden?" diye sordu kollarını uzatarak. "Bu bezelyeler etrafımda çırpınacak mı?"

Gözlerini devirdi ve ona bir deniz kabuğu fırlattı. "Git! Ve hünelerle övünmeyi bırak."

Uzandı ve kızın burnunu çimdikledi. "Bunların hepsi tam bir zaman kaybı. Bir daha evlenmeyeceğim."

Ama bu sözleri söylerken içini tuhaf bir his kapladı.

Buna itibar edemedi ve itibar etmeyi reddetti çünkü... Hayır, bu çok zorlamaydı.

Eden?

Dördüncü Bölüm

EDEN gözlerini dikmiş Connor'a bakıyordu, burnu hâlâ seğiriyordu çünkü Connor az önce ona şakacı bir çimdik atmıştı. Connor ona kalbini eriten bir gülümseme attı, baştan çıkarıcı bir şekilde yakınına eğildi ve Londra elmaslarının onun üzerinde dalgalanacağını düşünüp düşünmediğini sordu.

Ne kibir! Hepsinin yapacağını biliyordu.

Gömleği geniş göğsüne yapıştırılmışken ve muhteşem vücudunun her kası ve siniri seçilebilirken o bile ona bakmaktan kendini alamadı. Gömleği, o görkemli ıslak gömlek, neredeyse şeffaf hale gelmişti ve karnının düz düzlemleri boyunca her dalgalanmayı gördü ve güçlü kollarının her bükülmesini not etti.

Aman Tanrım.

Pantolonu daha sağlam bir malzemeden yapılmıştı, bu yüzden şeffaflık yoktu ve iyi ki de yoktu, çünkü bu tam bir skandal olurdu. Ama koyu renkli kumaş uzun, biçimli bacaklarına yapışmıştı. Bir savaşçının bacakları, sert ve kaslı.

Aman Tanrım.

Ona Gümüş Dük denmesinin bir sebebi vardı. Bu adamlar ulaşılamaz tanrılardı.

"Evet, Connor. Senin de çok iyi bildiğin gibi, o bezelyeler senin etrafında uçuşacak. Şimdi ben sana bir parça küflü peynir fırlatmadan önce git."

Güldü, yanağına hafif bir öpücük kondurdu ve sonra kendini Kapalı.

Kendi kalbi sadece çırpınmakla kalmadı, o anda uçuşa geçti. Sıcak dudakları usulca yanağına bastırdı.

Bu hiç iyi değildi.

Connor'a karşı, aralarında uzun süredir devam eden arkadaşlığın ötesinde duygular beslemek istemiyordu. Yıllar içinde hoş ve kolay bir uyum geliştirmişlerdi. Annesine ve çocuklarına hayrandı.

Ona karşı bir şeyler hissetmek her şeyi karmaşıktırır.

Ve şimdi ailesi de bu karmaşıya katkıda bulunmak için gelmişti.

Onlar gelmeseydi partiyi terk edip eve dönmek için bir bahane bulacaktı ama onların varlığı onu kendi evinden kovmuştu. Bu onun için bir kâbustu. Onların sürekli kavgalarına tahammül edemiyordu. Ne zaman karşı karşıya gelseler tüm kibar havaları ve sosyal zarafetleri unutuluyordu. Neden hep onun önünde kavga etmek zorundaydılar?

Onlara katlanmaktansa, haftayı Connor'ın evinde geçirmeyi tercih etmişti. Ama bu onun için nasıl daha kolay olabilirdi ki? Son zamanlarda ona karşı hislerinin değiştiğini inkâr edemezdi. Ona arkadaşlıkları yeni ve tehlikeli bir yöne doğru evriliyordu.

Ona aşık olmaktan kendini alıkoyabilir miydi?

İç çekerek onun merdivenlerden yukarı doğru gözden kaybolmasını ve Brewster'ı takip ederek eve dönmesini izledi. Brewster gözden kaybolunca dikkatini çocuklarına verdi. Şimdilik, kumdan kalelerini inşa ederken birlikte güzel güzel oynuyorlardı.

Eden yiyeceklerini keseye yerleştirdi -bir fareyi beslemeye ancak yetecek bir lokmadan başka bir şey kalmamıştı- ve sonra projelerinde onlara katıldı.

"Gözlüklerini ne yaptın?" diye sordu genç Connor gözlüklerini çıkardığını fark ettiğinde.

"Onları güvende tutmak için sakladım. Metal çerçeve güneşin altında ısındı ve burnumda çok rahatsız edici bir hal aldı."

Ona genç yaşına göre fazla yetişkin olan onaylayıcı bir bakış attı. "Onlar olmadan da güzel görünüyorsun."

Alex ve Priscilla da aynı fikirdeydi.

Eden hâlâ babasının yanağına kondurduğu öpücüğün etkisindeyken mantıklı görünmeye çalışarak, "Uzağı görmelerini istiyorum, yoksa her şey bulanık görünüyor," dedi. Bu jest hakkında iki kez düşünmüş müydü? Bunu yaptığının farkında olduğundan bile şüpheliydi.

Bir saatin geri kalanı, Priscilla'nın boyuna ulaşana kadar kalelerini oldukça yükseğe inşa ederken keyifli bir şekilde geçti. Gelgit akmaya ve kalelerini yıkmaya başladığında, deniz kabuğu aramaya karar verdiler. Eden'in kum ve böceklerden arındırdığı ve sonra da kesesine koyduğu birkaç güzel deniz kabuğu buldular.

Lynton Grange'e döndüklerinde açık havanın tadını iyice çıkarmışlardı. Öğleden sonra saat üç civarıydı ve

Priscilla gözle görülür biçimde yorgundu. Çocuklar hâlâ dinçti ama Eden günün geri kalanında onları yeterince sakinleştirecek kadar koşturduklarını düşünüyordu. Connor'ın misafirleriyle tanıştıklarında hayvanat bahçesi hayvanları yerine kibar çocuklar gibi davranacaklarını umuyordu.

"Arka kapıdan girsek iyi olur," dedi Eden, çünkü hiçbiri düzgün görünmüyordu. Giysileri kurumuştı ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar üzerlerinden tamamen atamadıkları kumlarla doluydu. Çocukların hepsinin saçları babaları gibi siyahtı ama görkemli bukleleri yabani ve taranmamıştı.

Dalga onu yere serdikten sonra bile muhteşem görünüyordu. Yeniden siyah saçlı bir Adonis gibi görünmek için parmaklarını saçlarında gezdirmekten başka bir şey yapmadı.

Kendi saçlarını düşünmek istemiyordu, başının üstündeki o dağınık kıvılcık kütleyi en iyi günlerde bile zor düzene sokuyordu. "Evet, arka taraftan girmeliyiz," diye ısrar etti. "Babanın misafirlerini korkutmak istemeyiz."

"Evet, ," diye üçü birden ağzından kaçırdı. Eden iç çekti.

Bayan Ward ve bulaşıkçı kızları ikinci çayı ve bu akşamki akşam yemeği ziyafeti için harıl harıl çalışıyorlardı. "Sizi rahatsız etmemize izin vermeyin," dedi Eden, bu koşturmaca arasında ilerlerken.

"Hiç zahmet etmiyorsanız, Leydi Eden," diye cevap verdi nazik aşçı, yanakları pembeleşmiş ve ocaktaki ateşin sıcaklığından terlemişti. "Şu bakın. Bir avuç dinsizden başka bir şey değilsiniz," diye alay etti. "Sizin için sınıfa süt ve kek getirmeceğim çocuklar."

Eden'in ısrarıyla, ona kibarca teşekkür ettiler.

Priscilla, Bayan Ward'a iri gözlerle baktı. "Babam bizim için yeni bir anne seçecek. Büyükanne öyle diyor."

Kadın iri bir elini alnına sildi ve başını salladı. "Eminim kendi kararını kendisi verecektir ve verdiği de bu iyi bir karar olacaktır. Kimse babanı yapmaya hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlayamaz. Yukarı koş, tatlım. Güzel bir elbise giy çünkü seni misafirleriyle tanıştırmak için aşağı çağırabilir. İyi bir izlenim bırakmak istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Priscilla acımasız bir dürüstlikle. "Hepsinin istiyoruz."

Biz her şeyi olduğu gibi seviyoruz." Çocuklar da aynı fikirdeydi.

Bayan Ward Eden'a çaresiz bir bakış attı.

Eden cevap olarak sadece omuz silkti ve sonra çocuklara döndü. "Acele karar vermemelisiniz. Eğer konuklarından hiçbirine şans vermezseniz babanız büyük hayal kırıklığına uğrar. Kendinizi şaşırtabilir ve onun arkadaşları arasında hoş bir hanımefendi bulabilirsiniz. Açık fikirli olun. Babanızı mutlu görmek istiyorsunuz, değil mi?"

Üçü de isteksizce başını salladı.

"Ama o zaten mutlu," diye ısrar etti Alex. "Bize sahip."

"Ve sen," diye ekledi Priscilla. "Seni gördüğünde hep gülümsüyor."

Eden onları üst kata çıkardı, çünkü bu Dük'ün ev çalışanlarının önünde yapılacak bir konuşma değildi.

Genç hizmetçilerden ikisi, Sarah ve Millie, onları odalarına götürürken ona katıldılar. "Majesteleri günün geri kalanında çocuklarına bizim bakacağımızı söyledi," dedi Sarah, ikisinden büyük olanı. "Leydi Eden, yürüyüş kıyafetlerinizi değiştirdikten sonra çalışma odasında kendisine katılmanızı istiyor."

"Pekâlâ." Eden çocukların tuzlu suyu üzerlerinden atacaklarından emin olduktan sonra misafir odasına yöneldi.

Connor ona en güzel misafir odasını vermiş ve kendisi için fazla iyi olduğunu söylediğinde itirazlarını dinlemeyi reddetmişti. Dün gece hizmetçisinin onu oraya yerleştirmesi için ısrar etmişti. "Leydi Eden'a aldırmayın," demişti her zaman becerikli olan Bayan Dayton'a. "İstese de istemese de her şeyin en iyisine sahip olacak."

"Canavar," diye gülerek karşılık verdi.

Ama onun mizahı günü kazanmıştı ve o da söylenmeyi bıraktı. Ne de olsa, açık çiçek renkleriyle dekore edilmiş büyüleyici bir odaydı ve bahçeye ve mavi, yeşil ve gri suların sürekli çalkantısıyla okyanusun ötesine bakıyordu. Değişen tonlar hava durumuna bağlıydı. Bugün en koyu masmavi ve yosun yeşilinin bir karışımıydı ve dalgaların üzerinde beyaz köpük başlıkları vardı. Ayrıca özel bir balkonu vardı.

Sevilmeyecek ne vardı ki?

Odayı daha büyük konuklarından birine, belki de evlilik çağına gelmiş kızlarıyla birlikte davet edilmiş olan Lothmere Kontu ve Kontesi'ne vermeliydi. Ayrıca davete katılması beklenen, henüz evlenmemiş, neredeyse otuz yaşlarında bir oğulları da vardı.

Eden, Düşes Evelyn'in davetli listesini davetiyeler dağıtılmadan önce görmüştü ve aralarında birkaç uygun bekâr olduğunu biliyordu.

Odasına girdiğinde evdeki hizmetçilerden birinin onu bekliyor olması onu şaşırttı. Düşes Evelyn'in kendi hizmetçisi olan Delia'yı tanıdı. "Senin için bir banyo sipariş ettim," dedi tatlı görümlü kız, ocağın yanında duran küveti işaret ederek. Sudan hafif buhar huzmeleri yükseliyordu. "Siz dönene kadar soğuyacağından korkuyordum. Ama zamanlama mükemmel. Daha yeni getirildi."

Eden kapıyı kapattı ve sonra dönüp kıza gülümsedi. "Teşekkür ederim, Delia." Lynton Grange'de çalışan hemen herkesi tanıyordu çünkü birçoğu Chestnut Hill'deki kendi personeliyle akrabaydı. Hatta birçoğuyla birlikte büyümüşü ve hepsi de Lynton'daki St. Matthew's kilisesine düzenli olarak gidiyordu. "Ne giyeceğime karar versem iyi olacak."

Delia boğazını temizledi. "Leydi Eden, yeşil ipek çay elbisenizi tazelemesi için aşağıya gönderme cüretini gösterdim. Alt katmanı koyu yeşil tülle kaplanmış krem ipekten olan ve korsajın hemen altından geçen altın ipekten bir bandı olan. Düşes Evelyn önermişti. Bu durum için mükemmel olacağını düşündü."

Eden giysilerini çıkarıp ılık suya girerken sırtıttı. Delia'nın banyoya kokulu yağlar dökmesini izledi. "Düşes Evelyn'in de fikri miydi?"

Delia başıyla onaylarken gülümsedi. "Majesteleri bana verdiği talimatlarda oldukça açıktı."

Peki, neden kendini şımartmasına izin vermiyordu? Eden saçlarını yıkadı, çünkü kumsalda rüzgârdan epeyce savrulmuş ve düğümlenmişti, içine yerleşen ve şimdi kafa derisini kaşımaya neden olan kum tanelerinden bahsetmiyorum bile. Saçlarını iki kez yıkadı ve tam olması için üç kez duruladı. Bukleler bu sıcakta çabuk kuruyacaktı. En azından öyle olmasını umuyordu çünkü çay zili çalıp herkesi aşağıya çağırmadan önce çok az zamanı vardı.

Connor hazır olur olmaz onunla çalışma odasında buluşmasını istemişti. Connor'ın ona ne söylemek istediğini bilmiyordu. Belki de çocukları hakkında daha fazla şey duymak ya da ev partisinde bulunan genç bayanlar hakkında tavsiyelerini almak istiyordu.

Hayır, neden bu konuda onun fikrine ihtiyacı olsun ki? O yetişkin bir adamdı ve kendi başının çaresine bakabilecek kadar tecrübeliydi.

Ona gelince, bu haftanın nasıl sonuçlanacağını bilmiyordu. Çoğundan korkuyordu ama onu daha fazla görmek için sabırsızlanıyordu.

ev partisi. Umarım birbirleriyle konuşmak için pek çok fırsatları olur. Çocukları kesinlikle onlara tartışacak çok şey verecektir.

Küvetten çıktı, kurulandı ve bornozunu giydi. Daha sonra güneşin sıcaklığını içine çekmek ve saçlarını tararken hafif esintinin saçlarını kurutmasına izin vermek için küçük, özel balkonuna oturdu.

Hayallere dalmıştı ve ancak bir çakıl taşı aniden ayaklarının dibine düştüğünde kendine gelebildi. Bir an sonra önüne bir çakıl taşı daha düştü. "Bu da ne...?"

Nereden geldiklerini görmek için balkon korkuluklarının üzerinden baktı, gözlüklerini takma zahmetine katlanmadığı için gözlerini kısarak baktı.

Biri ona el salladı. Connor'ın elleri kalçasında ve bacakları üzerinde duran bulanık silüetini tanıdı. "O taşları bana neden fırlattın?" diye seslendi ona. Bulanık bile olsa bu adam yakışıklıydı.

"Sadece birkaç küçük çakıl taşıydı ve dikkatini çekmeye çalıştığım da bana bakmadın. Rüyalarda kaybolmuş gibiydin. Gözlüklerin nerede? Bırak onları. Harika görünüyorsun. Saçlarının bu kadar altın sarısı olduğunu fark etmemiştim. Çok güzel, Eden. Hazırlanman neden bu kadar uzun sürdü?"

Az önce yorumladığı ateşli taklayı işaret etti. "Saçımdaki kum ve çakılları yıkamam gerekti."

Sırıttı. "Muhteşem görünüyor. Onu aşağıda bırakmanın moda olmaması çok kötü."

"Keşke yapabilsem ama bu oldukça yüz­süzce ve skandal olarak değerlendirilir. Yarın çocukları bir sonraki doğa yürüyüşüne götürdüğümde öreceğim. Sırtımdan aşağıya doğru uzun bir örgü," dedi, ne önemi vardı ne de onun gerçekten umurundaydı.

Pencerenin hemen altında durmak için yaklaştı. Küçük balkonuna çıkan bir gül sehpası vardı. Bir an için adamın oraya tırmanabileceğini düşündü. Hayır, bu *Romeo ve Juliet*'ten bir sahne gibi olurdu. Belki romantik. Ama kesinlikle fazla skandal ve yüz­süzce olurdu. Ayrıca, sonunun o aşık çift gibi olmasını hiç istemiyordu. "Yarın onları nereye götürmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yuvalama alanları. Bence çocuklar bölgemizdeki tüm kuşları öğrenmekten keyif alacaklar. Muhtemelen birkaç yabancı midilliye de rastlayacağız."

"Kulağa harika geliyor. Ben de gelebilir miyim?"

Dudaklarını büzdü. "Hayır, ama misafirlerine karşı görevlerini yerine getirmezsen annen çok kızacak."

Omuz silkti. "Pekâlâ. Bunu daha sonra çözeriz. Belki hepimiz için bir yürüyüş organize ederim. Yürümek istemeyen misafirlerimiz bir arabaya binebilir."

"Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden olmasın?"

İç çekti. "Bunu aşağı indiğimde konuşuruz." "O zaman acele et. Çalışma odamda seni bekliyor olacağım."

Giyinmesi uzun sürmedi. Delia nemli saçlarını, bukleler kurudukça yüzünü yumuşak bir şekilde çerçeveleyecek şekilde şekillendirdi.

Kadın aceleyle içeri girdiğinde Connor masasının önünde volta atıyordu.

"Salona bir göz attım ve boş olduğunu görünce şaşırdım," dedi, tüm misafirlerin nereye gittiğini merak ederek. Birçoğunun salonda oturmuş ya da burada Connor'la bir şeyler içiyor olmasını bekliyordu. Ama görünüşe göre herkes hâlâ yukarıda, yarım saat sonra servis edilecek çay için hazırlık yapıyordu.

Onu selamlamak için öne doğru yürüdü. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

"Bunu annen yaptı," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Banyom için bana güzel kokulu yağlar verildi."

O da güldü. "Bunun için ona teşekkür etmeliyim. Bu koku da ne? Elma mı? Vanilya mı? Biraz yasemin mi? Fark etmez, teninde harika kokuyor. Saçların da güzel görünüyor."

Bir elini koydu ve nazikçe okşadı. "Bunu da annen yapıyor." "Tüm kalbimle onaylıyorum."

"Ne? Genellikle buklelerimin arasından çıkan kalemleri sevmiyor musun?"

Sevecen sırtışı midesindeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. "O kalemler tehlikeli. Biri size çok yaklaşırsa gözünüzden bıçaklanabilir. Saçını kim yaptı?"

"Annenin hizmetçisi, Delia. Saç şekillendirmede bir harikadır."

Onaylayarak sırtmayı bırakmamıştı. "Gözlüklerin nerede?"

İç çekti. "Delia onları çalışma masamın üzerine bırakmamı önerdi." Başını salladı. "Akıllı kız. Maaşına zam yapmalıyım."

"Cidden Connor," dedi gözlerini devirerek. "Her zaman bu kadar berbat mı görünüyorum ki şimdi benim için bu kadar yaygara koparıyorsun?"

Uzandı ve bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hayır, sen her zaman güzel görünüyorsun. Sevimli, baykuşsu bir şekilde. Ama şu anda özellikle nefes kesici görünüyorsun. Gerçek bir *ton* elması. Doğrusu, şimdiye kadar gördüğüm tüm *ton* elmaslarından daha iyi.

ve ben payıma düşenden fazlasıyla tanıştım. Seninle tanışan tüm genç bayanları kıskandıracaksın. Gerçekten büyüleyici görünüyorsun Eden. Ciddiyim."

Kızardı. "Neden bu kadar acele buraya gelmemi emrettiniz?"

"Çocuklarım ve yarınki planlarım hakkında konuşmak için biraz zaman istedim. Bugün seninle çok eğlendiler. Yarınki sabah yürüyüşünüzde hepimizin size katılmasını ayarlasam çok mu kötü olur?"

"Evet, olur," dedi kaşlarını hafifçe çatarak. "Beni burada tutmanızın tek amacı, siz genç hanımları büyülerken çocukları yolunuzdan çekebilmem. Çocuklarınız küçük sabotajcılar ve size kimseyle flört etme şansı vermeyecekler. O yüzden orijinal plana sadık kalalım."

Onun önerisinden memnun görünmüyordu. "Pekâlâ. Adamları sabah gezintisine çıkaracağım ama ben geride kalıp yolumuz kesişirse seninle ve çocuklarla birlikte yürüyeceğim."

Ona olan kızgınlığını göstermek için kollarını göğsünde kavuşturdu. Adamın evliliğe inatla karşı çıkmasına aldırmıyordu çünkü... Şey, bunu düşünmeye gerek yoktu. Ama bebek yüzlerle çevrenmek ve kendini yaşlı bir kadın gibi hissetmek gibi bir arzusu yoktu. "Hayır. Bu genç hanımlarla tanışmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"İstemiyorum. Başından beri bu konuda açık değil miydim?" Kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturarak onun duruşunu taklit etti. "Bu annemin aptalca fikri, benim değil."

Eden tekrar iç çekti. "Sen düksün. Onların ev sahibisiniz. Sadece samimi ol. Hiçbirine kur yapmak zorunda değilsin. Ama buraya kadar geldikten sonra onları aşağılamayın. Görevlerinizi yerine getirin ve çocukları bana bırakın."

"Belki," diye homurdandı. "Bu düzenlemeden memnun olduğumdan emin değilim."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu planı ilk başta hayal eden sen misin, değil misin?"

"Hatırladığım kadarıyla pek hoşunuza gitmemişti. Beni sandalyemden düşürmüş ve bana aptal demiştiniz."

"Sizi aptal olmakla suçladığımı hatırlamıyorum."

"Bunu düşünüyordun, seni suçladığımdan değil. Ama demek istediğim, bu *senin* özel biriyle tanışman için bir fırsat. Cidden Eden. Çok güzel görünüyorsun. Senin için potansiyel bir koca olabilecek genç bir adamla tanışma fırsatını kaçırma. Lothmere'in varisi burada. Markiz de öyle."

Rathburne ve en büyük oğlu Damien. Rathburne ona Hawley Kontu unvanını verdi."

"Lothmere ve Rathburne'ün oğullarının yedi yirmi yaşlarında bir kız kurusuyla ilgilendiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Yaşın bu kadar mı?"

"Evet. Ben iki yaşında tombul bir çocukken ve sen on beş yaşında yakışıklı bir delikanlıyken pudralı popomu balık havuzundan çıkardığını hatırlamıyor musun?"

"Bunu asla unutmayacağım," dedi yumuşak bir kahkaha atarak ve bir kaşını kaldırarak onu inceden inceye inceledi. "Aslında hâlâ çok güzel, dolgun bir popon var. Sör Nero'nun sürekli onu çimdiklemeye çalışmasına şaşmamalı."

"Connor!"

"Ateşkes!" Güldü ve teslimiyet işareti olarak kollarını açtı. "Demek istediğim, yirmiden fazla göstermiyorsun."

"Teşekkür ederim Sen, ama neden vardır Biz konuşan . Ben mi? Lothmere ve Rathburne'ün kızları da burada."

"Onlarla tanıştım," diye mırıldandı, ikisiyle de vakit geçirme ihtimalinden heyecan duymuyor gibiydi. "Erkek kardeşlerine gelince, ikisi de iyi bir aileden geliyor ve evlenecek yaşta."

Dudaklarını büzdü, mutlu olmadığına ya da bir konuda inatçı olmak istediğinde alışkanlıkla yaptığı bir şeydi bu. "Annenin işgüzarlığından yakınıyorsun ama sen nasıl daha iyi olabiliyorsun? Evlenmek gibi bir niyetim yok, o yüzden kafanda kurduğun komploları bir kenara bırak."

"Şimdi de zorluk çıkarıyorsun Eden. Daha dün bu konuyu konuşmamış mıydık? Tüm taliplerini reddettiğin için duyduğun pişmanlığı. İşte sana tekrar deneme şansı. Koruyucu kabuğuna çekilme."

"Peki sen? Sen de aynı şeyi yapmıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Koşullarımız oldukça farklı. Ben zaten evliydim... bildiğiniz gibi mutsuz bir evlilikti. Ama hayatımın ışığı olan çocuklarım var. Herkes benim zavallı ve yalnız olduğuma inanıyor diye yarı yaşımdaki bir tavşanla istenmeyen bir anlaşmaya zorlanmayacağım."

Eden bu sözleri fiziksel bir darbe gibi hissetti. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Acınası ve yalnız mı?"

Bu fikre şaşırmış görünüyordu. "Hiç de değil. Dün konuştuğumuzda kullandığın kelimeler bunlar değil miydi? Sen çok güzelsin Eden. Hiç kimse

seni zavallı sanacak. Kendimi tanımlamak için kullanıyordum. O genç bezelyeler beni böyle görmeyecek mi?"

"Sen aptalsın Connor. Sende Gümüş Dük aurası var. Senin varlığında etrafındaki havanın gümüş gibi parlaması oldukça can sıkıcı. O bezelyeler kendinden geçerek ayaklarına kapanacak."

Omuz silkti. "Umarım öyle olmaz. Haftayı o tatlı genç kızlardan mümkün olduğunca uzak durarak ve onları diğer bekârlara yönlendirerek geçireceğim. Tabii bunu kurnazca yapacağım."

"Anneniz ne yaptığınızı anladığında kulaklarınızı tıkayacak."

"Sadece . Ona , değil mi?"

"Bana neyi söylemeyeceksin?" diye sordu annesi, o zamansız anda eflatun ipekten bir girdap ve beyaz saçlı başının üzerine şık bir şekilde tünemiş iğrenç bir dantel başlık içinde odaya üfleyerek. "Neden kulaklarını tıkayayım ki?"

Eden gülümsedi ve yanağından öptü çünkü annesi cüretkâr ve biraz da çirkindi ve Eden ona tapıyordu. "Zamanlaman mükemmel, Evelyn."

Annesi de onu öptü. "Her zaman öyledir. Fikrini değiştirip bu hafta bize katılmaya karar vermene çok sevindim canım. Aslında başka bir seçeneğin yoktu. Ailenin Chestnut Hill'de olduğunu ve seni kendi evinden kaçmaya duydum. Sebebi ne olursa olsun, şu anda bizimle olman mutlu bir durum. Çok güzel görünüyorsun, değil mi?"

Eden güldü. "Görünüşüme şaşırdın mı? Buna sen sebep oldun. Elbisemi seçtin. Delia'yı saçıma şekil vermesi için gönderdin."

"Eden'in banyosuna güzel kokulu yağlar ekliyorum," diye söze karıştı Connor. "Erkekler tüm gece boyunca onu koklayacaklar."

"Ugh!" dedi Eden. "Burunlarını yakınımnda istemiyorum."

Ama annesinin gözleri parladı. "Ah, onun dönüşümünü fark ettin mi?"

Sırıttı. "Gözden kaçırmak zor."

Düşes Evelyn'in gözleri şimdi dikkatle oğlunun üzerindeydi. "Peki, kulaklarını tıkamama neden olacak ne yapmayı planlıyorsun?"

Bir elini muhteşem yeleli saçlarında gezdirirken Eden'a baktı ve sonra tekrar göz korkutucu dul kadının yüzüne döndü. "Sen benim annemsin ve ben seni içtenlikle seviyorum, ama bu sana benim üzerimde bir hâkimiyet vermez. Benimle evlenme planını kabul etmiyorum."

Kapalı. Bu beyhude bir çaba. Ama madem bu hafta bu köylüleri ve ailelerini buraya getirdiniz, ben de elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annesi.

"Evlilik avına benim için değil, Eden için çıkıyoruz. Katılımcılar arasında uygun bekarlar . Onları ona sunun. Onu tanımaları için teşvik edin."

Eden ona kaşlarını çattı. "Hain."

Annesi gülümsedi. "Yürekten onaylıyorum! Eden'ın kendine bir koca seçmesinin zamanı geldi."

"Bence bu berbat bir fikir. Evelyn, bu felaket öneri için çılgınca sevinmene gerek yok." Eden kaşlarını çatarak Connor'a bakmaya devam etti.

Düşes ona şefkatli bir gülümseme gönderdi. "Saçmalama, bu harika bir fikir. Sen çok güzel bir şeysin Eden. Hepimiz senin hak ettiğin mutluluğu bulduğunu görmek istiyoruz. Doğru değil mi Connor? Ona mümkün olan her mutluluğu dilemiyor musun?"

"Evet, istiyorum. Tüm kalbimle. Bu işte müttefik olduğumuz için çok mutluyum." Connor Eden'a muzaffer bir gülümseme fırlattı.

"Bu, dikkatleri kendisinden uzaklaştırmak ve tüm dikkatleri benim üzerime çekmek için ucuz bir numara, Evelyn. Bunu yapmasına izin vermeyin. Bu bezelyelerin burada olma sebebini gözden kaçırmamalıyız."

"Onlardan köylü diye bahsetmemeliyiz, Eden. Yine de bu kızlardan bazılarının olgunluktan yoksun olduğunu kabul ediyorum."

"Ve beyin," diye alaycı bir yorum yaptı Connor.

Annesi ona yine kaşlarını çattı. "Benim huysuz oğluma aldırma Eden. Bu genç hanımları çok sert yargılama ya da onun kaba yorumlarından etkilenme. Eminim birçoğu oldukça başarılıdır."

Connor inledi. "Bu kelimedenden nefret ediyorum. *Başarılı* - bu genç hanımların hiçbirinin olmadığı, kısa, aşırı korunan ve şımartılan hayatları boyunca hiçbir şey yapmadıkları bir şey olarak tanımlanıyor."

Düşes Evelyn oğlunun yorumunu duymazdan gelerek, "Aralarında bir ya da iki mavi çoraplı olabilir," diye ısrar etti. "Gerçi hiçbirinin senin kadar zeki olduğunu sanmıyorum Eden. Ama bu ikilem için mükemmel bir çözümüm var. Connor çabalarımı seninle boy ölçüşmek için harcamam konusunda ısrar ediyor. Sen de benim çabalarımı ona uygun hale getirmemde ısrar ediyorsun."

"Ve?" Connor ona sordu.

"Amacım ikinizi de mutlu bir şekilde eşleşmiş görmek olacak."

"Ne?" Eden dehşet içinde söyledi.

Connor sıkılmış dişlerinin arasından, "Hayır," dedi.

"Oh, evet. Oyun başladı. Yaz ikinizin evlendiğini göreceğim. Anne ve babanızın bu mutlu olaya katılmak için burada olmaları tesadüf değil mi? Biraz baş belasılar, değil mi? Yine de onlar senin ebeveynlerin ve onları düşününde istemelisin." Evelyn bu meydan okumanın ardından Connor'ın çalışma odasından çıktı ve ısrarla Brewster'a seslendi. "Ah, evet. İyi adam. Bana bahis defterimi getir. Arkadaşlarım ve ben bahis oynayacağız."

"Ne üzerine bahis oynayacaksınız, Majesteleri? Eğer sorma cüretini gösterebilirsem?"

"Elbette, yapabilirsiniz. Bu bir bahis listesi olacak. Birincisi ve en önemlisi, oğlumun evlenip evlenmeyeceği. İkincisi, evlenmek için kimi seçeceği. Üçüncüsü, Leydi Eden'in evlenip evlenmeyeceği. Dördüncüsü, kiminle evleneceği. Beşincisi..."

İkisinden birinin bu konuşmayı dinleyip dinlemediğini kontrol etmek için çalışma odasına baktı. İkisi de dinliyordu.

"Gel, Brewster. Beşinci bahis onların hassas kulakları için değil." Sonra çay servisini dışarıda yapmakla ilgili bir şeyler mırıldandı, çünkü sudan gelen hoş bir esinti vardı ve teras gölgedeydi.

Böylece Eden Connor'la karşı karşıya kaldı. "Bu senin hatan."

Kollarını yine göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Evlenmek istemiyor musun?"

"Evelyn'in bana kur yapması için zorladığı bir bekâr için değil. Eminim birçoğu zenginliği karşı konulmaz derecede çekici bulacaktır."

"Şu anda ikimiz de sıkışmış durumdayız. Kafa kafaya verip onun planlarına karşı koyacak bir plan yaparsak o kadar da kötü olmaz," diyerek ona güvence verdi.

Ona düşünceli bir şekilde baktı. "Aklında ne tür bir plan var?"

"En basit olanı, işler çok bunaltıcı hale gelirse çocuklarımı misafirlerimizin üzerine salmaktır. Kargaşa onların uzmanlık alanıdır."

Eden güldü. "Aman Tanrım. Sen çok kötüsün ve çocukların şimdiden böyle bir şey planlıyorlar. Sakın onları cesaretlendirmeye kalkma."

", ama sakın arkalarına saklanayım deme."

"Onları kuşları ve belki de midillileri görmeye götürüyorum, hepsi bu," dedi ve elini umursamaz bir şekilde sallayarak salonda toplanan diğer konukların yanına doğru yürüdü. Pencereler yaz esintisini içeri almak için ardına kadar açılmıştı ve birçoğu çoktan çaydanlıkların ve keklerin yerleştirildiği terasa doğru sürüklenmişti.

Connor onun arkasından yaklaştı ve bir an öne eğilip kulağına fısıldadı: "Güzelliğini saklama Eden. Bana söz ver."

Lothmere'in kızı en önde olmak üzere birkaç genç kız ona doğru hücum ederken kaşlarını çattı ve geri çekildi. Kız oldukça güzeldi ve Connor'la flört etmeden önce bir an bile kaybetmedi. Eden, kızın gülümsemesi, kıkırdaması ve oldukça ışıltılı olması nedeniyle Connor'ı çabucak kazanacağını tahmin ediyordu.

Eden kardeşinin yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Connor'ın annesi onu doğruca ona götürdü. Kız kaçmaya fırsat bulamadan onun yanına vardılar.

Eden, Lothmere'in kızının adının Persephone olduğunu biliyordu ama erkek kardeşi hakkında henüz bir şey öğrenmemişti. "Trajan," dedi, düşes gururla bakarken kendini tanıtarak, "daha çok Vikont Aubrey olarak bilinir."

"Çok ilginç bir isim," dedi Eden, iki Lothmere çocuğunun da isimlerini nasıl aldıklarını merak ederek.

Ona sıcak bir gülümseme attı. "Korkunç, değil mi? Persephone de kendininkinden pek memnun değil. Ailem antik tarih ve mitolojiye hayrandır. Persephone yeraltı tanrısı Hades'in aşkıydı. Trajan en başarılı Roma imparatorlarından biriydi, çoğu barışçıl olan uzun hükümdarlığıyla tanınırdı. Benim için ya o ya da Zeus arasındaydı. Neyse ki babamın o sırada Zeus adında bir atı vardı ve hem oğluna hem de atına aynı ismi vermenin çok kafa karıştırıcı olacağına karar verdi."

Eden içten bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Beni bağışlayın. İsminizi çok sevdim. Benimki nasıl Eden oldu hiçbir fikrim yok. Ayrıca biraz sıra dışı bir isim."

"Sen de öylesin." Vikont maskesiz bir ilgiyle ona baktı.

Oh, Tanrım.

Sızan iltifatlar şimdiden başlamış mıydı? Onu evlenmek için mi gözüne kestirmişti yoksa sadece cilveleşme şansı üzerine spekülasyon mu yapıyordu? Evelyn onurlu biri olduğunu düşünmese onu öne çıkarmazdı.

Kesinlikle yakışıklıydı. Uzun boylu ve sarışın. Yeşil gözleri ona sıcak bir şekilde bakıyordu ama eğer onunla karşılaşırsa gözlerinin buz keseceğini hissediyordu. Muhtemelen kendisiyle aynı yaşlardaydı.

Onu daha iyi tanıyana kadar kibar kalmaya ama soğukkanlı bir mesafeyi korumaya kararlıydı. Yeterince iyi görünüyordu, ama bütün bunlar

Servet peşindeki bekarlar ilk bakışta kibar ve çekici mi?

"Görünüşe göre sizi etkilememişim," dedi, daha fazla konuk geldiğinde onun yanında kaldı. Çoğu Connor'ın etrafında toplanmıştı ama Vikont Aubrey onun üzerinde hak iddia ediyor gibiydi, sadece varlığı bile diğer beyefendilerin yaklaşmasını engelliyordu - Rathburne Markisi'nin oğlu Damien da dahil olmak üzere, onun etrafında bir akbaba gibi dönüyordu.

Onu rakibine bırakmaya hiç niyeti olmadığı anlaşılan Vikont, onun için bir tabak tatlı hazırladı ve sonra onun yanındaki koltuğa oturdu. "Dikkatinizi üzerime çekmemden rahatsız olmuyor musunuz?" Uşakları fincanlarına çay doldurmak için gelmeye başladılar. "Bana doğruyu söyleyin, Leydi Eden."

Yeni doldurduğu çayından bir yudum almak üzereydi ama bir kenara bıraktı. "Hayır, benimle flört eden ister siz olun ister Lord Rathburne'ün oğlu, benim için fark etmez."

"Ouch. Sanırım az önce sert bir şekilde yere serildim."

"Eğer çok sert konuştuysam beni bağışlayın. Sadece insanları yakınım almada önce onları daha iyi tanımak isterim."

Bir kaşını kaldırdı. "Çok mu yaklaştım?"

"Fiziksel yakınlığı kastetmediğimi biliyorsun, gerçi biraz o da var."

Adamın şimdi çapkınca bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama adam birden düşünceli bir tavır takınarak onu şaşırttı. "Buraya gelmeye pek hevesli değildim," diye itiraf etti. "Ailem beni ve kız kardeşimi evlendirmeye kararlı. Sanırım bu çok açık."

"Sanırım Düşes Evelyn de oğlunu buradaki sosyete kızlarından biriyle eşleştirmeyi umuyor. Kız kardeşiniz çok hoş görünüyor."

"Aslında şu anda o kadar da sevimli bir insan değil," dedi. "Ailem onu utanmazca şımartarak ona hiç iyilik yapmadı. Toplum içine çıktığından beri çekilmez biri oldu. İlk yılında tam bir terör estirdi. Ama zamanla kendine gelecek ve olgunlaşarak olabileceğini bildiğim zarif kadına dönüşecek. Yine de Lynton'ın onun için her zaman çok yaşlı olacağını düşünüyorum."

Eden çayından bir yudum aldı, Evelyn'in değerli özel karışımlarından biriydi ve ılık bal gibi boğazından aşağı rahatlatıcı bir şekilde kayıyordu. Bu özel karışımda bir miktar bal vardı. Lezzetliydi ve her ne kadar kremalı çay moda olsa da, onu lezzetli hale getirmek için şeker ya da krema gerekmiyordu. "Sadece on sekiz yaşında olduğumu duydum."

"Evet, Lynton da kırkının üzerinde. Kız kardeşimi tanıdığım kadarıyla, bu yaş farkının biraz fazla olduğunu düşünüyorum. Ama kız kardeşim bir düşes olmaya hevesli ve Lynton da yaşına göre iyi korunmuş biri. Yani bu iş yürüyebilir."

Eden kuru bir sesle, "Bu heyecan verici bir tavsiye," dedi. Bu ev partileri ve çiftleri bir araya getirmek için tasarlanan diğer etkinliklerde nefret ettiği şey tam da bu değil miydi? Bunların hepsi unvan ve servet elde etmekle ilgiliydi, aşkı bulmakla değil.

Bu konudaki fikirlerinin popüler olmadığını biliyordu.

"Aileniz burada mı Leydi Eden? Beni onlarla tanıştırır mısınız?" diye sordu Vikont, onu düşüncelere daldığı yerden çekip çıkararak.

"Onlar... Um." Çok sevdiği Chestnut Hill'de birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını ağzından kaçıramazdı. Ne de bu büyüleyici Vikont'u onlarla tanıştırmaya en ufak bir ilgisi vardı. İçini çekti. "Burada değiller. Açıkçası onlarla tanışmak sizin de hoşunuza gitmezdi."

Bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü onlar korkunç insanlar."

Adam şaşkınlıkla güldü. "Sözlerini sakınmıyorsun."

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Darrow Kontu ve karısıyla ilgili dedikoduları duymuş olmalısınız. Şimdi kibarca izninizi isteyip tepelere doğru kaçırsanız gücenmeyeceğim."

Tekrar güldü. "Tam tersine, sanırım senin hakkında daha fazla şey öğrenmekten keyif alacağım."

"Oh, bundan şüpheliyim."

Çaylarını bitirdikten sonra kolunu ona uzattı. "Bahçede biraz yürümek ister misiniz, Leydi Eden?"

Ciddi miydi? Belki onun yanında bir saat daha geçirmek onu korkuturdu. "Neden olmasın? Çok memnun olurum."

Hawley Kontu Damien, babası Rathburne Markisi tarafından kendisine verilen bir nezaket unvanıyla, artık onun etrafında dönmeyi bırakmış ve kıkırdamaları ve yelpaze çırpınışları herhangi bir gösterge ise, tapıyormuş gibi davrandığı ve taptığı pembe giyimli genç bir bayanın yanına yerleşmişti.

Tanrım, daha açık olabilir miydi? En azından Vikont Aubrey cazibesini ortaya koyarken daha kurnazdı.

Günün bu saatinde öğleden sonra güneşi oldukça kuvvetli olduğu için gölgeli yollardan ilerleyerek teras merdivenlerinden boş zamanlarında indiler. Vikont'un kadın ve onun hakkında sorular sormaya başlaması uzun sürmedi.

Aile. "Sizi Londra'da görmedim. Eminim sizi fark ederdim. Balolardan, suarelerden ve tiyatrolardan hoşlanmıyor musunuz?"

"Doğrusu, istemiyorum. Burada, kırsalda çok daha mutluyum."

Kaşlarını çattı. "Ama baban bir kont. Dışarı çıkmanıza sponsor olmamasının bir nedeni var mı?"

"Oh, ama yaptı. O ve annem benden vazgeçmeden önce üç Mevsim dayandım."

"Senden vaz mı geçtim?" Şimdi kafası karışmış görünüyordu. "Bu nasıl olabilir? Senin gibi hoş görünümlü ve güvenli servete sahip birinin ilk sezonunda kapılmış olması gerekirdi. Evet, bir varis olduğunuzun farkındayım. Eminim bu yüzden sayısız teklif almışsınızdır."

Bahçe yolunda yürümeye devam ederlerken "Evet," diye itiraf etti. Güller açmış ve doğal ihtişamlarıyla sergilenen diğer birçok çiçek gibi rengarenk sergileniyordu. Sweet Williams çarpıcı bir kıpkırmızı bordür oluştururken, uzun gülhatmi ve delphinium arka sıraları demirlemişti.

Eden, Connor'ın muhteşem bahçesinde bolca bulunan yumuşak pambelere, canlı mavilere ve gün ışığı sarılarına bayılıyordu. Her zaman bunun Mary'nin gözde projesi olduğunu düşünmüş ve vizyonu için ona hayranlık duymuştu. Mary bunu asla inkâr etmemişti ama Eden daha sonra çiçek tarhlarını tasarlayanların ve bahçeyi şu anda sergilenen ihtişama dönüştürmek için bahçıvanlarıyla birlikte çalışanların Connor ve annesi olduğunu öğrenmişti. Mary ne bir gülü budamış ne de bir fidan dikmişti.

Lord Aubrey boğazını temizledi. "Napolyon'un tehdidi ortadan kalkalı birkaç yıl oldu. Tam iki yıl önce, 1815 yazının sonlarında döndüm. Siz ne zaman gitmişsiniz?"

"İlk sezonum yaklaşık dokuz yıl önceydi, son sezonum ise yaklaşık altı yıl önceydi."

Dudaklarını büzdü. "Bu nasıl olabilir? Yirmiden büyük göstermiyorsun."

"Yaşımı sormanın dolambaçlı yolu bu mu?" Eden

Bu konuda özellikle utangaçtı. Neden dürüst olup işler daha fazla ilerlemeden ilgisine bir son vermiyordu? "Yedi yaşındayım ve yirmi. Tam bir evde kalmış kızım."

"Rafa güvenli bir şekilde yerleştirilmiş mi?" Sırıttı. "Bunu asla tahmin edemezdim ve yaşınız ne olursa olsun kimsenin sizi rafta düşüneneğinden şüpheliyim. Bence kır havası insanın tenine iyi geliyor olmalı. Seninki kusursuz."

Güldü. "Eğer buna inanıyorsan bence gözlüğe ihtiyacın var."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Seni gayet net görüyorum. Bu arada otuzuma yaklaşıyorum. Genelde gözlük takar mısınız?"

Başını salladı. "Gözlerimi kısarak baktığımı fark etmişsinizdir. Düşes Evelyn etrafta bulanık bir şekilde dolaşmam konusunda kararlı. Beni baykuş gibi gösterdiklerini söylediler."

Gülümsedi. "Baykuşları severim. Çok büyüleyici yırtıcı kuşlardır. Başkalarına belli etmeyin ama ben hevesli bir kuş gözlemcisiyim. Aslında Lynton'a buralardaki daha popüler yürüyüş yerlerini soracaktım; oralarda yağmur kuşlarını, batağanları, merlinleri ve-"

"Ciddi misin sen?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Dürbünümü bile yanımda getirdim."

Yarın Connor'ın çocuklarıyla birlikte, yuva yapan kuşları incelemek üzere kayalıklara yapacakları yürüyüşe onu da davet etmeyi düşündü. Ama onunla daha yeni tanışmıştı ve bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından onu davet etmenin akıllıca olmayacağını düşündü.

Ayrıca, erken ayrılmayı planlıyorlardı. Sabah erkenden ata binmeyi yürümeye tercih eden bir tipe benziyordu ve muhtemelen yarın sabah Connor ve diğer erken kalkanlarla birlikte ata binmeyi planlamıştı.

Onun hakkında daha fazla şey öğrendikten sonra davetini başka bir gün uzatacağı. Adam neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Tecrübelerine göre, böyle adamlar *her zaman* gerçek olamayacak kadar iyidiler. Eninde sonunda onun gerçek niyetini ortaya çıkaracak bir şey olacaktı.

Ama Eden onların sohbetinden hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı. Lord Aubrey zeki ve pek çok konuda bilgili olduğunu kanıtlamıştı. Diğerlerine katılmak için geri dönmekten önce bir süre konuştular. Hakkını vermek gerekirse, her zaman terastakilerin tam görüş alanında kalmaya özen gösteriyordu.

Diğer konukların arasına döndüklerinde Eden yollarını ayıracaklarını düşündü. Her ne kadar ona ailesinin kız kardeşinin evlenme ihtimalini yükseltmeye önem verdiğini söylemiş olsa da, kendisinin de göz önünde bulunduruluyordu. Adamın şimdi mevcut tüm seçenekleri gözden geçirmek için orada bulunan diğer genç hanımların arasına karışacağını tahmin ediyordu. İçlerinden birkaçı mirasçıydı, bu yüzden onunla daha fazla zaman kaybetmesine gerek olacağını düşünmüyordu.

Ancak Leydi Eden özür dileyip yoluna devam etme fırsatı bulamadan onu durdurdu. "Akşam yemeği oturma düzeni resmi olarak mı ayarlanacak Leydi Eden? İstedığımız yere oturmamıza izin verilip verilmeyeceğini biliyor musunuz?"

"Düşes Evelyn'i tanıdığım kadarıyla, hiçbir şeyi şansa bırakmayacağından şüpheliyim. Koltuklarımızın bizim için seçildiğinden oldukça eminim."

"O zaman umarım beni sizin yanınıza yerleştirmiştir. Her , akşam yemeği için size eşlik edebilir miyim?"

"Evet, bu çok hoş olurdu." Bu fikirden hoşlandığından emin olmasa da ona dostça bir glmsemi gönderdi. Vikont hoş bir adamdı ama biri ona kur yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Günlük rutini içinde oldukça rahatlamıştı. Evet, son zamanlarda huzursuz olmaya başlamıştı ve evlenip bir aile kurmayı ciddi ciddi düşünüyordu.

Ancak, şimdi bu fırsat aniden karşısına çıktığına göre, buna hazır değildi.

Ama hazır olsun ya da olmasın, mutluluk şansını yakalaması gerekmez mi? Ya da en azından bu olasılığı keşfetmemeli mi?

Olasılık ne olursa olsun, bu asla Connor'la olmayacaktı. Ne o ne de Düşes Evelyn en bariz olasılık olan Connor'la eşleşme konusunda bir şey söylememişti.

O söylememişti. Annesi söylememişti.

İkisinin de bunu istemediğinden başka ne sonuç çıkarabilirdi ki?

Onu mu?

Beşinci Bölüm

CONNOR, Lord Lothmere'in oğlu onun yanından ayrıldığı anda EDEN'e yaklaştı. "Nereye gittiğini merak ediyordum."

"Vikont Aubrey ile bahçede yürüyordum," diye cevap verdi, neden kaşlarını çatıldığını merak ederek. "Bir sorun mu var? Çocuklar iyi mi?"

"İyiler, eminim. Onlara atanan hizmetçiler çılgık atarak aşağıya koşmadılar. En azından henüz. Tabii ki bu, çocukların çoktan bağlanıp ağızlarının tıkanmadığını varsayıyor."

Eden güldü. "Çocuklar senin anlattığın kadar kötü değiller."

Connor'ın enfes mavi gözlerinde eğlence parlıyordu. "Oh, öyleler. Onların tatlı gülümsemelerine asla güvenme. Alçakça bir şeyler planlıyorlar demektir. Ancak, senin yanında her zaman en iyi davranışlarını sergiliyor gibi görünüyorlar. Onları yola getirmenin sırrı nedir?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Çok yazık. Her şeyi diye umuyordum. Beni kesinlikle sevmiyorlar."

"Saçmalama, sana tapıyorlar ve sana tapıyorlar. Bu yüzden sen yokken seni çok özleyiyorlar. Ama onlar için endişelenmemelisin. Yarın onlara çok iyi bakacağım. Benimle emin ellerde olacaklar."

"Biliyorum Eden. Senden daha fazla güvendiğim kimse yok. Ama sana çocuklarım hakkında konuşmak için yaklaşmadım."

"Aklınızda başka bir şey mi var?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, sadece iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istedim. Olmam gerektiği kadar özenli olamadığım için özür dilerim."

"Sensiz çok keyifli zaman geçirdim," diyerek Connor'a küstah bir gülümseme attı.

Hâlâ terastaydılar ve diğer konuklardan biraz ayrılmak için korkuluklara yaklaştırmışlardı. Connor şimdi dirseklerini taş korkuluklara dayamış ve konuşurken bahçeye bakıyordu. "Pekâlâ," dedi hafif bir kıkırdamayla, "içimizden birinin bu dayanılmaz saçmalaktan kurtulduğuna sevindim. Bunun için gerçekten çok yaşıyım."

Eden ona sertçe baktı. "Sen yaşlı bir keçi değilsin, o yüzden sızlanmayı bırak. Kaç genç erkeğin senin yerinde olmak için can atacağıının farkında mısın? İngiltere'nin en güzel ve en başarılı genç hanımları tarafından karşılanmak senin için ne kadar korkunç."

"Sorun da tam olarak bu. *Genç* bayanlar. Sanki bir çocuk yuvasını soyuyormuşum gibi hissediyorum. Hatta birçoğu yüksek perdeden ciyaklamaları ve rahatsız edici titremeleriyle küçük kızlar gibi konuşuyor. için kendimi zor tuttum."

"Tanrım, belki de siz gerçekten yaşlı bir keçisiniz. Bu genç hanımların hepsi on sekiz yaşının üzerinde ve tamamen toplum içinde. Beşik falan çalmıyorsunuz. Lothmere'in kızı size özellikle ilgi gösterdi. Çok güzel bir kız."

"Persephone? Tanrım, kurtar beni." Ona acı dolu bir sırtış attı. "Aralarında en kötüsü o. Tam bir köylü kızı. On sekiz yaşından büyük olması umurunda değil. On iki yaşında bir çocuğun aklına sahip ve kirpiklerini kırıştırmaktan ya da deli bir kuş gibi bana cıvıldamaktan vazgeçmedi. Gözlerimi seğirtti. Gördünüz mü? Hâlâ seğiriyor."

"Öyle değil." Eden güldü. "Umutsuz vakasın."

"Peki ya sen? Lothmere'in oğluyla epey bir zaman geçirdiğini fark ettim."

Omuz silkti. "Ben de umutsuz olabilirim. Belki de hiç tanımadığım birine kendimi açmaktan biraz korkuyorum. Onun hakkında ne duydun?"

Connor'ın kaşları çatıldı ve kızın sorusunu düşündü. "Kulüplerimde onun hakkında sadece iyi şeyler duydum. Tedbirli bir adamdır ve nadiren kumar oynar. Oynadığında da genellikle kazanır. Ama kaybettiğinde de borcunu öder. Konu kadınlara gelince ağzı sıkıdır. Herhangi bir skandalda adının geçtiğini duymadım."

"Hmm."

"Evlilik yeminine sadık kalıp kalmayacağını söyleyemem. Ama babası bir tazı değil. Görünüşe göre yeminine sadık kalmış. Belki de Lothmere ve karısı bir aşk çiftiydi. Bunun olduğu biliniyor. "Armut dibine düşmüş olabilir."

"Yani oğlunun babasının yolundan gideceğini ve etrafta koşturmayacağını ya da bir metres tutmayacağını mı düşünüyorsun?"

Connor'ın kaşları belirgin bir şaşkınlıkla havaya kalktı. "Şimdiden bu kadar ciddi mi Eden? Onu sadece bir saattir tanıyorsun."

Reddetmek için elini salladı. "Canım benim, hayır. Ama bu ev partisi tamamen ciddi bağlantılar kurmakla ilgili, değil mi? Tek merak ettiğim Lord Aubrey'i elden kovmalı mıyım yoksa kovmamalı mıyım?"

"Senin için onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışacağım - sadece onun yanında gardını düşürme."

Eden titrek bir nefes verdi. "Konuştuğun kişi benim Connor. Benim ne zaman korunmasız olduğumu gördün? Tüm hayatımı kalbimin etrafına yüksek duvarlar örerek geçirdim. Ama benim gibi tecrübeli bir evde kalmış kız kurusu bile hafif bir flörtün tadını çıkarmak için tozunu alıp rafından inmekten çekinmez."

"Eden," dedi yumuşak bir hırıltıyla, "kendinden böyle bahsetmeyi bırak. Sen buradaki en güzel kızsın. Bunun farkında değil misin? Kendin hakkında sanki kurumuşsun gibi konuşmayı bırak. Sen kuru erik değilsin."

"Ama ben tam olarak böyleyim... ya da yakında böyle olacağım. Ben kendime acırken beni teselli etmene gerek yok."

"Yaptığın şey bu mu?" Doğruldu ve tam boyuna ulaştı. "Buradaki her bekâr sizinle tanışmak için can atıyor. Lothmere'in oğlu Lord Aubrey avantajı ele geçirmiş gibi görünüyor ama diğerleri sizinle konuşmak ve sizi daha yakından tanımak için sabırsızlanıyor. Sizi tanıştırayım mı?"

"Hayır, annen çoktan . Benim için endişelenmene gerek yok." "Ama ben biliyorum Eden. Sen benim gözetimim altındasın, ve ben kimsenin sana zarar vermesini istemem. Bu yüzden bana kaşlarını çatma ve beni aşırı korumacı olmakla suçlama. Ben sana sahip çıkmayacağım da kim çıkacak? Ailenin kesinlikle umurunda değil-" İnledi ve aniden durdu. "Üzgünüm ama beni sinirlendiriyorlar."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Ben de onlara kızgıyım. Bana ne yaptıklarına bir bakın. Beni güvenemez hale getirdiler. Kalbimi birine vermekten çok korkuyorum. Ve yine de bunun için acı çekiyorum. Ne kadar berbat bir haldeyim."

Sanki onu kollarının arasına alıp sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Ama Eden bunun koruyucu içgüdülerinin ötesinde bir anlama geldiğini çok iyi biliyordu. "Eden," dedi acı veren bir nezaketle, "bu hafta karar vermene gerek yok. Sadece bak. Yeni arkadaşlar edinin. Eğer

Daha ciddi bir şey gelişirse bana gelin ve konuyu konuşalım."

"Peki ya sen?"

Adam ona baktı, bakışları sıcak ve yoğundu.

Bir Gümüş Dük'ün bakışları. Baştan çıkarıcı ve çekici, ama asla bir kadına bağlanmaya hazır değil.

Daha o konuşmadan ne cevap vereceğini biliyordu.

"Neden evlilik olasılıklarımı soruyorsunuz?" dedi başını sallayarak. "O bezelyelerden hiçbirine evlenme teklif etmeyeceğim. Hiçbirine aşık olma tehlikesiyle de karşı karşıya değilim. Bu konuda yeterince açık olmadım mı? Benimle ilgili konuşulacak hiçbir şey yok."

Çay saati neredeyse bitmişti ve konukların çoğu dinlenmek ve bu akşamki ziyafet ve eğlencelere hazırlanmak için misafir odalarına dönüyordu. Eden yukarı çıkıp çocukların nasıl olduğuna bakmaya karar verdi.

Connor onu bir an için geride tutmak için elini tuttu. "Akşam yemeği için sana eşlik edeyim."

Ona gülümsedi. "Benim cesur koruyucum. Kendine yardım edemezsin, değil mi? Ama benim için endişelenmene gerek yok. Lord Aubrey bu onura çoktan sahip oldu."

Şaşırmış ve pek de mutlu görünmüyordu. "Teklif etti mi? Ve sen de kabul mü ettin?"

Başını salladı. "Onu reddetmek için bir neden göremedim."

"Doğru. Tabii ki. İyi bir adamdır. Eğer bir eskorta ya da dans partnerine ihtiyacınız olursa bana haber verin... ya da bir kart partnerine."

Eden onun ilgisinin içini ısıttığını hissetti. Bundan da öte, onun kendisini gözetiyor olması hoşuna gitmişti. Davranışları iğrenç ya da zorba değildi. Sadece... hoştu. "Çim sporlarımız sırasında beni takımına seçecek misin?" diye takıldı.

Kıza silahsız bir şekilde sevecen bir gülümseme attı. "İlk seçeceğim kişi sen olacaksın. Şüpheli mi var?"

Yollarını ayırdılar ve o da aceleyle çocukların kreşine gitti. Çocuklar onun çocuk odası diyemeyeceği kadar büyüktü. Priscilla bile bunun için fazla büyümüştü. Eden, odalarının etrafında yer aldığı o geniş alandan sınıfları ya da evin kanadı olarak söz etmeye başlamalıydı. Oradan oyun odası olarak da söz edemezdi. Çocuklar gücenir ve bebek olmadıklarını iddia ederlerdi.

Onlara bakmakla görevli hizmetçiler hâlâ hayatta mıydı?

Üst kattaki odalarına girdiğinde etrafta kimsenin olmaması onu şaşırttı. Zavallı hizmetçilerin kafeslenip içlerine tıklmadığından emin olmak için tüm dolapları kontrol etti. Ardından tüm yatak odalarını kontrol etti ve yatakların altına baktı. "Nereye gittiniz, sizi küçük dinsizler?"

Aramasını henüz bitirmişti ve Priscilla'nın odasından çıkmak üzereydi ki hizmetçilerden biri koşarak içeri girdi.

"Ah, Leydi Eden!" Zavallı kızın gözleri kocaman açılmıştı ve belli ki endişeliydi.

"Ne Sarah? Çocuklar yine mi kaçtı?"

Başını salladı. "Bizi kandırdılar. Oh, Majesteleri bizi kesinlikle kovacak."

Eden kızın elini tuttu. "Hayır, görmeyecek. Onları en son ne zaman gördün?"

"Yaklaşık yirmi dakika önce. Millie," dedi Sarah, çocuklara bakmakla görevli diğer hizmetçiye kastederek, "onlara biraz daha süt ve zencefilli kek getirmek için aşağı indi. Sonra -ah, buna kandığıma inanamıyorum- Bayan Priscilla ağlamaya başladı ve masal kitabını babasının çalışma odasında unuttuğunu, babasının onu masasında unuttuğunu öğrenirse çok kızacağını söyledi. Bunu bana gözyaşları içinde ayrıntılı olarak anlattı. Ben de onu bulmak için aşağı koştum."

Eden inledi. "Kitap yoktu, değil mi?"

"Hayır, Leydi Eden. Sekiz yaşında bir çocuk tarafından kandırıldığımı söylemekten utanıyorum. Beni tamamen ikna etti. Aceleyle yukarı çıktığımda çoktan gitmişlerdi. Millie ve ben o zamandan beri onları arıyoruz. Sanırım evden kaçmış olmalılar."

"Ben onları bulurum. Sadece yürüyüş botlarımı giymem ve bu elbiseyi değiştirmem için bana biraz zaman verin. Sanırım nerede olduklarını biliyorum."

Sarah rahat bir nefes aldı. "Öyle mi? Oh, şükürler olsun. Ben de seninle geleceğim."

"Hayır," dedi arkalarından gelen ve Eden'ın Connor'a ait olduğunu hemen anladığı derin bir ses. "Onları aramak için Leydi Eden'la birlikte gideceğim. Ne de olsa onlar benim küçük dinsizlerim. Tanrım, bir gün bile uslu duramazlar mı?"

Eden ona sempatik bir bakış atarken yüzünü buruşturdu. "Görünüşe göre öyle değil."

İçini çekti. "Seni giriş holünde bekleyeceğim. Acele et ve üstünü değiştir. Sence nereye gittiler?"

"Bu sabahki kazları hatırlıyor musun?"

İnledi. "Sadece bir yorumla korkutup kaçırdıklarım mı?"

"Bu onlar için bitmemiş bir iş." Başını salladı. "Beni bekleyin. Bir dakika bile sürmez. Sarah, benimle gel. Bu elbiseden kurtulmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Elbisesini çıkarmaktan bahsettiğinde Connor'ın gözlerinde bir sıcaklık titreşimi fark ettiğini düşündü. Ama bu olasılığı göz ardı etti. Yüz ifadesi artık okunamazdı.

Neden onu bu şekilde önemsesin ki?

Aceleyle yatak odasına gitti, daha kullanışlı bir kıyafet giydi, sonra gözlüklerini buldu ve Connor'la buluşmak için aşağı inmeden önce taktı. Her zamanki haline geri dönmüştü ama saçları her zamankinden daha çekici bir şekilde şekillendirilmişti. Bu akşam yemek ve eğlence olacağından ve bunun için sofistike ve çekici görünmesi gerektiğinden, saçlarını düzeltme zahmetine girmemişti.

Kız yaklaşırken Connor gülümsedi. "İşte benim kızım," dedi usulca.

Kız da ona sırtarak karşılık verdi. "Senin baykuş komşun."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Kazlar onlara saldırmadan önce acele etsek iyi olur. Tanrım, umarım oradadırlar ve yüzlerini ya da parmaklarını bir tilki inine sokmazlar."

"Bundan daha mantıklı olduklarına eminim." Ayrıca çocukların bu sabah yapmaya çalıştıkları gibi kazlara taş atıp onları umuyordu. Erkek kardeşi olmamasına rağmen, Connor'ın çocuklarının çevresinde, genç erkeklerin nasıl düşündüklerini ve davrandıklarını anlayacak kadar sık bulunmuştu. O zavallı kuşlar gölette beslenirken vurabildikleri kadar çok kaz vurmanın eğlenceli bir oyun olduğunu düşünürlerdi. Tabii ki en küçükleri olan Priscilla, kızgın kuşlar onlara tısladığında ve bacaklarını gagalayarak karşılık verdiğinde muhtemelen en yavaş kaçan olurdu.

Connor onu beklerken aracını hazırlatmıştı ve ön kapıdan çıktıklarında araç oradaydı. Ellerini kızın beline dolayarak yolcu koltuğuna oturmasına yardım etti. "Umarım oradadırlar," diye mırıldandı.

"Eminim öyledir." Karıncalanmayı durdurmak için kendini zorladı. Adamın sert, pürüzlü ellerinin vücuduna dokunması bile duyularını harekete geçirdi. Karnında kelebekler uçuşuyordu. Kalbi de çırpınıyordu.

Onun yanına zıpladı ve dizginleri sallayarak atı hızlı bir tırısı kaldırdı.

Hızlı ilerledikleri ve yol boyunca her tekerlek izine rastladıkları için Eden canını dişine taktı. Şikayet etmemesine rağmen, Connor

Kendini uçmaktan korumak için koltuğu kavrarken ellerinin beyazlaştığını fark etti. "Bana yaklaş, Eden."

"Ne?"

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu muhteşem sertlikteki, fit vücuduna doğru çekti.

Sevgili cennet.

Çocuklarını bulmanın saatler alacağını umması yanlış mıydı?

Küçük dinsizler göleti çevreleyen çalılıkların arasından fırladıkları sırada gölete ulaştılar. Priscilla'nın çılgınlıklarına ve çocukların kahkahalarına karışan kaz sesleri ve kızgın tıslamalar duyular.

Connor dizginleri sertçe çekerek, "Şeytan alsın," diye mırıldandı.

Onları Eden'a uzattı ve aynı anda zıplayarak ayağı takılıp düşen kızının yanına koştu. Zavallı küçük Priscilla, poposu iki büyük, öfkeli kaz tarafından gagalanmak üzereyken onun için ağlıyordu. Gerçekten koruyucu bir babalık içgüdüleriyle kızgın kazlarla Priscilla'nın arasına girdi ve onu kollarının arasına aldı. "Teçhizata bin. Hemen!" diye homurdandı, çocuklarının yönlendirmeye ihtiyacı yoktu ve çoktan doğru koşmaya başlamışlardı.

Kazlar şimdi Connor'ın bacaklarını ısıırıyordu. Ama Connor bot giydiği için sadece ağız dolusu deri ısırılmışlar, bu da onları daha da kızdırmış. Tüylerini çırpıtlar ve biraz daha tısladılar.

Connor onları görmezden geldi ve biricik kızını göğsüne bastırarak teçhizata doğru koştu. Eden'in öz babası neden hiç böyle olamamıştı?

Bu düşünceden sıyrıldı. Artık büyümüştü ve kendi başıydı. Şimdi.

Ama bir an için Priscilla'nın yerinde olmayı diledi. Küçük kız kollarını Connor'ın boynuna sıkıca dolamıştı ve can havliyle ona sarılıyordu. Kolları küçük kızının etrafındaki çelik bantlar gibiydi ve güvende olana kadar onu bırakmayacaktı.

Eden sürücü koltuğuna doğru ilerledi ve ona yanına binmesini işaret etti. Priscilla'yı taşımasına yardım etmek istedi ama çocuk onu bırakamayacak kadar korkmuştu, bu yüzden Priscilla bir geminin gövdesine yapışmış midye gibi ona yapışırken o da atlamayı başardı. Bu arada çocuklar da arkalarındaki bankın üzerine çıkmışlardı.

Eden dizginlere bir fiske vurup atı ileri doğru iterken hücum eden kuşlara zarar vermemeye dikkat etti. Ancak kazlar yılmadı ve ata saldırarak onu korkuttu. Sonunda, atı manevra yaparak uzaklaştırmayı başardı.

O kızgın kuşlardan uzak durdu ve uzaklaşırken atın toynakları altında ezilmekten kaçındı.

Priscilla malikâneye dönüş yolculuğu boyunca babasına sımsıkı sarıldı. Kamyon iyi aşınmış patika boyunca takırdarken çocuklar sessizdi.

Connor öfkeden kuduruyordu. Eden onun kulaklarından akan meşhur buharı neredeyse görebiliyordu.

Göletten uzaklaştıklarında Connor sonunda çocuklara döndü ve öfkesini üzerlerine boşalttı. "Aklınızdan ne geçiyordu? Priscilla'yı da yanınızda getirmeyi mi? Belli ki düşünmüyordunuz. Kazları bu kadar kızdıracak ne yaptınız? Sizi böyle mi yetiştirdim? Kurtlar gibi vahşi olmanız için mi? Kaz yavrularına zarar verdin mi?"

Derin bir nefes aldı ve yanlışlıkla cevaplarını duymak istediğini düşündüklerinde onları ters bir bakışla susturdu. Onları azarlamayı henüz bitirmemişti. "Sarah ve Millie'yi ya da size göz kulak olma çabalarında başarısız oldukları için onlara neler yapmış olabileceğimi hiç düşündünüz mü? Priscilla'nın zarar göreceğini *bir kez* bile düşündünüz mü?"

"Priscilla'nın fikriydi," dedi Alex güçlkle.

"Sana konuşman için izin verdim mi?" Connor oğluna kükredi. "Ve bana sunduğun acınası bahane bu mu? Priscilla sana uçurumdan atlamayı söyleseydi, bunu yapar mıydın?"

Şimdi öfkesini en büyük oğluna yöneltti. "Ya sen Connor? Benim adaşım. Varisim. Görevlerini bu kadar mı dikkatsizce üstleneceksin? Yanlış yaptığın her şeyi sana söylememe gerek var mı?"

"Hayır, baba."

Connor yine de ona söyledi. "Önce Priscilla'nın aptalca fikrini dinledin."

Priscilla feryat etti. "Babam benden nefret ediyor!"

"Senden nefret etmiyorum, küçük sevgilim. Ama yaptığın çok aptalca bir şeydi." Tekrar en büyük çocuğuna döndü. "İkincisi, gizlice kaçarak Sarah ve Millie'yi evdeki konumlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bıraktın."

"Onları kovma, baba! Hepsi benim hatamdı ve onları kandırdığım için tüm sorumluluğu üstleniyorum," dedi genç Connor, sesi gerçekten pişmanlık dolu geliyordu.

"Üçüncüsü, Priscilla'yı tehlikeye attınız. İkiniz de kaçtınız ve onu geride bıraktınız. *Onu geride bıraktınız*," diye tekrarlardı Connor. "Siz onun ağabeylerisiniz."

Onu koruman gerekirdi."

Alex şimdi ağlamaya başlamıştı. "Özür dileriz baba."

"Dördüncüsü, kaçtınız ve kimse nereye gittiğinizi bilmiyordu. Başına her şey gelebilirdi. Kurtlar tarafından yenmiş olabilirdin. Ayılar." "Bölgede tehlikeli bir vahşi yaşam yok," dedi en büyükleri uysalca.

işaret et.

"Nasıl emin olabilirsin? Bir orman kedisi geçen bir sirkten kafesinden kaçmış olabilir. Korsanlar seni kaçırmış olabilir. Priscilla yüzme bilmiyor. Gölete düşse fark eder miydin?"

"Alex izliyordu," diye güvence verdi genç Connor.

"Senin onu izlediğini sanıyordum," dedi Alex.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Connor. "Priscilla boğulmuş olabilirdi." "Ama boğulmadım baba. Suya yaklaşmaya korkuyordum."

"Aferin kızıma." Kızın başının tepesine bir öpücük kondurdu. "En azından biraz sağduyu gösterdin. Ama yine de cezalandırıldın."

Priscilla yine feryat etmek üzereydi ama Connor'ın sert bir bakışıyla bu planını hızla yeniden düşündü.

Çocuklara geri döndü. "Eden'in sezgileri olmasaydı, bütün gece seni arayabilirdim. Lanet olası bir ev partim var. Eğlendirmem gereken bir ev dolusu misafirim varken sürekli seni arayamam.

"Beşincisi," dedi malikâneye yaklaşırlarken, "şimdi sizin için uygun bir cezaya karar vermem gerekiyor. Eğer sizi eve hapsedersen, bu üçünüzden çok sadık çalışanlarımı cezalandırmak olur. Eğer sizi akşam yemeğinizi yemeden yatağa gönderirsem, muhtemelen gizlice mutfağa iner ve kendinize bir ziyafet çekersiniz. Yarın Eden'le yapacağımız geziyi iptal edersem-"

Hepsinden gelen bir "Hayır!" korusu onun sözünü kesti. Bir kaşını kaldırdı. "Sen bile mi Eden?"

En yüksek sesle bağırان o olabilirdi. "Dışarıda olmaları gerekiyor yoksa hepimiz için daha kötü olacak. Ayrıca, bir kuş gözlem gezisine çıkıyoruz. Kayalıklara gitmeden önce bence gölette durmalıyız ki o kazlardan özür dileyebilsinler."

"Kazlardan özür dilemek mi?" Connor oldukça şüpheli bir ses tonuyla sordu.

Eden başıyla onayladı. "Evet. Bugünkü kaçamağınız için uygun bir ceza önerebilir miyim?"

Başını salladı. "Devam et. Can kulağıyla dinliyorum."

"Bence her biri Sarah ve Millie'ye birer özür mektubu yazarak evdeki konumlarını tehlikeye attıkları için kendilerini affetmelerini istemeli. Ayrıca size de neyi yanlış yaptıklarını anladıklarını ve gelecekte kendilerini daha iyi hale getirmek için ne yapacaklarını gösteren özür mektupları yazmalılar."

En büyüğü inledi. "Baba, bizi odunluğa götür ve döv." "Sizi dövmek mi?" Connor hırladı. "Ben ne zaman bir çocuğa el kaldırdım ki? Sen?"

"Asla," diye itiraf etti en büyükleri. "Ama geceyi mektup yazarak geçirmektense dayak yemeyi tercih ederim."

Eden çocukların onu kıkırdamalarını engellemeye çalışırken yakalamaması için arkasını döndü.

Connor'ın aynı şekilde mücadele ederken attığı yumuşak kahkahayı duydu. "Oh, hayır," dedi Connor, boğazını temizlemek için bir an durdu. "Öneri mükemmel. Her biriniz bu akşam mektuplarınızı yazacaksınız. Üçünüz de bitirene kadar hiçbirinize puding yok."

"Ama yine de yarın Eden'la keşfe çıkabilecek miyiz?" Alex sordu, şüphesiz kalemelerini kâğıda dökmeden önce cezalarının şartlarını kesinleştirmek istiyordu.

"Evet, planlandığı gibi yarın Eden'le birlikte gidiyorsunuz." Çocuklar neşelendi.

Eden aracı avluya çektiğinde çocuklar atladılar. Priscilla da Connor'ın kucağından atlayarak onları taklit etmeye çalıştı. Neyse ki Brewster tam zamanında evden çıkmış ve Priscilla ayağını kaybettiğinde onu yakalamıştı.

Connor inledi. "Teşekkür ederim, Brewster." Eğer güvenilir uşağı olmasaydı, kadın baş aşağı taşın üzerine yuvarlanacaktı.

Küçük peri de Brewster'a zamanında yakaladığı için teşekkür etti. "Rica ederim Leydi Priscilla," diye cevap verdi.

Ona gülümsedi ve ardından Alex ile genç Connor'ın peşinden eve koşarak kendisini beklemeleri için onlara bağırdı.

Nazik Brewster, "Millie ve Sarah'nın çocukların sağ salim eve döndüklerinden haberdar olmalarını sağlayacağım," dedi ve aceleyle eve geri döndü.

Eden ve Connor o an için araçta yalnız kalmışlardı. Kollarını oturdukları koltuğun arkasına yaydı, başını arkaya yasladı ve içten bir inilti çıkardı. "İçin çok mu gençler? Bırakın evlensinler."

Başka birinin sorunu mu? Tanrım, Eden, bütün gün seninle dışarıdaydılar ve yine de yaramazlık yapmayı başardılar. Hiç durmazlar mı?"

"Yarın onları daha sıkı koşturmaya çalışacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Yapabileceğinizi düşünüyor musunuz? Korkarım yorulacaklar

sen."

"Belki de. Sınırsız bir enerji kaynağı gibi görünüyorlar. Ama en dirençli çocuklar bile kontrol edilebilir." Yumuşak bir kahkaha attı. "Onlara daha fazla özür mektubu yazdırma tehdidi onları hizada tutacaktır."

Connor aşağı inerken kıkırdadı. Seyislerinden biri atı ve teçhizatı almak için koşarak onlara doğru geldi. Connor kızın yanına doğru yürüdü ve delikanlı atı ve arabayı götürmeden önce ellerini kızın beline koyarak zahmetsizce inmesine yardım etti.

Eden'ı şaşırtan bir şekilde Connor onu hemen bırakmadı. "Eden, sana ne kadar teşekkür etsem azdır... her şey için. Kendi çocuklarımı benden daha iyi anlıyor gibisin. Ve tasarladığın ceza şeytani derecede zekice. Özür mektupları yazmak. Çocuklar bir kompozisyon yazmaktansa dayığa katlanmaya razı oldular."

Ona gülümserken hâlâ belinden tutuyordu. Adamın onun yanağını tekrar öpmek istediğini hissetti ama gözlüklerini takıyordu, o zaman neden baştan çıksındı ki? Aslında, muhtemelen baştan çıkarmanın tam tersiydi.

Ama onu şaşırtarak yanağına şefkatli ve uzun bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Eden," diye fısıldadı, damadı kamyonu götürürken ve avluda yalnız kaldıklarında onu isteksizce bıraktı.

Kızardı. "Akşam yemeği için üstümü değiştirsem iyi olacak." Kendisine şöyle bir baktı. "Ben de."

Merdivenleri birlikte aceleyle çıktılar ve sahanlıkta yollarını ayırdılar, çünkü düğün odası koridorun en sonunda sağ taraftaydı ve onun misafir odası soldaki ilk kapıydı.

Eden, Düşes Evelyn'in onları izliyor olması gerektiğini fark etti, çünkü Eden odasına döndükten birkaç dakika sonra Delia'yı gönderdi. Zahmetli bantlar ya da bağcıklar olmadan kolayca giyilip çıkarılabilecek şekilde tasarlanmış olanlardan biri olduğu için elbisesini çıkarmıştı ve kız içeri girdiğinde ellerini ve yüzünü temizlemek için bir bezi henüz ıslatmıştı.

"Size yardım edeyim, Leydi Eden," dedi Delia ve hemen onun yanına koştu.

"Neredeyse bitirdim," diye güvence verdi Eden. "Ama hâlâ giymek için bir elbise seçmem gerekiyor."

"Oh, o zaten halledildi. Bu akşam için gül ipeğini tazeleme cüretinde bulundum. Majesteleri bu elmas küpelerin elbiseye çok yakışacağını düşündü." Delia elini cebine attı ve iki parlak nesne çıkardı.

Eden şaşırmıştı çünkü Evelyn eşyalarına çok dikkat ederdi. "Bana küpelerini mi ödünç veriyor?"

Delia başını salladı. "Seninkini yanında getirmediğinden bahsetmiştim."

Eden başını salladı. "O zaman bunu düşünmemiştim."

Birbiriyle savaşıyor anne ve babasına bir an daha katlanmaktansa, temel ihtiyaçlarını toplayıp evini terk etmek için çok acele etmişti. Bu ikili her zaman onu tartışmalarının içine çekmeye çalışmış, hangisini daha çok sevdiğini seçmesi için zorlamışlardı. Aslında ikisini de seviyordu... ama bencil davranışlarından da hiç hoşlanmıyordu. Yetişkin olmaları gerekirken, şımarık ve düşüncesiz bebekler gibi davranıyorlardı.

Bir şekilde ebeveyn rolünü üstlenmişti. Genç Connor, Alex ve Priscilla'ya karşı bunu sorun etmiyordu çünkü onlar çocuktı. Ama anne babası? Onlar ne zaman büyüyecekti?

"Akşam yemeğine indiğimde Düşes Evelyn'e teşekkür edeceğim. Çok düşünceli bir davranış."

"Sizden hoşlanıyor, Leydi Eden."

"Hislerimiz karşılıklı. O çok hoş bir insan." , annesinin düşese daha çok benzemesini isterdi. Yıllar boyunca, ailesinden uzaklaşmaya duyduğu her an ona kucak açan ve annelik yapan kişi Düşes Evelyn olmuştu. Düşese gözyaşları içinde geldiği zamanlar da olmuştu.

Şimdi düşününce, Mary bunca zamandır neredeydi acaba? O yıllarda Connor Napolyon'la savaşmaya gitmişti. Askerlik hizmeti savaşın büyük bir bölümünde sürmüştü ama Lynton Dükü olarak görevleri onu yarımadadan çok sık gidip gelmeye zorladığı için sürekli kesintiler de yaşıyordu. Kraliyete karşı olan görevlerinden bahsetmiyorum bile, Parlamento oturum halindeyken Lordlar Kamarası'nda oturmasını gerektiriyordu. Çocukları babalarını neredeyse hiç tanımadan büyümüşlerdi.

Sonunda, Mary'nin ölümü üzerine, gönülsüzce komisyonunu satın almış ve kalıcı olarak İngiltere'ye dönmüştü.

Tüm bu süre boyunca çocuklara bakan ve Eden ne zaman komşularını çay içmeye çağırırsa onları Chestnut Hill'e getiren Düşes Evelyn'di. Terasın gölgesinde oturup bahçede gezinen çocukları izleyen de Evelyn'di. Elbette, her birine bakan bir dadı da vardı.

Mary o zaman bile neredeydi?

Artık bir önemi yoktu. O gitmişti ve çocuklar bir annenin dokunuşundan yoksun kalmışlardı. Ama onları sevgiyle büyütmek için elinden geleni yapan harika bir büyükanneleri olduğu kesindi.

Eden aşağı inmeden önce bir an için Düşes Evelyn'in kapısını çaldı. "İçeri gel, Eden canım," diyerek kapıyı kendisi açtı. "Ne kadar hoş görünüyorsun, değil mi?" Konuşurken Eden'in burnundaki gözlüğü çekip aldı. "Ama bu gece onlara ihtiyacın olmayacak." Delia da onu takip etmişti ve dul kadın Eden'in gözlüklerini ona uzattı. "Onları Eden'in yatak odasına geri koy."

Delia bir reverans yaptı ve Eden gözlüklerini geri alamadan aceleyle dışarı çıktı. "Hiçbir şey göremeyeceğim," diye mırıldandı.

"Gayet iyi göreceksin. Bildircin avlamıyorsunuz ya da elli adımda düello yapmıyorsunuz. Sadece hemen sağınızdaki ve solunuzdaki yemek arkadaşlarınıza bakmanız yeterli."

"Tabağımdaki yemeği görmek hoşuma giderdi," diye mırıldandı.

"Ne için? Sürünerek uzaklaşmayacak," diye karşılık verdi Evelyn. "Canım, bu akşam hayatta kalacaksın."

Eden güldü. "Pekâlâ. Ama gözlerimi kısarsam beni azarlama."

Dul kadın Eden'in yüz hatlarını incelerken bir parmağını çenesinin altına sıkıştırdı. "Beyefendileri nefessiz bırakacaksın. Benimle aşağıya gelin. Eminim bazı konuklar çoktan salonda toplanmıştır."

Eden salona ancak iki adım atmıştı ki Lord Aubrey yanına geldi. "Ne kadar ışıltılı görüldüğünüzü söyleme cüretini gösterebilir miyim, Leydi Eden?"

Düşes Evelyn başıyla onayladı. "Sevgili kıza daha birkaç dakika önce aynı şeyi söyledim. Şimdi bana inanıyor musun Eden?"

Eden kızardı.

Rathburne Markisi'nin oğlu Damien ona yaklaşmak üzereyken, Aubrey'nin zaten onun yanında olduğunu fark etti ve kıkırdayarak yelpaze sallayan pembe elbiseli mirasçı Bayan Margaret Wallingford'a doğru yöneldi.

ikinci çayında yaltaklanmıştı. Bir kez daha tepeden tırnağa pembe giydiği için bu reнге bayılıyor gibiydi.

Connor birkaç dakika sonra içeri girdi ve hemen onlara yaklaştı. Şüphesiz sadece annesini saygıyla selamlamak niyetindeydi ama Eden onu incelerken takdirkâr gülümsemesini yakaladı.

Yanılıyor muydu, yoksa adamın bakışları üzerinde mi kalmıştı?

Lord Aubrey aralarına girdi ve onun koluna girdi. "Majesteleri, bize izin verirseniz. Ailem Leydi Eden ile konuşmak istiyor."

"Elbette," dedi Connor, sesi daha çok homurdanıyordu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun Eden."

"Teşekkür ederim." Yanaklarının yeniden ısındığını hissetti, çünkü iki yakışıklı erkeğin karşı karşıya gelip dikkatini çekmeye çalışmasının üzerinden epey zaman geçmişti. Dışarıda geçirdiği ilk birkaç sezonda ara sıra böyle şeyler olmuştu ama yıllardır böyle bir şey yaşamamıştı.

Connor'ın ona karşı ciddi bir ilgisi olduğundan değil, ama onun cazibesine karşı tamamen bağışık olmadığını bilmek kalbini ısıttı.

Lord Aubrey ona ailesinin yanına kadar eşlik ettiği için Connor hakkında düşünecek vakti kalmamıştı. Lord Lothmere ve karısı arkadaş canlısı ve konuşması ilginç insanlardı. Geçtiğimiz yıl Kıta'da çok seyahat etmişlerdi. Eden, Venedik kanalları hakkında anlatılanları dinledi.

"Oldukça güzel," dedi Leydi Lothmere, "ama yazın ortasında ziyaret etmenizi tavsiye etmem. En sıcak günlerde şehri saran kötü bir koku var."

Daha sonra savaş yıllarında Kıta'da meydana gelen hasardan bahsettiler. Lord Aubrey, "Benim alayımın merkezi çoğunlukla Belçika'daydı," dedi. "Gerçekte, Waterloo'ya kadar esas olarak yedek birliklerdik. O zaman savaşın tam ortasındaydık. Her tarafta korkunç can kayıpları oldu. Ancak insanlar her zaman dirençlidir, yıkılanları hızla yeniden inşa ederler. Çok fazla yıkım oldu ama aynı zamanda el değmemiş ve güzel kalan pek çok yer de vardı."

"İngiltere dışına hiç seyahat etmedim," diye itiraf etti Eden. "Ama Yunanistan, İtalya ve görkemli Alpler hakkında çok şey okudum."

Lord Aubrey, "Ben de iyi bir kitabı severim," dedi, "ama gezip görmekle aynı şey değil. Seyahat etmelisiniz, Leydi Eden. Kim bilir? Belki evlendikten sonra."

"Şey, bunu bilemiyorum," dedi, adam ona anlamlı bir gülümseme gönderdiğinde kızardı.

Onunla evleneceğini mi ima ediyordu?

Gülümsemesini engellemek için gözlerini kaçırdı.

Göz ucuyla Lord Aubrey'nin kız kardeşi Persephone'nin Connor ve annesiyle sohbet ettiğini fark etti. Eden kızın genç kahkahalarını duydu ve Connor'ın ona ısınıp ısınmadığını merak etti. Lothmeres'lerin yakışıklı bir aile olduğuna şüphe yoktu. Hem oğulları hem de kızları karlı eşler olabilirdi, özellikle de ikisi de bu ev partisine yaklaşma tarzlarında oldukça etkili göründükleri için. Lord Aubrey ona odaklanmış, kız kardeşi ise Connor'ın yanına bir kurşun gibi fırlamıştı.

Eden yıllar geçtikçe temkinli davranmaya başlamıştı ve Lord Aubrey'nin hovarda gülümsemeleri ve sevgi dolu ilgisinden o kadar da etkilenmiyordu. Büyük olasılıkla Lord Aubrey, Eden'dan çok onun servetine hayranlık duyuyordu. Aynı şey, dük olduğu için Connor'a kıkırdayan ve cilveli gülümsemeler atan kız kardeşi için de söylenebilirdi. O bir ödüldü.

Yeniden evlenmekle ilgilenmediğini defalarca beyan etmesine rağmen, zeki Persephone onu tam da ihtiyacı olan şeyin genç bir eş olduğuna ikna edebilecek miydi?

Altıncı Bölüm

"LORD AUBREY Eden'dan ciddi anlamda hoşlanmışa benziyor," dedi Connor'ın annesi o akşam Connor onunla dans ederken. Bu resmi bir balo değildi; ancak Connor ilk dans için annesini seçti, böylece herhangi bir peahen'e öncelikli ilgisini göstermemiş oldu.

Hepsi onun için çok gençti, okul kızları gibi kıkırdıyorlardı çünkü bu yılın başlarında dünyaya gelene kadar öyle olmuşlardı.

Tıpkı annesi gibi o da Aubrey'nin Eden'in üzerinde gezindiğini, sanki bir avmış gibi sessizce onun etrafında döndüğünü fark etmişti. Vikont iyi bir üne sahipti ve Eden için potansiyel bir eş olabilirdi ama Connor onun hakkında bir yargıya varacak kadar bilgi sahibi değildi. "Evet, ilgisini görmezden gelmek zor."

İçinde çalkalanan huzursuzluk hissini bastırdı. Aubrey'de onu rahatsız eden şey neydi? Eden neden onunla mutluluğu bulamıyordu?

Vikontla daha yeni tanışmıştı. Eden pratik bir kadındı. Connor onu asla coşkulu bir romantik olarak görmezdi. Herhangi biriyle evlilik gibi önemli bir bağlılığa atlamayacaktı, hele bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra asla.

Bu Aubrey denen adamı fazla büyütmemeli.

"Bence Eden bu gece özellikle çok güzel görünüyor, öyle değil mi? Lord Aubrey gözlerini ondan alamıyor," dedi annesi.

Ona homurdandı - Tanrım, kendi annesine homurdandı - onu bir dönüş yönlendirirken. "Eden'a bu ani hayranlığın neden?"

Masum bir ifadeyle ona baktı. "Ben sadece ne kadar güzel olduğunu söylüyorum."

Onu bir kez daha döndürürken homurdandı. "Bunu size söyleyebilirdim. Gözlüklerinin arkasına saklanıyor, ama güzelliği herkes için aşikâr.

onların ötesine bakmaya zahmet etmiyor. Bu arada, neden gözlüklerini takmıyor? Ondan mı sakladınız?"

"Ben sadece bu gece giymemesi konusunda ısrar ettim."

"Bu öğleden sonraki çayda da onları giymiyordu. Neden?"

Annesi ona uyarıcı bir bakış attı. "Sormana gerek var mı? Onun en iyi şekilde görünmesini istiyorum. Hayatını kitaplara gömülerek geçirdiğini düşünürlerse bu adamların hiçbiri ona bakmaz."

"Senden onu biriyle eşleştirmeni istedi mi?"

"Hayır. Ancak, onu oldukça uygun gördüğüm biriyle eşleştirmeyi kendime görev edindim. Sevgili kızımız çok zeki olabilir ama kendisi için neyin en iyisi olduğunu her zaman bilemez."

"Peki ya sen?" Connor kızgınlığını bastırmaya çalıştı. Annesi neden Eden'in hayatına karışıyordu ki? Onun mahremiyetine saygı göstermeliydi. Ne de olsa Eden elinden tutularak yönlendirilmesi gereken bir çocuk değildi. O kendi kararlarını verebilen, canlı ve zeki bir kadındı.

Görünüşe göre Eden'in ilk kararı Aubrey ile dans etmek olmuş. Eğleniyor gibi görünüyordlardı.

Connor bundan hiç hoşlanmamıştı. Bu sınırlayıcı çok hızlı hareket etmiyor muydu? Connor onunla konuşacak, niyetinin onurlu olduğundan emin olacaktı. Eden'dan faydalanmaya niyetliyse Aubrey'i toza dumana katacaktı.

Gerçekte, Connor'ın niyeti onurlu olsa bile, nedenini düşünmek istemese de, onu toza çevirirdi. Kıskanç olamayacak kadar yaşlı ve kendi yöntemlerine bağlıydı.

Eden'e duyduğu bu ani özel ilgiyi de tam olarak anlayamıyordu. Belki de sadece onun incindiğini görmek istemediğindendi.

Evet, sebebi kesinlikle buydu.

"Onun için Lord Aubrey'i seçmedin, değil mi?" Annesine tekrar hırladı. "Onun hakkında daha fazla şey öğrenene kadar onları bir araya getiremezsiniz. Eden..."

Gad, kızın *onun* koruması altında olduğunu söyleyecekti. Aubrey'nin değil. "Ne var Connor? Eden hakkında bir şey söyleyecektin." "Boş ver."

Dans sona erdiğinde, annesini hızla kendisinden yaşça büyük arkadaşlarının yanına götürdü. Ama daha onu indirir indirmez

tekrar etrafına üşüşmeye başladılar. "Oh, ne güzel," diye mırıldandı gülümsemeden ve onların sahte hayranlıklarına katlanmadan önce.

Gece ilerledikçe Connor, bir kez daha anlamsız bir konuşma ya da bu sosyete kızlarının bitmek bilmeyen kıkırdamalarını dinlemek zorunda kalırsa kafasının patlayacağına karar verdi. Özellikle Persephone başını fena halde ağrıtıyordu.

Ama sadece o değildi. Pembeler içindeki mirasçı Margaret Wallingford, kirpiklerini kırıştırmayı ya da sürekli açıp kapadığı yelpazesinin arkasından ona imalı bakışlar göndermeyi bırakmazsa gözbebeklerine kalıcı hasar verecekti.

Marki'nin oğlu Damien, kızın dikkatini kendisinden uzaklaştırdığı için ona kaşlarını çatıyordu. Aptal herif hem çok içiyor hem de ona bakışlar fırlatıyordu. Meydan okuyan bakışlar, sanki Connor onun bölgesini ihlal ediyormuş gibi.

Bayan Wallingford'u Damien'a itmekten çok mutluydu. Persephone'yi de alabilirdi. Hepsine sahip olabilirdi.

Sadece Eden
değil. Hayır,
Eden...

Gad, Eden'in neredeyse *kendisinin* olduğunu düşünmüştü, sanki iki yaşındayken onu bir balık havuzundan kurtarmak aralarında geri dönülmez bir bağ oluşturmıştı.

Belki de öyleydi. Bu yirmi beş yıl önceydi. O zamandan beri gözünü ondan ayırmamış mıydı?

Sonunda, gece yarısı yaklaşırken ve ay mürekkep karası gökyüzünde gümüş bir top gibi parlarken, hava almak için terasa çıkmayı başardı.

Diğerleri de terastaydı. Onlardan kaçınmak için merdivenlerden indi ve bahçesinin daha sakın köşelerinden birine, genç Eden'in daldığı meşhur balık havuzundan çok da uzak olmayan bir yere doğru ilerledi. Ama oraya vardığında, gül tarhlarına bakan taş bir bankta oturan ince bir figür fark etti.

Ay ışığının aydınlattığı genç kadını hemen tanıdı. "Eden?"

Kadının hafifçe soluduğunu ve ardından nefesini bıraktığını duydu. "Connor, yaklaştığını duymadım. Tanrı'ya şükür sensin." Yanında ona yer açmak için yana kaydı.

İri gövdesini onun yanına yerleştirirken omzu onunkini sıyırdı. "Kim olacağını düşünmüştün?"

"Lord Aubrey, bilmeniz gerekiyorsa. Bütün akşam bana karşı... acımasızca ilgiliydi."

"Ve ondan kaçma ihtiyacı mı hissettiniz?"

Başını salladı. "Ondan hoşlanıyorum. Çekici ve hiç de kaba değil, ama çok fazla geliyor. Ya da belki de umutsuz olan benim."

İç çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı kaçma ihtiyacını hissettim. İnsan tüm bu ilgiden nefes almakta zorlanıyor. Aubrey seninle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor."

Hafifçe homurdandı. "Daha çok fonlarımla ilgileniyor."

Muhtemelen bunu yapmaması gerekmesine rağmen onun elini tuttu. Yine de onu henüz bırakmayacaktı. Eli onunkinde yumuşak ve küçük hissediliyordu. "Hayır, Eden. Tek önemsendiği şeyin bu olduğunu asla söyleme. Sen güzel ve akıllısın. Her erkek senin zenginliğinin peşinde değil."

Kesik kesik bir nefes verdi. "Ah, Connor. Evet, öyle. Belki bir zamanlar beni ben olduğum için seven bir adam bulabilirdim, ama o zaman geldi ve geçti. Herkesi reddettiğim için sadece kendimi suçluyorum. Korkak biriydim, yanılıp her şeyi kaybetmekten korkuyordum. Zaten en önemli şeyleri de kaybetmişim gibi görünüyor."

Sesi titreyerek devam ediyordu ve adam kızın konuşmaya devam edeceğini biliyordu.

Ağla.

İnleyerek kolunu ona doladı. "Eden, seni görmeye dayanamıyorum. bu mutsuzluk. Bir erkeğin seni sen olduğun için sevebileceğine neden inanmıyorsun?" Ama cevabı zaten biliyordu. Bu kız sevilmeden büyütülmüştü. "Bu konuyu burada ve şimdi konuşmayalım. Bu çok acı verici ve ben zaten bir sulama kabına dönüşmemek için mücadele ediyor." Sesi incedi ve burnunu çekerek noktalanıyordu.

"Pekala, aşkım."

Tanrım, bunu neden ağzından kaçırmıştı ki?

Akşam için bir orkestra tutmuştu ve şimdi bir vals çalışıyorlardı. Şarkılar rüzgârla bahçedeki özel köşelerine doğru sürükleniyordu. "Haydi, Eden." Adam onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama o direndi.

"Ne yapıyorsun?" diye . "İçeri geri dönmek istemiyorum.

henü

z." "Seni içeri götürmek gibi bir niyetim yok." "O zaman ne yapıyorsun?"

". Güven bana." Kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve onu ayağa kaldırdı,

ve sonra bir kolunu beline doladı.

Kızın kendisini onun elinden kurtarmak için hiçbir çaba sarf etmemesi, özellikle de onu olması gerekenden daha yakına çekmiş olması onu memnun etti. "Hâlâ ne yaptığını anlamıyorum," diye mırıldandı, sesi kulağına yumuşak bir fısıltı gibi geliyordu.

Kadının teninin kokusunu içine çekti; elma, yasemin ya da tarçın karışımı, duyularını sarhoş edecek kadar güzeldi. "Orkestra bir vals çalıyor. Partimdeki en güzel kızla ay ışığının aydınlattığı bir bahçede duruyorum. O kızla dans edeceğim. Ev sahibi olarak bu benim ayrıcalığım değil mi?"

Ay ışıkları gözlerinden yansıyor ve onları parlatıyordu. "Gerçekten benimle dans etmek istiyor musun?"

"Evet. Bunun nesi yanlış?" Avucunu kızın sırtının küçük kısmına yerleştirdi ve elini avucunun içine aldı. "İtirazın var mı?"

Yumuşak bir kahkaha attı, melodik tınısı hafifçe kulaklarına çarptı; bu, akşam boyunca katlandığı anlamsız kıkırdamalardan hoş bir rahatlamaydı.

"Daha önce hiç ay ışığında dans ettin mi Eden?"

"Hayır, bu benim ilk seferim," diye itiraf etti, onu çiçek tarhlarının etrafında ustalıkla yönlendirirken adımlarını kolayca takip etti.

"Benim de ilk seferim," dedi.

Ona doğru baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, neden bu kadar şaşırdın?" Müziğe ayak uydurarak dönerlerken o da yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Uzakta bahçeyi orta derecede aydınlatmak için yakılmış birkaç meşale vardıBurada geceler karanlıktı, ay parlak olduğunda bile. Çoğu zaman bir sis ya da bulutlar ayın görünmesini engellerdi.

Ama bu gece değil. Mükemmel bir geceydi. Ay ışığı Eden'ı her adımında takip ediyor gibiydi.

Onu öpmek istiyordu. Onun yumuşak ağzını öpmek ve onu öpmeyi asla bırakmamak istiyordu.

"Sen bir Gümüş Dük'sün Connor."

Dudağını hafifçe ısırды ve bu ısırık adamın vücuduna alevler saçarak endişe verici bir etki yarattı. "Ve demek istediğin...?"

Bunun gibi yumuşak bir ısırık daha alırsa tüm kontrolünü kaybedecekti. Neyse ki kadın durdu.

Dudaklarını büzerek, "Çok çapkın bir şöhretiniz var," dedi.

Bu neredeyse dişlemek kadar kötüydü. Onu öpmeyi daha çok istiyordu.

Hiç.

"Ay ışığında bir kadınla hiç dans etmediğine inanmamı mı bekliyorsun? Londra'da tanıştığın ve baştan çıkardığın onca kadın arasında hiçbirinin seninle böyle dans etmediğini mi söyleyeceksin? Sanırım sizinle dans etmekten daha fazlasını yapmışlardır."

"Eden, zarif bir bahçeye kaçtığımda, bu sadece biraz hava almak içindir. Keşif olduğumu söylemiyorum, hiç de değil. Ben sadece... Kahretsin, bu konu hakkında konuşmamalıyız."

"Hayır, merak ediyorum. Lütfen devam edin."

"Yapmasam daha iyi. Bu senin hassas kulakların için son derece uygunsuz." "Connor, eğer bu aptalca lafı tekrarlarsan ayağına basacağım. açıklama."

"Tamam, ayaklarımı bağışlayın. Ama benim maceralarım çoğu insanın düşündüğü kadar heyecan verici değil. Londra sosyetesini daha çok balo salonları, yatak odaları ve koridorlardaki nişlerle ilgileniyor. Açık havaya pek meraklı değilim."

"Açık havayı seviyorum."

"Biliyorum ama doğanın içindeyken yaptığınız saygın faaliyetlerden bahsetmiyorum."

Tanıdığı kadınlar ev kedileri gibiydi. Rahatlarına düşkünlerdi. Yatak odasında yapılan türden danslara katılmayı severlerdi. Bazen duvara yaslanmayı severlerdi. Ya da bir masanın üzerinde. Yerde. Sadece çıplak kışlarının bir sivrisinek tarafından ısırılabilceği ya da otların arasına gizlenmiş bir şey tarafından sürünebileceği dışarıda değil.

Ve iş bittiğinde, her ne şekilde yapılsa yapılsın, erkeğin gitmesinden hoşlanırlardı. Birbirlerine sarılmak, yatakta kucaklaşmak ya da birinin kulağına tatlı sözler fısıldamak yoktu - ki bu da onun işine geliyordu, çünkü gerçek bir yakınlık söz konusu değildi. İş bitti. Defol git buradan.

"Gerçekten, Eden. Bunu bu şekilde bırakamaz mıyız? Ay ışığında dans ettiğim tek kadın sensin. Neden hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun?"

"Hayal kırıklığına uğramadım, sadece şaşırdım."

Onu yavaşça etrafında döndürdü. "Evet, işte gördünüz. Bizim çapkın şöhretimiz abartılı. Her zaman böyle söylemedim mi?"

Başını salladı. "Ama herkes sizi idol olarak görürken buna inanmak zor."

"Yaramaz dedikoduları teşvik ediyoruz sanırım. Ama size yemin ederim ki gece yarısı ya da gecenin herhangi bir saatinde genç bir bayanla bahçede dans etmedim. Ne de genç bir bayanı bahçede öpmüşlüğüm var. Ne de-"

"Bahçede bir kadını bile öpmedin mi? Connor, bu nasıl doğru olabilir?"

"Bilmiyorum. Öyle işte." Onu tekrar döndürdü ama çok farklı türde bir dansın sancılarını çeken başka bir çiftte çok . Adam onların doruk noktasına ulaşırken çıkardıkları iniltileri duydu ve Eden'i hemen uzaklaştırdı. "Ay ışığının aydınlattığı bir bahçede *bunu* hiç yapmadım."

Eden başını onun omzuna gömdü ve bir kahkahayı bastırdı. "Şaşırmış olmalıyım," dedi, hâlâ kıkırdıyordu. "Acaba kim-"

"Burnumuzu ," diye uyardı Connor onu. "Size içeri kadar eşlik etsem iyi olacak."

"Ama vals henüz bitmedi."

"Hâlâ benimle dans etmek istiyor musun?" Şaşırmıştı ama Eden'in hassasiyetleri konusunda aşırı korumacı davranıyor olabilirdi. O zeki bir kadındı, cahil bir kız değil. Asla böyle bir davranışta bulunmayacak olsa da, başka bir çifti iş üstünde yakaladığı için kendinden geçeceğini düşünmesi onu küçümsemek değil miydi?

İç çekti. "Arkadaşılığımдан sıkıldıysan benimle dans etmek zorunda değilsin. Ama burada bir süre daha tek başıma oturmak istiyorum."

"O zaman ben de kalacağım." Onları diğer çiftten uzaklaştırmayı ihmal etmedi; inlemeleri ve sızlanmaları bir gösterge ise, artık işlerini bitirmiş görünüyordlardı.

Eden'la birlikte onu bulduğu taş banka geri yerleşti. Onun gözlerini kapatıp müziği kucaklayışını izledi. Bu onu öpmek için mükemmel bir an değil miydi?

Evet, . Sonuçlarına aldırma.

en kötü şey neydi? Uzlaşmacı bir durum mu?

Onurunu korumak için Eden'la evlenmeye zorlanmak mı? Aslında buna hiç aldırma.

Başını onunkine doğru eğmek üzereydi ki annesinin sert sesi geceyi böldü. "Connor!"

El sepeti içinde cehennem.

Eden'in gözleri kapalıydı ve şimdi açıldı.

"Connor! İşte buradasın. I-" Annesi, yanında oturan Eden'i fark ettiğinde aniden durdu. "BEN... BEN..."

Annesinin en son ne zaman nutku tutulmuştu?

Eden ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "Oğlun benimle burada dans edecek kadar nazikti, Evelyn. Çok hoş, romantik bir jestti."

"Seninle dans mı ediyordu? Tüm yaptığı bu muydu?"

Connor homurdandı. "Başka ne yapıyor olabilirim ki?"

Eden'in incindiğini hissetti ve şöyle dedi: "Evelyn, burada onunla birlikte olan benim. Sadece nazik davranıyordu. Bana ilgi duymadığını biliyorsun."

Annesi kolunu Eden'e doladı. "Benimle içeri gel, canım.

Lord Aubrey sizi arıyor."

"Aubrey?" Connor yine homurdandı. "Sence de biraz fazla ateşli değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum," diye karşılık verdi annesi. "Bazı erkekler evlilik kurumuna inanır. Neden iyi bir şey gördüğünde ona uzanmasın ki? Burada sadece bir hafta kalacak. Neden uyanık olduğu her anı Eden'i daha iyi tanımak için harcamasın? Eden, onun hevesli bir kuş gözlemcisi olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, bana söyledi."

"Ah, güzel. O zaman yarınki gezinizde size ve çocuklara katılmasını önermeme aldırılmazsınız."

Connor annesinin boynunu sıkmak istedi. "Eden'la gitmesi için onu sen mi davet ettin? Onlar benim çocuklarım. Önce bana sorman gerekmez miydi?"

"Zararsız bir gezinti için neden bu kadar telaşlanıyorsun?" diye cevap verdi kurnaz dul kadın, onun neden sinirlendiğini tam olarak bilmiyormuş gibi, ama Eden'i öpmek üzere olduğunu görmüş olmalıydı.

Pek çok nedenden dolayı aptalca bir fikirdi.

Birincisi, Eden'ın gözleri kapalıydı ve onu öpmek üzere olduğundan haberi yoktu. En azından onu niyetinden haberdar etmeli ve reddetme şansı vermeliydi.

Ama bu onun Gümüş Dük kibriydi. Kadının onu öpmek istememe ihtimali aklının ucundan bile geçmemişti.

Onu öpmenin aptalca olmasının ikinci nedeni ise Eden'ın bir hafta boyunca çocuklarına bakacak olmasıydı. Aslında bunu yapmak tam olarak onun işi değildi ama gönüllü olmuştu. Bir öpücük yüzünden onun dikkatinin dağılmasını ya da kendini rahatsız hissetmesini istemiyordu.

Aubrey'nin çocuklarının önünde onunla romantizm yaşaması da aynı şekilde dikkatini dağıtmaz mıydı? Bu tamamen uygunsuzdu.

Eden onun alçak sesle homurdanmasını duymuş olmalı ki, patlamaya fırsat bulamadan sesini yükseltti. "Evelyn, Lord Aubrey'e bana ve çocuklara katılamayacağını açıklayacağım. Onu başka bir gün bana katılmaya davet edeceğim. Çocuklara bu gezinin özel ve sadece onlar için olacağına dair söz verdim. Sanırım

Başkaları gelip dikkatimi çalarsa incinirler. Yarından sonraki gün için bir şey önereceğim. Başkalarının hoşuna gidebilecek ve gelmek isteyebilecekleri bir şey."

"Pekâlâ, canım." Connor'ın annesi Eden'in elini okşadı ve onu tekrar içeri götürdü.

Connor karanlıkta tek başına ayakta kaldı. Onları hemen içeri kadar takip etti çünkü kendisini tehlikeye atmayı düşünen o bezelyelerden biri tarafından burada yakalanmak istemiyordu.

Eden farklıydı. Ona asla entrika çevirmeyeceği ya da manipüle etmeyeceği konusunda tüm kalbiyle güveniyordu. Onun itibarını bir şekilde tehlikeye atacak olsa bile onurlu olanı yapmaktan çekinmezdi.

Balo salonuna geri döndüğünde Aubrey'nin Eden'in elini tutarak onu başka bir dansa götürdüğünü gördü.

O izlerken annesi onun yanına döndü. "Şimdi ne olacak, Evelyn? Yeterince karışmadın mı?" diye sordu.

"sanmıyorum. İçimde daha bir sürü karışıklık var." "Oh, ne güzel," diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

"Connor, ciddi bir şekilde konuşmamız gerek." "Ne hakkında?"

"Bana masum rolü yapma. Eden'ı öpmek üzere olduğunu biliyorum. Ve balo salonuna döndüğünden beri gözlerini ondan ayırmadın."

"Çünkü onun için endişeleniyorum. Bütün gün çocuklarımla yürüyüş yapıp sonra da gece boyunca dans edemez."

"Evet, demek istediğinizi anlıyorum. Kendini çok yoracak. Bir öneride bulunabilir miyim?"

Bir kaşını kaldırdı ve annesine baktı. "Yasaklasam bile aklından geçeni söyleyecekken neden bana sorma zahmetine giriyorsun?"

Gülümsedi. "Eden'in planları yarın için ayarlandı. Ama bence çocuklarınızı ondan sonraki gün götürmelisiniz. Eden'a Lord Aubrey ile vakit geçirmesi için zaman verin."

Tekrar hırlamak üzereydi ama kendini . "Ben mi? Çocukları almak mı? Eden olmadan mı?"

"O senin bakıcın değil Connor. Ona mutluluk şansı vermek konusunda neden bu kadar isteksizsin?"

"Onunla mı?" Eden'a yaltaklanan ve gözleri sadece onu gören Aubrey'ye başıyla işaret etti.

O sefil kurt.

Connor'ın da aynı şeyi yapıyor olması önemsizdi.

"Evet, onunla," diye mırıldandı annesi. "Onunla evlenmeye niyetin yokken ne hakla müdahale ediyorsun? Komşunuz olarak size uygun olduğu için onun hayatını mahvedecek misiniz? Onu sadece bir yatak partnerine mi dönüştüreceksin? Bu senin için çok zalimce."

Affedilmeyecek kadar kaba davrandığını umursamadan annesinin yanından uzaklaştı. Eden'in evleneceği düşüncesi doğrudan karnına inen bir darbeydi.

Eden evlendi ve ona yenildi mi?

Hayır, bunu hayal bile edemezdi.

Eden, Aubrey ile evli mi?

Cesedimi çiğnemen lazım.

Onunla evlenmesine izin vermeden önce-

Gad, eğer atlamaya karar verseydi Gümüş Dük arkadaşları ne derdi?

Eden'ı korumak için gerekli olduğuna inanırsa bu onu sert bir adım atmaktan alıkoymazdı. Aralarında derin ve köklü bir dostluk vardı. Bu bir aşk maçına dönüşemez miydi? Eden'in ona ihtiyaç duyması halinde aklında tutması gereken bir şeydi bu.

Sadece görev uğruna asla evlenmemeye karar vermişti. Bunu bir daha asla yapmayacaktı. Aşk ve daha azı değil.

Evet, ona aşık olduğunu görebiliyordu.

Eden onun yanından dönerek geçerken ve Aubrey'nin söylediği bir şeye gülerken yeniden dikkatini çekti.

Lothmere'in oğlunda Connor'ın hoşlanmadığı şey neydi? Sadece hayal gücü müydü? Yoksa kıskanıyor muydu?

Bir an yalnız kalmak ve kendine bir konyak doldurmak için çalışma odasına girdi. Bardağına belki de çok fazla doldurduktan sonra, ocağın yanındaki deri koltuklardan birine yerleşti ve duygularını düşünmeye başladı.

Gad, bu değişikliklerden nefret ediyordu. Neden hayatı şu anda olduğu gibi devam edemiyordu?

Ama yapamayacağını biliyordu. Çocukları büyüyordu. Annesi yaşlanıyordu, her ne kadar bunu kendisinden çok daha büyük bir zarafetle idare ediyor gibi görünse de.

Ve Eden hayatına devam etmeye hazırdı, bir adım atıp nihayet evlenmek için yanıp tutuşuyordu. Bunu biliyordu çünkü riskler hakkında açıkça konuşmuşlardı.

özellikle de evlendiği adamın servetini çalmayacağına güvenme riski.

Bu ciddi bir riskti ama Aubrey ya da ailesinin Lothmere holdinglerini kurtarmak için umutsuzca paraya ihtiyaç duyduğuna dair hiçbir söylenti duymamıştı. Tam tersine, etkileyici bir servetleri vardı. Bazı ticari faaliyetlerini biliyordu ve kârlı olduklarını ve iyi yönetildiklerini biliyordu.

Bunu bile bile, görünüşte mükemmel bir talibi varken Eden'in cesaretini kırmak adil miydi?

Ama onu en çok rahatsız eden de buydu, Aubrey'deki bu bariz mükemmellik. Teklif ederse Eden'ı bu adamı kabul etmekten alıkoyacak şey neydi?

Peki ya kendisi?

Connor, Eden'sız hayatını düşünürken konyağından sağlıklı bir yudum aldı.

Ya kendini ilan edip ona evlenme teklif ederse?

Üç iblis çocuğu ve işgüzar bir annesi olan, çabuk sinirlenen bir düktü. Kırkını çoktan aşmış olduğundan ve saçlarının -Tanrı'ya şükür ki hâlâ sahipti, grileşmeye başlamıştı.

Neden Aubrey yerine onu seçsin ki?

Yedinci Bölüm

EDEN dün gece aşırıya kaçtığını ve sabahın erken saatlerine kadar uyumadığı için pişman olacağını biliyordu. Hiç bu kadar geç saate kadar uyumamıştı ama bu sefer uyuduğu için memnundu çünkü daha erken yatmış olsaydı Connor'la ay ışığı dansını asla yapamayacaktı.

Evet, tamamen buna değer, diye karar verdi, başı zonklasa ve bacaklarına kurşun ağırlıklar bağlanmış gibi hissetse de.

Dayanıklılığının öğleden sonraya kadar süreceğini umuyordu. Çocuklarla birlikte Lynton Grange'e çay servisinin yapılacağı saat dörtten önce dönmeyi planlıyordu.

Bunu atlayabilir ve onun yerine çok ihtiyacı olan uykusunu çekebilirdi. Evet, bu uygulanabilir bir plandı.

Delia'nın yardımıyla kendini güne hazırladıktan sonra -Düşes Evelyn, kuş gözlem gezisindeyken bile onu olabildiğince sık tutmak için her sabah ve gün boyunca hizmetçisini Eden'a gönderecek gibi görünüyordu- Eden çocukları almak için yukarı çıktı.

Delia'nın saçıyla ve kıyafetiyle uğraşmasına hiç şikâyet etmeden izin vermişti ama ödün vermeyeceği tek şey, artık burnuna iyice yerleşmiş olan gözlüklerini takmaktı.

Tam Priscilla'nın odasına girmek üzereydi ki eşikte durdu. Connor oradaydı, kızının yanında tek dizinin üzerine çökmüş, saçlarını örmüş ve fiyonkla bağlamıştı. Eden'ın kalbi onu izlerken hoplayıp zıpladı. "Ah," dedi Connor aniden başını kaldırıp onu orada dururken gördüğünde.

"Günaydın Eden." Görevini bitirdiğine göre artık tam boyuna yükselmiş ve ona gülümsemişti.

Daha yakışıklı bir adam hiç var olmuş muydu?

"Günaydın," diye cevap verdi. Erken bir gezintiden yeni dönmüş , çünkü oldukça resmi giyinmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, sık görünüyordu.

geniş göğsüne uzanan ve kollarının dalgalanan kaslarını okşayan beyaz bir çim gömlek.

Dün gece onu kollarında tutmuştu. Ay ışığının altında onunla dans etmişti.

"Gördüğüm kadarıyla ata binmişsiniz." Adamın geri kalanını incelerken kızarmamaya çalıştı. Devetüyü pantolon giymişti ve eski kahverengi binici çizmeleri vardı. Saçları hafifçe rüzgârla savrulmuştu ve birkaç buklesi günahkâr bir cazibeyle nemli boynuna yapışmıştı.

"Evet, her zamanki sabah rutinim. Değiştirmek için bir neden görmedim." "Elbette... Başkaları da size katıldı mı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Bizim dışımızda herkes uyuyor gibi görünüyor." Dün gece onu kucağına aldıktan sonra rahatsızlığını hissettiğinden şüphesiz, eğlenen bir ilgisizlikle ona bakıyordu.

"Bizden daha mantıklı görünüyorlar." Sonra Priscilla'döndü. "Ne kadar hoş görünüyorsun, değil mi? Saç modelin de tam anlamıyla mükemmel. Baban mükemmel bir iş çıkarmış. Örgüne bağladığı güzel fiyonka bayıldım." Priscilla babasının elini tuttu, çünkü bu küçük kız onun gitmesini istemiyordu. Gerçekten de çok sevimli görünüyordu. Ama zaten Connor'ın bütün çocukları onun sahipti. Gururla gülümsedi. Kız küçüktü ve tatlı, değerli bir kuzu kadar sevimli.

Connor onun yürüyüş malzemelerini topladı. Eden onun küçük kızını gezintileri için hazırlamasını izlerken yüreği eridi. Çantasını Priscilla'nın hafif omzuna attı, dürbünü boynuna astı ve Eden'in ödünç verdiği güneş şapkasını başına geçirdi. Şapkanın altından görünen tek şey Priscilla'nın iri gözleri ve küçük kiraz dudaklarıydı.

"Çocuklarımı öpmek ve hepsine iyi günler dilemek istedim," diye açıkladı, ancak kendi çocuklarını ziyaret etmek için Eden'a gerçekten bir neden borçlu değildi. Onlar onun eti ve kanıydı. *O* ise onların arasına karışmıştı.

"Ve yazdıkları güzel mektuplar için onlara iltifat mı edelim?" Eden önerdi, çünkü çocuklar ve Priscilla bu ceza yüzünden gerçekten acı çekmişlerdi. Ama bunu ciddiye almışlar ve şaşırtıcı derecede dokunaklı mektuplar yazmışlardı. Sarah ve Millie kendilerine yazılanları ona göstermişlerdi.

Connor gülümsedi. "Evet, ben de tam bunu yapmak üzereydim... şimdi sen söyleyince."

Bir kez daha Priscilla'nın göz hizasına gelecek şekilde diz çöktü. "Seninle gurur duyuyorum tatlım," dedi sevgisinin tüm sıcaklığıyla. "Sen

güzel özür notları yazdı."

"Teşekkür ederim, baba." Kollarını onun boynuna doladı, öyle bir hamle yaptı ki neredeyse düşüyordu.

Güldü ve onu yanağından öptü. "Bugün uslu duracağına söz ver. Eden'a yakın dur ve sana ne söylerse onu yap."

Priscilla başını salladı. "Yapacağım."

Onlarla konuşurken gururla gülümseyen çocuklarla benzer bir konuşma yaptı. Elbette bu alıştırmaların onları daha düşünceli yaptığını ve bir daha yaramazlık yapmayacaklarını umabilirdi. Eden mektup yazmanın *o kadar* başarılı olup olmadığını bilmiyordu. Şeytani davranışlarını birdenbire değiştireceklerini ummak çok fazlaydı.

Ne de olsa amaç onları itaatkâr asalaklar haline getirmek değildi. Bir arı kovanında yaşamıyorlardı. Ruhlu ve maceracı olmaları gerekiyordu.

Eden onları araçla götürmeye karar verdi çünkü kayalıklara kadar yürüyüp geri dönmek için hava çok sıcaktı. Yuva aramak için yamaçlara tırmanırken bol bol koşuşturacaklardı. Tabii ki tehlikeli bir şey yapmayacaklardı, çünkü Priscilla ve Alex ciddi tırmanışlara götürülmek için çok küçüktüler. Sahilde kalarak ve uçurumun alt çıkıntılarına yuva yapan kuşlara bakarak yeterince güvende olacaklardı.

Bu, onlara hayatın her yerinde -insanlar, kuşlar ve tüm canlılar arasında- var olan hiyerarşileri öğretmeninin iyi bir yoluydu. Artık babalarının bir dük olarak İngiliz toplumunun en üst basamağında yer aldığını anlamışlardı.

Connor aşağı inerken onlara eşlik etti. Büyük oğlu Eden'in yanındaki yolcu koltuğuna tırmanırken, iki küçük çocuk arkaya doğru koşuşturdu.

Eden, Connor'ın gözlerindeki hüznü bakıştan onlara katılmak için can attığını anlayabiliyordu. Ama bunu yapamayacağını biliyordu. Kur yapması gereken genç bayanlar vardı.

"Dikkatli ol," dedi, hâlâ onları bırakmaya isteksizdi. "İhtiyacınız olan her şey var mı?"

Eden başıyla onayladı. "Şapkalarımız, dürbünlerimiz, defterlerimiz ve kalemlerimiz var. Ayrıca piknik sepetinde bir haftalık yiyeceğimiz de var."

Çocuklarına bir göz attı ve sonra gülümseyerek ona döndü. "Bir haftalık mı? Umalım da bir saatten fazla sürsün."

"Gerekirse yabani çilek toplarız," diye şaka yaptı. "Çay saatinde görüşürüz."

İlk durakları Eden'in çocuklara hayvanlara iyi davranmaları konusunda ders verdiği gölet oldu. "Ama Henry Bright," dedi Alex, Lynton Grange'in bekçisini kastederek, "akşam yemeğimiz için onları vuracak. Onları yiyeceksek neden onlara iyi davranalım ki?"

Eden'in buna verecek bir cevabı yoktu. "Sadece ölmeden önce onlara eziyet etmeyin. Bir ay içinde yenecek olsanız bile işkence görmek ister miydiniz?"

Bunun çocuklar kız kardeşlerine onu yemeleri konusunda takıldılar. "Beni yemeyin!" Priscilla feryat etti ve gözyaşlarına boğuldu.

Sevgili cennet. Eden için bu fikri yeniden düşünme zamanı.

Bu işi nasıl bu kadar etmişti? Belki de kendi başlarına doğru sonuca ulaşmalarına izin vermek yerine onlara ders verdiği içindir. Elbette bu, doğru sonuca ulaşacaklarını ve kazlara tekrar taş atmaya kalkışmayacaklarını varsayıyordu.

Kayalıklarda geçirdikleri zaman çok daha verimliydi. Zirveye tırmanmıyorlardı ama daha çok sahil boyunca ve uçurumun alt çıkıntılarında keşif yapıyorlardı. Masmavi deniz sollarındaydı, kumda ilerlerken yükselen kızıl kayalıklar sağlarındaydı. Alçak bir çıkıntıda nöbet tutmaya başladılar ve hemen üstlerindeki yuvalarına girip çıkan kuşları gözlemlediler. Ayrıca birkaç kuşun suyun üzerinde daireler çizmesini de izlediler. Bir kerkenez suya dalıp sonra gagasında kıpırdayan şişman bir balıkla geri uçtuğunda çocuklar neşelendi.

Saatlerce yürüdüler, gözlemlediler ve hatta gördüklerini çizdiler. Çocuklar acıktıklarını söylediklerinde karavanlarına geri döndüler. Eden atı yakındaki bir dereye götürmüş ve keşiflerine çıkmadan önce karnını doyurmasına izin vermişti. At, acıktığında yiyebileceği bazı yem çalılarının yanındaki gölgeye gevşekçe bağlanmıştı.

Neyse ki yukarı çıktıklarında teçhizat hâlâ oradaydı. At bir kez daha dere kenarında keyifle su içiyor, kalın diliyle serin suyu yalayıp yutuyordu.

Eden ve çocuklar büyük gölge ağaçlarından birinin altına yerleştiler ve Connor'ın aşçısının onlar için hazırladığı börekleri, meyveleri, ekmekleri, peynirleri ve çilekli tartları paylaştılar. Elma şarabı ve limonata şişeleri de temin edilmişti.

Çocuklar sepet tamamen boşalana kadar yemek yemeyi ya da içeceklerini yudumlamayı bırakmadılar. Connor kadar büyüyeceklerdi ve tam boylarına ulaşmaları için epeyce beslenmeleri gerekiyordu.

Güneş ufukta alçalmaya başladığında Eden geri dönme vaktinin geldiğine karar verdi. Güneşin konumuna bakarak öğleden sonra saat üçe yaklaştığını tahmin etti. Eve dönmelerine daha neredeyse bir saat olduğu için hemen toparlandılar ve dönüş yolculuğu için kamyonu atladılar.

Eden bu kez ön yolcu koltuğuna oturdu ve genç Connor'ın sürmesine izin verdi. Alex ve Priscilla arkaya atladılar. Çok uzaklaşmamışlardı ki Priscilla uzandı ve başını kardeşinin kucağına koyarak hemen uykuya daldı.

Alex dalgınca kız kardeşinin buklelerini okşadı ve onu rahatsız etmek istemediği için bir kez bile kıpırdamadı. Bu çocuklar küçük kız kardeşleriyle acımasızca dalga geçebilir ama aynı zamanda Alex'in şu anda olduğu gibi ona karşı her şey kadar nazik olabilirlerdi.

Eden kardeşlerin bu özelliğini seviyordu ve babasının yan evlatları olsalar bile kendisinin de kardeşleri olmasını diliyordu. Akrabalık akrabalıktı, öyle değil mi?

Annesi ve babası birbirlerinden nefret ediyordu, bu yüzden ondan sonra bu birliktelikten hiçbir zaman meşru bir çocuk doğmayacaktı. Yine de gayrimeşru bir çocuk olduğundan da şüpheliydi. Babası bir aziz olduğundan değil. Kesinlikle değildi. Bununla birlikte, *hiçbir* konuda, hatta yaramazlıklarında bile ketum davranmak ona göre değildi. Dışarıda herhangi bir Darrow'un yan ürünü olsaydı bunu bilirdi.

Malikâneye henüz varmışlar ve avluya çıkmışlardı ki Connor evden fırlayıp onlara doğru geldi. "Tanrıya şükür döndün. Ben de tam seni bulmak için yola çıkmak üzereydim."

Eden'in kalbi sıkışmıştı. "Sorun nedir? Düşes Evelyn iyi mi?"

Sarah ve Millie hemen arkasından dışarı fırladılar. "Evelyn iyi," diye güvence verdi ona.

Eden hızlı bir nefes verdi. "Tanrıya şükür."

İki hizmetçi oğlanları ve birkaç dakika önce uyanmış olan halsiz Priscilla'yı odalarına götürdü.

Connor onun kendi misafir odasına dönmesine izin vermek yerine Eden'i geri çekti. "Benimle gel."

Onu çalışma odasına götürdü. Kanepede bir kadın oturuyordu ve ağlıyor gibi görünüyordu.

Eden'in gözleri büyüdü. "Anne?"

Annesini burada bulduğuna pek de şaşırmamıştı, çünkü ebeveynlerinden birinin gelmesi genellikle bir ya da iki günden fazla sürmezdi.

Son savaşlarında taraf seçmesini istiyordu. Ama annesini *bu kadar* çok ağlarken görmek? Döktüğü gözyaşları gerçektir.

Eden hemen onun yanına koştu. "Ne oldu anne?"

Annesi dantel mendiline sarılıp feryat etmekle yetindi.

Eden'in içini aniden korku kapladı. "Babama bir şey mi oldu?" Annesi başını salladı.

Connor kapıyı kapattı ama onlarla birlikte çalışma odasında kaldı. Eden için bir sandalye çekti ve kendisi de onun yanına oturdu. "kadarıyla annen babanı öldürmüş olabileceğini düşünüyor."

Nefes nefese kaldı. "Ne?"

"Ona her zamankinden daha sert vurdum," diye açıkladı annesi gözyaşları ve hıçkırık nöbetleri arasında. "Aptal herif zamanında eğilmedi."

Eden dişlerini sıktı. "Ona hiç vurmamalydın. Öldüğünden emin misin? Bir doktor çağırdınız mı?"

"Bana ders verme Eden. Baban çıldırtıcı bir hödük. Ben de onun gibi Londra'dan onca yolu seninle birlikte olmak için gelmişken neden seninle kalsın ki? Eğer bir beyefendi olsaydı, buradan uzaklaşır ve Lynton'daki güzel hanlardan birine yerleşirdi."

"Senin de yapabileceğin gibi," diye mırıldandı Eden. "Ya da ikiniz sorumlu yetişkinler gibi davranıp birbirinizden uzak durabilirdiniz. Burası büyük bir ev. Bir sürü yatak odası var. Evin karşı taraflarında kalabilirdiniz. Ama anne, nasıl bırakıldı? Doktoru çağırdın mı?"

"Ah, Eden! Hâlâ bana ders veriyorsun. Baban kadar çekilmez olmayı bırak."

"Eğer gerçekten öldüyse o kadar da çekilmez biri olmayacaktır," diye mırıldandı, sesi her ikisine de duyduğu öfkeyle titriyordu. Aynı anda evini işgal etmeleri yeterince kötüydü, burada olmasının ve Connor'ın evlenmek için sevimli bir genç kız bulmasını izlemek zorunda kalmasının nedeni de buydu. Eğer zamansız gelişleri olmasaydı, kendi evinin etrafında dolanıp durabilir ve mutsuzluğu içinde yuvarlanırken huzur içinde bırakılabilirdi. Chestnut Hill onun eviydi. *Onun* eviydi. Tamamen ona aitti.

Anne ve babasının burası üzerinde hiçbir hakkı yoktu ama yine de onu buradan kovmuşlardı.

Elbette, her birini diledikleri zaman ziyaret etmeye davet ediyordu. Ne kadar sefil olurlarsa olsunlar, onlar hala onun ebeveynleriydi. Ama ikisi birlikte onun üzerine geldiklerinde? Tam bir kaos.

Babasının öldüğü ya da annesinin onu öldürdüğü ihtimalini hâlâ aklına getiremiyordu. "Anne, bana tam olarak ne olduğunu söyle

oldu. Kaza nasıl meydana geldi?"

"Bu bir kaza değildi. Şamdanınızı bilerek ona fırlattım. Aptal gibi orada öylece durdu...durdu... Ne demek istediğimi anladınız. O adamın küstahlığı. Engellemek için zahmet etmedi. O şey tam kafasına isabet etti. Ve şimdi öldüğüne eminim ve hepsi onun suçu."

"*Onun* hatası mı?" Eden ne düşünüyor olabileceğini merak ederek Connor'a döndü ama onun ifadesi okunamıyordu.

Nasıl olur da ailesinden iğrenmez? Buna bağlı olarak, *ondan* nasıl iğrenmez?

"Evet, *onun* hatası," diye tekrarladı annesi. "Onun aptallığı yüzünden şimdi yargıçla yüzleşmek ve ona neden saldırdığımı açıklamak zorundayım. Eminim beni anlayacak ve tüm suçlardan arındıracaktır. Ama ya hödüğün tekiyse ve anlamazsa? Şimdi bir suçlu olarak mahkum mu edileceğim? Ve sorgulanmalı mıyım? Düşünmesi bile çok aşağılayıcı. Ah, neden bu kadar acı çekmek zorundayım?"

"Sen mi? Onu öldürmüş olabileceğin için en kötüsü babama oldu," dedi Eden, umutsuzca babasının sadece bayılmış olduğunu ve yerde ölü yatmadığını umarak.

"Bana ders vermeyi bırak, Eden! Senin ve yargıcın sorgusuyla yüzleşmek zorunda mıyım? Bu çok üzücü. Çok stresli olduğum için kurdeşen dökeceğim. Babanın suçu tabii ki."

"Sıkıntınızın nedeninin sulh yargıcı tarafından sorgulanma ihtimalinden duyduğunuz rahatsızlık olduğunu mu anlamalıyım?" Eden Connor'a baktı çünkü o da yerel sulh yargıcıydı. "Muhtemelen onun hayatına son verdiğiniz için vicdan azabı duyuyor musunuz?"

"Yoldan çekilmeliydi! Bu bir kazaydı, suç değil," dedi annesi yersiz bir saygısızlıkla.

Connor boğazını temizledi. "Doktoru getirmesi için bir uşak gönderdim." "Tanrıya şükür," diye mırıldandı Eden.

Connor onun elini tuttu ve hafifçe sıktı. "Seni evine geri götüreceğim... tabii ben babanla ilgilenirken burada kalmayı tercih etmezsen."

Eden gezintiden oldukça yorgun çıkmıştı ama bu görmezden gelinemeyecek kadar önemli bir olaydı. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Annesi çenesini yukarı kaldırdı ve öfkeyle homurdandı. "Elbette, beni geride bırak ve hak etmeyen babana koş. Her zaman en çok onu sevdin."

"Şu anda ikinizden de hoşlanmıyorum. Ancak siz hayattasınız ve babam muhtemelen öldü."

"Aynen öyle," dedi annesi. "O öldü ve ben yaşıyorum. Bana göz kulak olmalısın."

Eden iç çekti. "Bizimle gel o zaman."

"Baban hâlâ oradayken o eve adımımı atmayacağım. Ben burada kalıyorum." Annem Connor'a döndü ve ona ilgi çekici bir gülümseme attı. "Çok güzel bir ev partiniz var gibi görünüyor. İyi bir partiye bayılırım. Siz ikiniz *o adamla* uğraşırken ben de annenizi ziyaret edeceğim."

"O adam senin kocan," diye karşılık verdi Eden, artık sabrının son kırıntıları da tükendiği için ayağa fırlayarak. "Bizimle geleceksin ve-"

Connor hâlâ elini tutuyordu ve yanında yükselirken elini hafifçe sıktı. "Bunu sen ve ben halledelim. Anneme neler olduğunu anlatmam için bana biraz zaman ver. Biz dönene kadar annenle o ilgilenecek. Tamam mı Eden?"

Annesinin misafirleri, özellikle de Lothmere ailesi üzerinde bırakacağı izlenimden korkuyordu. Annesinin durmadan babasından ve bunun onun suçu olduğundan bahsedeceğini düşünmek içini ürpertiyordu. Ama bu kaçınılmaz utancı aradan çıkarmak daha iyi değil miydi? Eden'in annesi Lord Aubrey'i bundan sonra korkutup kaçırmazsa, hiçbir şey korkutamazdı. "Pekâlâ."

Connor annesiyle konuşmak için birkaç dakika ayırdı ve arabasının getirilmesini emretti. Birkaç dakika sonra yola çıkmaya hazır olduklarında zarif açık araba onları avluda bekliyordu.

Connor onun yanına yerleşti ve şoförüne ilerlemesini emretti.

"Pekâlâ, Majesteleri," dedi adam ve ekibi tırısı kaldırdı.

Eden annesinin yanındayken tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. "Bunun için çok üzgünüm-"

"Eden, bunların hiçbiri senin suçun değil," dedi Connor nazikçe ve tekrar elini tuttu. "Bana yaptığın onca yardımdan sonra sana yardım etmek benim için sorun değil. Umarım baban iyidir."

"Ben de öyle." İçini çekti ve arkasına yaslandı. "Connor, iki insanı birbirinden bu kadar nefret ettiren şey nedir?"

"Bilmiyorum." Onu kendi tarafına doğru itti ve başını arabanın metal çerçevesi yerine omzuna yaslamasına izin verdi. "Aşk ve nefret

zıt duygular değildir. Sevgi ve ilgisizlik birbirine zıt duygulardır. Bazen sevgi ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

"Aşkla başladıklarını hayal bile edemiyorum. Birbirlerine karşı en ufak bir bağ hissettiklerinden bile şüpheliyim. Bana da pek bağlı hissetmiyorlar. Ben daha çok bir ateşkes müzakerecisiyim ve bunda da çok iyi değilim, çünkü gerginlikler her zaman benim çözüm girişimimden bir ya da iki saat sonra alevleniyor. Beni asla sevgili çocukları olarak görmüyorlar."

Ağlamak istiyordu ama şimdi bunun zamanı değildi. Evine vardıklarında babasını oturur ve nefes alır halde bulmaları için dua etti.

"Eden, babanın hâlâ hayatta olduğunu ve bir süre seyahat edemeyeceğini varsayarsak," dedi, "eğer kaçma ihtiyacı hissedersen Lynton Grange'de bizimle kalabilirsin. Evimin kapısı sana her zaman açık. Gece ya da gündüz, ne zaman istersen bize gel ve istediğin kadar kal."

"Ve ailem bir sonraki maçlarında hakemlik yapmam için bağıarak geldiklerinde evinizi rahatsız etsinler mi?"

"Benim oğlanlardan ve onların maskaralıklarından çok mu farklı?" Ona şefkatli bir gülümseme attı.

"Çok farklı. Oğullarını sevdim. Tıpkı babaları gibi büyüüp iyi birer adam olacaklar. Öte yandan benim ailem umutsuz vaka."

"Siz bir hazinesiniz ve onların başarısızlıklarını fazlasıyla telafi ediyorsunuz."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Şey, ben... Oh, bakın! İşte doktorun arabası. Çok hızlıydı."

Connor başıyla onayladı. "Anneniz bize koştuktan sonra muhtemelen personeliniz onu çağırmıştır."

Bu mantıklıydı. Ailesinin aksine, çalışanları güvenilir ve mantıklı insanlardı.

Onu rahatlatan şey, babası salondaki kanepede oturuyor ve doktor ona bakarken başına kanlı bir bez tutuyordu.

Eden, babasının muhtemelen kafasına dikiş atılması gerektiğinden, işe yarayacağını düşündüğü askeri eğitim almış güvenilir bir adam olan yerel doktoru selamladı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim, Dr. Weaver. Babam için ne yapılması gerekiyor?"

"Sadece birkaç dikiş ve biraz dinlenme."

Başını salladı. "Neye ihtiyacı varsa onunla ilgileneceğim." Babasına döndü ve kafatasından çıkan kaz yumurtası büyüklüğündeki yumruyu fark etti.

"Bu sefer seni gerçekten dövdü baba. Ona ne söyledin?"

Babası ona kızgın bir bakış fırlattı. "Bir şey söylediğimi ya da yaptığımı düşündüren nedir?"

Eden gözlerini devirdi. "Her zaman onu kızdıracak bir şey yapıyorsun. Bilerek yaptığını da eklemeliyim."

"Bunu hak ediyor," diye mırıldandı. "Kadın çekilmez bir ölüm perisi. Asıl acınması gereken benim. Neredeyse beni öldürüyordu."

Dr. Weaver'ın ifadesi profesyonel ve mesafeli kaldı. "Şimdi sessizce oturun Lord Darrow. Size dikiş atacağım ve bunun için hareketsiz kalmanız gerekecek."

Eden günün sıcağından mı, güneşin altında çok fazla zaman geçirmiş olmaktan mı, yoksa babasının öldürüldüğünü düşünmenin verdiği gerginlikten mi aniden rahatsızlandığını bilmiyordu. Doktor iğnesini çeker çekmez başı dönmeye başladı. Başının döndüğünü hissetti ve garip bir uyuşukluk dalga dalga vücuduna yayılmaya başladı.

"Eden!" Aniden sallanmaya başlayınca Connor'ın kolları ona sarıldı. "Otur."

Adam ona yakındaki sandalyelerden birine oturması için yardım etti ve kadın ağır ağır çöktü. "Titriyorsun aşkım," dedi, sesi yumuşak ve boğuktu.

Başını salladı. "Havaya ihtiyacım var. Connor, lütfen..."

Etrafına bir göz attı, doktorun çantasından çıkardığı aletleri fark etti ve aceleyle kabul etti. "Sizi dışarı çıkarayım."

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendi bahçesine benzer büyüklükte ve manzaralı gölgeli terasa götürürken koruyucu bir şekilde tutmaya devam etti, ancak kızın bahçesi onunki kadar güzel değildi. Çiçekleri çok severdi ve rengârenk çiçekleri vardı ama bunlar, İngiltere'de bahçecilikte mükemmelliğin en iyi örneklerinden biri olarak bilinen onunkiyle boy ölçüşemezdi.

"Evans, limonata ve bulabildiğin tatlı kekleri getir," diye uşağına emretti Connor, adam onların peşinden gelirken, hanımının endişesi yüzüne kazınmıştı.

"Derhal, Majesteleri."

Connor, Eden'in serinletici bir deniz melteminin de yolu üzerinde olan gölgeli bir yere oturduğundan emin oldu. "Bugün biraz abarttın Eden. Tamamen benim hatam," diye mırıldandı. "Seninle gelmeliydim. Ya da bu kadar uzun süre dışarıda kalmana izin vermemeliydim."

"Kuş nöbetimizde mi? Kuşları izlemek için ne zaman sabrın oldu ki? Ama ben bunu her yapıyorum" diye ısrar etti. "Uzunluğundan değil

Sorun olan geziydi. Ben keyif aldım, çocuklarınız da öyle. Ve siz bizimle gelemeydiniz, aksi takdirde en başta onları başınızdan almamanın tüm amacını boşa çıkarmış olurum."

"Ama daha düşünceli olmalıydım. Bilmiyorum, sana daha iyi göz kulak olmalıydım. Sabahın erken saatlerine kadar dans ediyorduk."

Ona gülümsedi. "Seninle dans etmek hoşuma gitti."

"Ben de." O da . "Güzeldi, değil mi?"

Başını salladı. "Mükemmel bir dansçısın. Yoksa sadece müzik ve ay ışığı mı beni benden aldı?"

Onun çenesini çimdikledi. "Elbette benim erkekliğim ve senin benim erkek kollarımda olman sayesinde. Bir Gümüş Dük ile dans etmek nasıl bir duygu?"

"Neredeyse bu limonatadan bir yudum aldıktan sonra hissedeceğim kadar iyi." Elinde limonata sürahesi, bardaklar ve kocaman bir vişneli turta ile koşuşturan Evans'a başıyla işaret etti. "Bunların hepsini tek başıma yememi beklemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, fedakârlık yapıp sana katılacağım," diye alay etti Connor, onun yanına yerleşerek. Kız sürahiye uzandığında kaşlarını çattı. "Ben . Arkana yaslan ve dinlen Eden. Bırak seninle ben ilgileneyim."

"Bir Gümüş Dük tarafından bekletilmek. İşte bu günlüğüme not etmem gereken bir şey."

Bir bardak limonata doldurup ona uzatırken kaşlarını kaldırdı. "Sende bir tane var mı?"

İç çekti. "Evet ve eskiden her türlü uygunsuz şeyi yazardım." "Ama artık yazmıyorsunuz?"

"Pek değil, son zamanlarda pek değil. Bir zamanlar yazmıştım ama bu yıllar önceydi. Hayatımın çok sıkıcı olduğu ve yazacak ilgi çekici bir şey olmadığı ortaya çıktı, bu yüzden bir sürü heyecan verici şey uydurmak zorunda kaldım."

"Ne gibi?"

"Oh, çoğunlukla aptalca şeyler. Korsan istilaları. Ejderhalar. Elfler ve periler." "Peki ya ilk sezonunuz? Bu yeterince ilginç değil miydi?"

Limonatasından bir yudum aldı. "Hayır, özellikle değil."

Ona cömert bir dilim pasta keserken kuşkuyla baktı. "İlk öpücük bile mi yok? Bunun genç bir bayan için muazzam bir olay olduğunu sanırdım. Ejderhalar ve perilerle karşılaşmaktan bile daha iyi."

Kızardı ve kıpırdanmaya başladı. "Başka bir şeyden bahsedelim."

Henüz bir sevgili tarafından öpülmediğini asla kabul etmeyecekti. Bu belki de onun en büyük pişmanlığıydı, çünkü gençti ve kendinden çok değildi. Herhangi bir erkeğe güvenmekten o kadar korkuyordu ki, hiç kimseye güvenmemiş ve ilk öpücüğünü hiç yaşamamıştı. Ne de itibarını "kurtarmak" için onunla evlenmekte ısrar edecek entrikacı bir servet avcısı tarafından tehlikeye atılmasına izin verecek kadar aptaldı.

Ama tüm ihtiyatı ve güvenli savunması arasında, sadece ilk öpücüğün heyecanını değil, gerçek ve kalıcı bir aşk şansını da kaçırmıştı.

En çok da bu acı veriyordu. Asla evlenemeyecek ya da kendi çocuğu olmayacaktı. Mezarına asla romantik ve büyüleyici bir şekilde öpülmemiş olarak gidecekti.

Bu hayal edilebilecek en acınası şey değil miydi?

Belki de ev partisi bitip de Londra'ya dönmeden önce Lord Aubrey'den kendisini öpmesini isteyecekti. Evlendikleri takdirde kızın nasıl bir aileyi beraberinde getireceğini anladığı için onu bir taş gibi düşürmeden önce bir öpücük.

Ha! Evlilik mi? En iyi koşullar altında bile imkânsız bir hayal olarak kaldı. Ailesi bir veba kadar kötüydü.

Ama öpücükleri düşünürken, Lord Aubrey'nin kıymetlisi için istediği ilk kişi olmadığını biliyordu. Connor'ı istiyordu ama ona nasıl sorabilirdi ki? Dudaklarına dokunmasını istediği tek erkek oydu, tamamen güvendiği tek erkek. Ona karşı her zaman dürüst olacaktı.

Ancak onlar arkadaş ve komşuydular. Bir öpücüğü paylaştıktan sonra hayatlarına her zamanki gibi devam edebilirler miydi? Yoksa bu her şeyi değiştirecek ve onun arkadaşlığını da mı kaybedecekti?

Hayır, bu çok riskli olurdu. Connor'la kurduğu bu değerli ilişkiyi kaybetmek düşünilemeyecek kadar üzücüydü.

Connor ona dikkatle bakmaya devam etti ve Eden onun sırrının farkına vardığı anı biliyordu. "Eden, daha önce hiç öpülmedin mi?"

Babası tam zamanında bir uluma sesi çıkardığında sandalyesinden fırlayarak soruyu yanıtlamaktan kaçındı. "Ona baksam iyi olacak." Doktor dikişleri atarken acı çekmiş olmalıydı.

Connor elini onun bileğine kenetledi. "Onun üzerinde durmaktan başka yapabileceğin bir şey yok ve bu sadece daha kötü davranmasına neden olur. Ulumaya devam edecek çünkü metanetli bir tip değil."

Adamın sıkı olmayan, sadece ısrarcı tutuşundan kurtulmaya çalışmayı bıraktı. "Stoacı mı?" Neşesiz bir şekilde güldü. "Hayır, ailem hiçbir zaman baskı altındaki zarafetleriyle tanınmayacak."

Connor ona, "Dikişler biraz acıtacak ama yaşayacak," diye güvence verdi. "Doktor ne yaptığını biliyor."

Başını sallayınca onu serbest bıraktı.

"Turtanı bitir, Eden." Kadının bardağındaki limonatayı yeniden doldurdu ve ardından her ikisine de cömert birer dilim turta kesti.

Babası yine uludu.

Connor elini onunkinin üzerine koydu. "İçeri girdiğimizde o tuhaf, hafif hastalıklı kokuyu almış olmalısın. Doktor yaranın olduğu bölgeyi çoktan uyuşturdu, bu yüzden babanın ciddi bir acıdan ziyade öfkeden bağırıldığını düşünüyorum. Ben de dikiş attırmıştım."

"Öyle mi? Ne oldu?"

"İspanya'da bir savaş sırasında kolumun üst kısmı kesildi. Ordu cerrahı beni dikti ve bir saat sonra savaş alanına geri döndüm. Eminim ki alayım için oldukça işe yaramaz biriydim ama kimse şikayet etmedi."

"Eminim çok cesurdunuz ve asker arkadaşlarınız sizi tekrar yanlarında gördükleri için çok mutlu oldular. Kaç dikiş atıldı?"

"Otuz."

"Ah, Connor. Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu." "Önemli bir şey değildi.

Diğerleri daha kötüsünü yaşadı."

Bardağı dudaklarına götürürken elleri titriyordu. "Eminim oldukça önemli bir şeydi. Ama sen cesur ve kahraman olduğun için bunu önemsizmiş gibi gösteriyorsun. Babam şımarık bir çocuk."

Babası sanki onu haklı çıkarmak istercesine doktora küfürler yağdırmaya başladı. Bu katlanılması gereken bir başka aşağılanmaydı ama Dr. Weaver artık ailesine aşınaydı. İşi bittiğinde ondan bol bol özür dileyecekti.

Daha iyi bir not olarak, bu babasıyla her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamıyor muydu? Hayattaydı ve her zamanki kavgacı haline geri dönmüştü. Akciğer kapasitesi azalmamıştı.

Bu aynı zamanda annesinin artık günlerini kaçak bir suçlu olarak geçirmeye mahkûm olmadığı anlamına geliyordu.

Daha iyi bir sonuç isteyebilir miydi?

Connor hâlâ onu izliyordu. Önceki konuşmalarını unutmuştu... umuyordu. "Nefis, turta çok lezzetli ve limonata da

Ferahlatıcı. Sence de öyle değil mi? En sevdiğin turta hangisi Connor?" Daha yakına eğildi. "Eden, senin içini görebiliyorum."

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Cömert bir dilim turtayı mideye indirmişti ve ikinci parçayı da mideye indirmeye devam etmeye kararlıydı, ağzını dolu tutmak ve konuşamamak anlamına gelse bile üçüncüyü de. İlk öpücüğünün eksikliğini tartışmayacaktı.

Ama Connor'ın onu bu konuda sorgulaması bitmemişti.

Neden umursuyordu ki? Onu günlüğünde uydurduğu şekilde öpecek değildi ya. Evet, onun muhteşem öpücükleri hakkında her şeyi yazmıştı, her kelimesi tamamen uydurmaydı.

"İlk öpücük için Aubrey'i seçemezsin," diye mırıldandı.

Öksürdü. Yoksa hapşırıyor mı? Belki de hapşırık gibi bir şeydi. "Neden bunun üzerinde duruyorsun? Şimdiye kadar binlerce kez öpülmediğimi nereden çıkardın? Belki de o kadar çok değildir. Hayatım boyunca en az bir kez öpülmediğimi mi sanıyorsun?"

İç çekti. "Bu *tam da* benim düşündüğüm şey."

"Peki o zaman, düşüncelerini kendine sakla," dedi ağzına biraz daha turta tıktırarak.

"Peki, ama şunu söyleyeceğim... Eğer biri seni öpecekse, bu ben olmalıyım."

Bugün yapmayı düşündüğü onca konuşma arasında bu onlardan biri değildi. Son lokmasını aceleyle yuttu ve gözlerini ona dikti. "Neden sen olmak zorundasın Connor?"

Ve tam da istediği şey buyken neden aptalca bir savunmaya geçmişti? Günlüğüne aralarında geçen öpüşme sahnelerini sayfalarca yazmamış mıydı? Sıcak öpücükler. Tatlı öpücükler. Fransız öpücükleri (her neyse). Şefkatli öpücükler. Alev alev yanan, kaşları uçuran öpücükler.

Öpücükleri.

O günlüğü kimse eline geçirmeden yaksa iyi olur.

İşte ona sadece rüyalarında mümkün olduğunu düşündüğü öpücüğü sunuyordu. Ve işte oradaydı, reddediyordu.

"Boş ver," dedi geri çekilerek. "Ben olmak zorunda değilim. Sonuçta, neden daha genç bir adamı tercih etmeyesin ki? Sadece Aubrey olmasın."

"Neden o değil?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum. Sadece ona güvenmiyorum. Ayrıca, ilk öpücük özel bir şey olmalı.

sana değer veren, seni asla incitmeyeceğine güvendiğin biri. Bana güvendiğini sanmıştım, hepsi bu."

"Sana güveniyorum." Şimdi kenetlenmiş ve kucağında duran ellerine baktı. "Sana dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum."

Ona tüm kalbiyle güvenmişti. Ama ya ona verdiyse ve o istemediyse?

Derin bir nefes aldı. Dehşet içinde gözlerinde yaşlar oluşmaya başladı.

"Ah, canım. Beni görmezden gel, Connor."

Uzandı ve kızın yanağını hafifçe okşadı. "Pekâlâ. Bu konuyu açtığımı unut. Aptalca bir fikirdi. Sadece ilk kez öpülmeni ve hayal kırıklığına uğramanı istemedim."

"Ben de öyle. Bırak da bir düşüneyim, olur mu?"

Ona, baştan çıkarıcı ve tamamen kalp eriten türden bir Gümüş Dük gülümsemesi attı. "Pekâlâ."

Boğazını temizledi. "Peki, artık benim utanç verici sırrımı bildiğine göre... neyi kaçırdığımı ve neden senden başka kimse olmaması gerektiğini açıklayabilir misin?"

Güldü. "Merak ediyorsun, değil mi?" Kadın başını salladı.

"Kim olduğun yüzünden Eden," derken sesinde en ufak bir alay yoktu. Zeki ve bağımsız olduğunu biliyorum ama aynı zamanda tanıdığım herkesten daha tatlısın. Etrafına ördüğün tüm bariyerlere rağmen kalbin yumuşak ve savunmasız. Bu yüzden ilk öpücük senin için büyülmeli. Bundan da öte, mükemmel bir büyü anı olmalı. Bunu anlıyorum ve *seni* de anlıyorum. Bunu senin için doğru şekilde yapacağım. Ay ışığı. Müzik. Sıcak bir yaz gecesi."

Adam konuşurken gözleri büyüdü. "Bu gece mi?"

"Belki de." Arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını önüne uzattı. "O anın doğru olduğunu hissetmeliyim. O an geldiğinde anlayacağım."

"Ve beni öpecek misin?"

Ona bir Gümüş Dük gülümsemesi daha attı. "Evet, Eden. Seni ayak parmakların kıvrılana kadar öpeceğim ve bu unutulmaz olacak."

Kalbi bunun için çılgınca çarpıyordu. *Onun* için. Öpücüğünün umudu için. "Connor, eğer bu konuda şaka yapıyorsan, günlüğümün tozunu alacağım ve

senin hakkında en korkunç şeyleri karalayacak."

Kıkırdadı. "Hangi korkunç şeyleri yazacaksın?"

Kadın da onunla birlikte güldü. "Sanki bir kurbağayı öpüyormuşum gibi hissettim. Ya da bir köpek tarafından yalanıyormuşum gibi."

"Peki öpücüğü beğendiysen ne yazacaksın?"

Sekizinci Bölüm

EDEN öğleden sonra babasıyla kalmakta ısrar edince, Connor Lynton Grange'e onsuz döndü. Ama arabasını ve şoförünü Chestnut Hill'de bırakarak tek başına geri dönmeyi tercih etti, çünkü annesiyle ilgili hâlâ çözülmesi gereken bir mesele vardı. Kocasını hâlâ orada, onu öldürme girişiminden sonra iyileşme sürecindeyken kadın Eden'in evine geri gönderilemezdi.

Eden bu çifte nasıl katlanmıştı? Ona zarar vermek için yaptıkları tüm girişimlere rağmen nasıl bu kadar olağanüstü bir kadına dönüşmüştü? Şey, diye düşündü üzüntüyle, epeyce zarar vermişlerdi. Onu evliliğe karşı temkinli ve güvensiz bırakmışlardı.

Verecek çok fazla sevgisi olan Eden için bu korkunç bir şeydi.

Evlerinin arasındaki tanıdık patika boyunca hızlı adımlarla yürüyor, mis kokulu ormanlar, nemli toprak ve tuzlu deniz esintilerinin karışımından oluşan kırıltı havasını içine çekiyordu. Güneş hışırdayan yaprakların arasından süzülüyor ve gölgeli yürüyüşün ortasına ışık noktaları yayıyordu.

Eden ile konuşması batmaya başladığında "Ne bobin ama," diye mırıldandı içinde.

Onu öpmeyi kabul etmişti. Sadece kabul etmekle kalmamış, öpen de o olmuştu.

önce gündeme getirdi ve ahlaki bir yükümlülük duygusuyla ve düşünmek istemediği diğer duygularla bunu yapmayı *teklif* etti.

Aklını tamamen yitirmiş miydi?

Evet, öyle olmalı. Son derece aptalca olan kıskançlığını başka nasıl açıklayabilirdi ki? Ondan başka birinin Eden'i öptüğü düşüncesi bedenini çalkantıya sokmuştu.

Yine de aralarındaki basit bir öpücük her şeyi değiştirebilirdi, özellikle de işler dudaklarının masum bir dokunuşundan öteye giderse.

Ha! Onun o nefis ağzının ırzına geçmek için kullandığı kavurucu yöntemde masum hiçbir şey yoktu.

Ama sonra ne olacaktı? Her ne kadar bunu yapmak için yanıp tutuşsa da, Eden'ı uygun bir yatak partnerine dönüştürmeye vicdanı elvermiyordu. "Cehennem ve lanet," diye mırıldanarak bir elini saçlarında gezdirdi. Bu ne zaman ortaya çıkmıştı? Ne zaman sadece arkadaş olmaktan çıkıp... bu her neyse ona dönüşmüşlerdi?

Onun metresi olmaktan daha iyisini hak ediyordu. *Hay Allah!* Kulağa korkunç geliyordu. Bunca yıldır hiç metresi olmamıştı ve şimdi de olmak istemiyordu.

Asla Eden olamayacağından bahsetmiyorum bile. Sevilmeyi ve tapılmayı hak ediyordu. Saygıyla muamele görmeyi hak ediyordu. Gerçekten de Eden'dan daha fazla hak eden ve daha fazla hayranlık duyduğu kimse yoktu. Eğer onunla yatarsa, bu karısı olarak olacaktı.

Başka hiçbir koşulda onunla yakınlaşamazdı. Onu kendisinden bile korumalıydı.

Kendini bu sarmalın içine tam da böyle sokmamış mıydı? Bir ilk öpücük istemişti ve bunu sağlayacak kişinin Lord Aubrey olmasını amaçlamıştı. Ama bu alçak herif onun kalbini kıracaktı - Connor bunu biliyor ve içinde hissediyordu. Eden asla savunmasını indirip onu içeri alamazdı.

Connor'ın ilk adımı atıp Eden'ı öpmek istemesinin başlıca nedeni buydu. Zekiydi ama konu aşk meselelerine geldiğinde masumdu. Aubrey'nin niyeti neydi?

Connor, Eden'ı öpmesi ve Aubrey'yi ondan uzak tutması için gereken diğer nedenleri düşünmek istemeyerek, "Biliyorsam ne olayım," diye homurdandı.

Söz konusu kız olduğunda neden bu kadar sahipleniciydi? Neşeli bir geleceği güvence altına almaya hakkı yok muydu?

"Ama Aubrey ile değil," diye mırıldandı, Lord'un onun için doğru kişi olamayacağını biliyordu. Çok kurnazdı. Çok dikkatliydi. Onun için çok... *yanlıştı.*

Evine girer girmez annesi ona yaklaştı. "Eden'in babası nasıl? Sormaya cesaret edebilir miyim? Hayatta mı?"

"Evet, yaşıyor ve Dr. Weaver kafasına dikiş atarken bir ölüm perisi gibi uluyor," dedi aceleyle çalışma odasına girdiklerinde, dikkatini çekmek için yarışan bezelye kuşları tarafından kuşatılmadan önce. Onlara mahremiyet sağlamak için kapıyı kapattı. "Evans doktoru hemen çağırarak kadar akıllıydı. Biz geldiğimizde çoktan oradaydı. Eden'in babasının alınına altı dikiş atılması gerekti ama insan altı yüz dikiş atıldığını sanıyor. Adam daha bebek. Bu arada, Leydi Darrow nasıl?"

"Eden'in diğerk bebek ebeveyni mi?" Annesi iç çekti. "Dikkatleri üzerine çekiyor."

"Ne büyük sürpriz." Connor alaycılığını gizleme zahmetine girmedi. "Onu bu gece için buraya yerleştirmemiz gerekecek. Kocasıyla birlikte Chestnut Hill'de yalnız kalamazlar."

"Eden ne olacak? Babasıyla mı kalacak?"

Bunu yapmayacağını umması yanlış mıydı? Eden'in burada, yanında olmasını istiyordu. "Henüz bilmiyorum. Personeli ona bakma konusunda tamamen yetenekli, ancak daha kötüye gitme ihtimaline karşı onun yanında kalmaya karar verebilir. Kararı ne olursa olsun, annesini bu gece burada tutacağız ve yarın ne olacağını göreceğiz."

Keskin gözlü annesi onu inceledi. "Umarım Eden bize geri döner. Lord Aubrey onu sorup duruyor."

Connor anlaşılmaz bir şekilde homurdandı.

Annesi onu incelerken dudaklarını büzdü. "Neden ondan hoşlanmıyorsun?"

Bir elini ensesinde gezdirdi, duygularının ortaya çıkmasına izin verdiği için kendine kızdı. "Olmadığını kim söyledi?"

"Oh, bir bakayım. Her sözün ve hareketin nasıl? Ben senin annenim Connor. Şu Silver Duke ile asla evlenmeyeceğim saçmalığı umurumda bile değil. Ya da senin durumunda, bir daha asla *evlenmeme* saçmalığı. Duygularını benden saklayamazsın."

"Peki benim ne sakladığımı düşünüyorsunuz?"

Masasına doğru ilerledi ve çocuklarının ona yazdığı ve iş yığınının üzerinde duran özür mektuplarıyla bir an için dikkatini dağıttı. Onları tekrar tekrar okumuştı çünkü çok masum ve içtendiler.

Bu Eden'in fikriydi. Şimdi onun sayesinde sevgili dinsizlerinden kalan bu değerli hatıralara sahipti.

Annesi bir kez ona baktı. "Kafan karışmış gibi hissediyorsun." Adam homurdandı. "Bu pek yardımcı olmuyor."

"Eden'dan hoşlanıyorsunuz ama onunla ilgili hiçbir şey yapmayı düşünmüyorsunuz. Yani Lord Aubrey gelip bölgenize izinsiz girene kadar hiçbir planınız *yoktu*. Bu yaptığın doğru değil Connor. Eden senin olduğunu iddia edebileceğin bir toprak parçası değil. O çok hoş bir genç kadın ve sizin ona verdiğinizden daha iyisini hak ediyor... ki şunu da eklemeliyim ki bu şey değil." Ona yaklaştı

omzunu şöminenin şöminesine yaslamış bir şekilde duruyordu. "Oğlum, kendini evliliğe kapatma."

Yanıt olarak homurdandı.

"Pekala, bu konuda inatçı olmaya devam et. Ev partimin konukları arasında hoş bir kız bulabileceğinizi umuyordum ama yanılmışım."

"Sonunda bunu fark etmenize sevindim. Onlar-"

"Bunu söylüyorum çünkü sen kızı çoktan buldun. Zavallı Mary öldüğünden beri Eden'ı tanımak ve ona aşık olmak için üç yılınız oldu. Kaybının üstesinden gelmek için zamana ve mesafeye ihtiyacın vardı ama artık zamanı çoktan geçti. Sen ve Gümüş Dük arkadaşlarının özgürlüğünüzü korumak istediğinizi biliyorum. Sakın bana bir daha varisin ve yedek varisin olduğunu söyleme, yoksa Leydi Darrow'un kocasına yaptığı gibi ben de senin kafana vururum."

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Bu konuşma neden aniden şiddete dönüştü?"

"Bu şiddet değil, hayal kırıklığı," dedi iç çekerek. "Gözlerini aç Connor. Başından beri önünde duran şeye bak. Evlilik bağlarından kurtulmayı aptalca bir şekilde mutlulukla bir tuttuğun için sevdiğin bu kadını kaybetme. Eğer hiçbir şey söylemezsen, Lord Aubrey onun elini kazanacak."

"Eden'a aşık olduğumu mu düşünüyorsun?"
"Öyle düşünmüyorum. Bunu *biliyorum*."

"Aklımdan geçenleri bilmeye cüret etme," diye karşılık verdi. Annesinin işlerine burnunu sokmasından hoşlanmıyordu.

"Peki, bu oyunu iki kişi oynayabilir." Ondan tam bir baş ve omuz daha uzun olmasına rağmen, annesi tarafından kulaklarının kutulanması için çok büyük olmadığı konusunda onu uyaran sert bir bakış attı. "Bu ev partisinin senin için olmasını istemiştin ama fikrimi değiştirdim," dedi hışımla.

İnledi. "Herkesi buraya davet *etmeden önce* fikrinizi değiştirip hepimizi bu zahmetten kurtaramaz mıydınız?"

"Hayır, yapamazdım. Eğer rahatsız edilmekten hoşlanmıyorsanız, o zaman haftanın geri kalanında izin alın. Varlığınıza artık gerek yok. Gereksizsiniz, o yüzden gidin. Bu ev partisi artık tamamen Eden'in iyiliği için düzenleniyor. Hafta bitmeden ona bir koca bulacağım."

"Bir koca mı? Bu karışık grubun arasında mı?"

"Onlar *birinci* sınıf bir grup ve Lord Aubrey de belli ki en iyisi. Mükemmel görünüyor, değil mi?"

Şimdi sadece onu kızdırmaya çalışıyordu.

"O genç, yakışıklı ve içtenlikle ondan hoşlanıyor gibi görünüyor," diye devam etti annesi. "O yüzden Gümüş Dük anlaşmana sadık kal ve ömrünün geri kalanını buruşuk bir ihtiyar olarak geçir. Ama ben Eden'in mutlu bir evlilik yapması için elimden geleni yapacağım."

Bunu söyledikten sonra gitmek üzereydi ama tekrar ona döndü. "Bunu bir savaşı ilanı olarak kabul edin."

Cevap vermeye fırsat bulamadan Eden'in annesi içeri daldı. "Sonunda döndün!"

Harika, şimdi de bu kadının yüksek dramıyla uğraşmak zorundaydı. Sebebi sadece kendi postunu kurtarmak olsa bile, kocasının durumu hakkında endişeli olmalıydı.

Onu Lord Aubrey ve sinir bozucu kız kardeşi takip ediyordu. Evet, Persephone güzel ve çekici bir cilveye sahipti ama şımarık bir çocuktan biraz daha fazlasıydı.

O Eden değildi. Eden'in sessiz zarafetinden ve zekasından yoksundu.

Ve onun çapkın kıkırdamalarına ve gözlerine sürekli toz zerrecikleri düşüyormuş gibi kirpiklerini kırptırmasına dayanamıyordu.

"Evet, Majesteleri? Zavallı kocam hayatta mı?" Leydi Darrow ezilmiş kurban rolünü üstlenerek sordu.

"Evet, yaşıyor. Dr. Weaver şu anda onunla birlikte, kafasına dikiş atıyor. Sanırım bu gece burada kalmanız en iyisi. Hizmetçim sizin için bir oda hazırlayacak ve-"

"Eden'in odasını alabilirim. Ona çok güzel bir yatak odası vermişsiniz. Bu gece orayı kullanacağından şüpheliyim, çünkü babasıyla kalmak isteyecektir. Her zaman babasının tarafını tutar," dedi alıştırılmış bir surat ifadesiyle.

Bu kadın surat asmasının onu birilerine sevdireceğine mi inanıyordu? Connor bu sinir bozucu kadını evinden atmak için can atıyordu. "O oda, ev partisi süresince dilediği gibi kullanması için Eden'a ait. Senin kendine ait bir odan olacak ve kesinlikle Eden'ın olmayacak."

"Nedenini anlamıyorum-" Adamın bakışları karşısında bir adım geri çekildi.

"Kendimi yeterince açık ifade edemedim mi, Leydi Darrow? Orası Eden'in odası. Orayı kendinize almaya kalkışırsanız sizi ahırda yatırırım."

Herkesin nefesi kesildi.

Olağanüstü bir itidal içinde davrandığını düşünüyordu. "Bu gece için ihtiyacınız olan her şeyi getirmesi için haber göndereceğim."

yarın sabah."

Aubrey bir adım öne çıkarak, "İzin verin bu mesajı ben taşıyayım," dedi.

Leydi Darrow ve kendi hain annesi bu öneriyi hevesle kabul ettiler. Annesi ona muzaffer bir sırıtış attı.

"Pekâlâ," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, Eden için kendini ilan etmeye zorlanmak istemiyordu. Her ne hissediyorsa, bu sadece Eden'la onun arasındaydı ve zamanı geldiğinde halledilecekti.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca ev sahibi rolünü oynamaya çalıştı ama akşam yemeği vakti geldiğinde sıkıntıdan aklını kaçırmak üzereydi. Ne Aubrey ne de Eden dönmüştü ve daha da kötüsü, çocukları yine yaramazlık yapmaya başlamıştı.

Annesi ona acımış olmalı ki, Priscilla kollarında ağlayarak Eden'i sorarken giriş holünde durup onu kurtarmaya gelmeyi tercih etti. "Onu özledim, baba! Nereye gitti o?"

Eden neden birden herkesin sevgilisi oldu?

Kızını yere bıraktığında annesi Priscilla'nın elini tuttu. "Priscilla, neden sen ve ben Eden'in babasına iyi dileklerimizi iletmek için güzel bir kart hazırlamıyoruz? Bence Eden bu düşünceli jestten oldukça etkilenecektir."

"Tamam büyükanne. Ama bunu kendim yapabilirim." Kızı ıslıl ıslıl gülümsedi, belli ki bu fikri coşkuyla benimsemişti. Millie ile birlikte üst kata koştu. Artık en küçük çocuğuyla ilgileniyordu.

"Çocukları sana bırakıyorum," dedi annesi ve diğer konuklarının yanına gitmek üzere terasa çıktı. Yaşlı kalabalık gölgede oturmuş çaylarını yudumlarken, genç konuklar çimlerde oyun oynuyordu.

Çocuklarıyla ne yapacağını bilemediği için, onların bir tur pall mall oynamalarına izin vermeye karar verdi. Topu kaleye vurmak yeterince zararsız görünüyordu.

Evet, zararsız - ta ki tokmaklarıyla birbirlerine saldırmaya başlayana kadar.

Connor bu fikre hemen bir son verdi ve onları erken bir akşam yemeği için yatak odalarına gönderdi, henüz tüm dişleri sağlamdı ve dikiş gerektirmiyordu. Dr. Weaver bir gün için yeterince dikiş atmıştı.

Oğulları onun isteklerine saygı duydukları için değil - kesinlikle duymuyorlardı - ama büyüyen çocuklar oldukları ve yemek yiyebildikleri için çok az itiraz ettiler.

Eğer fırsat verilirse bir oturuşta bütün bir ayıyı öldürebilirler. Yemek için davranırlar.

Böylece Connor bir kez daha Persephone'u ve hâlâ etrafına üşüşen diğer bezelyeleri eğlendirmek için yalnız kaldı. O kadar da çekici olamazdı ve şakaları da o kadar komik olamazdı. Ama kadınlar kıkır kıkır gülüyor ve zekâsına iltifat ediyorlardı. Persephone sanki ona özel bir ilgi duyuyormuş gibi koluna yapışmayı bırakmadı.

Kız kaba bir uyanışla karşı karşıyaydı. Kimse ona sahip çıkmadı. O bir Gümüş Dük'tü.

Sonunda, akşam yemeği için tekrar buluşmadan önce yapması gereken işler olduğunu bahane ederek sıvışmayı başardı.

Kamarasına çekildi ve akşam yemeği partisi için yıkanma ve daha uygun resmi kıyafetler giyme zamanı gelmeden önce bir süre yalnızlığın tadını çıkardı, ardından dans edilecek ve dans etmek istemeyenler için kart masaları kurulacaktı.

Hazır olduğunda pencereden dışarı baktı ve Eden'in kullanması için Chestnut Hill'de bıraktığı arabanın yolda ilerlediğini fark etti.

Şans eseri dürbünü çalışma masasının üzerinde duruyordu. Onları aldı ve yaklaşmakta olan arabaya baktı. Misafirlerini gözetlemek gibi bir alışkanlığı olduğundan değil. Sadece yarın sabahki gezide Eden ve çocuklarına katılacağı ve önceden hazırlık yaptığı için elinin altında bulunduruyordu.

Eden'in planlarının ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Aubrey'nin yanında oturan güzel kızı gördü, onunla sohbet ediyor ve Connor'ın at takımı, arabacısının istikrarlı kontrolü altında avluya doğru ilerlerken gülümsüyordu. Dürbününü bir kenara bırakıp onu karşılamak için aceleyle aşağı inmesinin nedeni kıskançlık değildi.

Hayır, kıskançlık değil. Bu saçmalıklar için çok yaşlıydı. Endişelerini dile getirmek komşuluk adabı değil miydi?

"Baban nasıl?" Eden'e uzandı ve ellerini beline koyarak onu aşağıya doğru kaldırdı; bunun araya giren kişiyi kızdıracağını bildiği için onu serbest bırakmadan önce bilerek onun kıvrak bedenini gereğinden uzun süre tuttu.

Aubrey fark etti. Gözleri kısıldı ve Connor'a meydan okuyan bir kaş çatı.

Eden iki adam arasındaki gerginlikten habersiz görünüyordu. Adamın sorusunu neşeyle ve açık bir rahatlamayla yanıtladı. "Babam şimdi yatak odasına rahatça yerleşti. Aşçı onun en sevdiği yemeği hazırladı. Evans onun için kütüphanemden bir dizi kitap getirdi, ancak kendi başına okumaya kalkışırsa gözlerinin yorulacağını düşünüyorum. Çalışanlarımın çoğu eğitilmiş, bu yüzden herhangi biri o gözlerini dinlendirirken ona yüksek sesle kitap okuyabilir. Gece boyunca birinin onunla oturması için talimatlar bıraktım. Görevlendirmeleri Evans'a bıraktım. Bu ilk akşam dörder saatlik vardiyalar halinde çalışacaklar. Yarın sabah Dr. Weaver gibi ben de ona bakacağım." Evans'ın evine doğru baktı. "Peki annem nasıl?"

Bir kaşını kaldırdı. "Oh, kendini evindeymiş gibi hissediyor." Eden yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Çocuklar nasıl?"

"Tamamen başa çıkılmaz ve sensiz zar zor hayatta kalıyorum," dedi yumuşak bir kahkahayla. "Priscilla baban için bir kart hazırlıyor, çocuklar da beni fakirleştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Tam güneş bir bulutun arkasından yeniden ortaya çıkarken gülümsedi. Evet, Eden buydu - saf güneş ışığı.

"Yatmadan önce onlara bakarım," dedi başını sallayarak ve sonra adamın kıyafetine bir bakış attı. "Akşam yemeği için çok mu geç kaldım?"

"Hiç de değil. Yukarı koş ve üstünü değiştir. Brewster'a yemek zilini çaldırmadan önce senin aşağı inmeni bekleyeceğiz." Arabanın arkasında duran bir sandığı fark etti. "Annenin eşyaları mı? Uşaklardan biri onu yatak odasına taşıyacak. Sarah'yı kaldığı süre boyunca ona yardımcı olması için görevlendireceğim."

"Teşekkür ederim. Çok cömertsiniz."

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Onu odanızdan koridorun diğer ucuna yerleştirme cüretini gösterdim."

Tekrar güldü. "Kulağa mükemmel geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona bir kez daha teşekkür etti ve aceleyle eve girdi.

Connor şimdi de Eden'la aralarında geçen kısa konuşma sırasında arabanın yanında duran Aubrey'e döndü. Adamdan hoşlanmamıştı, Aubrey de ondan hoşlanmış gibi görünmüyordu. Yine de centilmenliklerini korudular.

Eden'a yardım ettiği için Aubrey'e isteksizce teşekkür etti. "Rahatlamış görünüyor. Kriz önlendi. Ama gerçekten nasıl hissediyor?"

Aubrey, hakkını teslim etmek gerekirse, tuhaf bir yanıt vermedi. "Sarsılmış sanırım. Bunu iyi saklıyor, onların maskaralıklarını normal karşıliyormuş gibi davranıyor. Ama eminim sürekli savaşmaları onu etkiliyordur. Olağanüstü bir soğukkanlılığı var. Ancak yakından bakıldığında kırılğan olduğu görülebilir."

"Evet, öyle," diye yanıtladı Connor, ses tonu lorda bir uyarı gönderme niyetindeydi. "Bu yüzden bu gece benim yanımda oturacak."

"Yani onu koruyabilir misin?" Aubrey kaşlarını çatı. "Neden? Sizi temin ederim, benim yanımda da aynı şekilde güvende olacaktır."

"Dediğim gibi, o benim yanımda kalıyor."

"Ona kur yapmaya mı niyetlisin, Lynton? Bana dik dik bakmanın sebebi bu mu? O zaman eldivenin fırlatıldığını düşün. Anladığım kadarıyla, kendini açıklamak için üç yılın vardı ve bunu yapmadın. Çok yazık, ihtiyar. Şansını kaybettin, çünkü ona kur yapmaya niyetliyim... ve kaybetmeyi sevmem."

Bunu söyledikten sonra yürüdü gitti.

Connor bu adamdan hoşlanmamasının bir nedeni olduğunu biliyordu. Eden'a onurlu bir şekilde kur yaptığına dair beyanı ne olursa olsun ona güvenmiyordu.

Artık iyice keyifsiz bir halde, salondaki diğer konuklarına katıldı.

Bu gece pek akşam esintisi yoktu ve oda bunaltıcı derecede nemli ve sıcaktı. Persephone ve diğer genç kadınlar bir kovanın etrafındaki arılar gibi etrafına üşüşüklerinde bu daha da arttı. Konuşmalarına dikkat etmeye çalıştı ama hepsi birden ona laf yetiştirirken bunu başarmak imkânsızdı.

Sırf sapkınlık olsun diye, özellikle anlamsız birkaç yorum yaptı ve nasıl karşılık vereceklerini merak ediyordu. Bu kızlardan hiçbiri ona karşı dürüst davranıp aptal demeyeceği için övgüden başka bir şey almadı. Bir *dük* aptalı. Ve bu onlar için büyük bir fark yaratıyordu.

O bir düktü ve onlar da onun düşesi olmak için Herkül'ün zahmetlerine katlanacaklardı.

Elbette, onların gerekçeleri kendi davranışını mazur göstermiyordu. Bu gece tam bir pislik gibi davranıyordu. Tüm bu sahte hayranlık onu etkilemeye başlamıştı.

Saçma sapan bir yorum daha yaptı. Alkışladılar, gülümsediler ve ona tapınan gözlerle baktılar.

Kendini uzun bir geceye bıraktı.

Bu hanımlar onun huysuzluğunun suçlusu değildi, ama bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyorlardı. Yine de daha iyi davranmaya karar verdi. Gülümsemeye zorladı ve her birine güzel elbiseleri için iltifat etti. Hepsine bu akşam ne kadar güzel göründüklerini söyledi. "Gerçekten de hepiniz oldukça... ışıltılısınız." Elmasların dizilişi göz kamaştırıcıydı.

"Teşekkür ederim, ," diye kıkırdama korusu halinde cevap verdiler. Sonra Eden içeri girdi.

Kalbi yerinden fırladı.

Boyu nedeniyle gözden kaçması zor olsa da onu fark etmesi bir anını aldı. Genellikle kalabalığın en uzun boyluları arasındaydı.

Bir nefes verdi ve ona gülümsedi. Kalbi tekrar yerinden fırladı.

Mazeretlerini sıralayıp onu karşılamak için kümesinden ayrılmak üzereydi ki, Aubrey'nin anne ve babası ondan önce koşarak yanına geldiler. Hemen ardından Aubrey salona girdi, çünkü akşam yemeği için onlara katılmadan önce kıyafetini değiştirmesi gerekiyordu.

Connor zili çalması için Brewster'a başıyla işaret etti.

Aubrey Eden'a yemek odasına kadar eşlik etti ama Connor'ın Eden'ı gerçekten de onun yanına yerleştirdiğini ve Aubrey'yi masanın diğer ucuna, kendi annesiyle Eden'ın annesinin arasına sıkıştırdığını fark edince kaşlarını çatı. Connor onun karşısına, Newmarket at yarışlarından başka bir şey konuşmayan iki yaşlı beyefendiyi bilerek yerleştirmişti.

Connor ayrıca masanın kendi tarafındaki oturma düzeniyle de ilgilenmiş, Eden'ın sağına bir direk kadar sağır olan yaşlı bir beyefendiyi, soluna da bu gece olanlardan hiçbir şey hatırlamayacak kadar kadehlerine gömülmüş olan bir kontesi yerleştirmişti. Bu sayede Eden'la kulak misafiri olma endişesi duymadan sohbet edebileceklerdi.

Lord Aubrey masanın ucundan ona kaşlarını çatarak baktı. Ne düşünüyordu ki? Connor'ın Eden'ı ona teslim edeceğini mi?

Burası *onun* eviydi. *Onun* savaş alanı.

Cenneti.

Oturduklarında ve ilk yemek servis edilmek üzereyken Eden kulağına usulca, "Ben iyiyim, biliyorsun," dedi. "Beni kendine yakın tutmana gerek yoktu."

Evet, söyledi. "Seninle rahat rahat sohbet etmek ve hem senin hem de babanın gerçekten iyi olduğundan emin olmak için bir şans istedim. Özellikle de senin, Eden. Sana kimse bakmıyor."

"Ve sen de emekçi küreğini eline alman gerektiğini mi düşünüyorsun? Her zaman olduğu gibi tek başıma hayatta kalacağım." Kadın uşağa baktı ve uşak ona dana etinden yapılan popüler beyaz çorbayı servis ederken gülümsedi.

Connor, kendisine de servis yapıldıktan sonra, "Bu bir emek değil, bir zevk," diye karşılık verdi. "Daha önce de söyledim, sen benim gözetimim altındasın."

Hafifçe güldü. "Benim yanımda bu kadar koruyucu bir maymun olmana gerek yok, yine de bunun hoş bir his olduğunu itiraf etmeliyim. Lord Aubrey buraya gelirken de aynı şekilde maymun gibiydi. Son zamanlarda içme suyuna bir şey mi eklendi? İlk sezonumdan beri beyefendilerden bu kadar ilgi görmemiştim."

"Seni öpmekle ilgili bir şey söyledi mi?"

Narin kaşları havaya kalktı. "Tanrım, kişiselleşiyoruz. Bana ilk öpücüğü kimin vermesi gerektiği konusunda ne düşündüğünüzü söylediniz. Teklifini usulüne uygun olarak not ettim. Ama hayatımı kontrol etmeye çalışan üçüncü bir ebeveyn olmanıza ihtiyacım yok. Bana verilen iki ebeveyn benim için fazlasıyla yeterli."

Ebeveyn mi? Onu yaşlı ve bunamış olarak mı görüyordu?

Artık pek iştahı kalmadığı için çorba kaşığını yere bıraktı. İçini çekti.

"Bana ters ters bakıyorsun."

"Bana köhne dedin."

Göz kırptı. Ve tekrar göz kırptı. "Ben öyle bir şey demedim. Ne kadar kibirli bir hödüksün. Tanrı aşkına, bu sonuca nasıl vardın? Sırf seni ailemle kıyasladığım için mi? Annem yaşlı ve yıpranmış olarak görülmekten kesinlikle hoşlanmazdı."

Ona hafifçe uyarıcı bir bakış attı. "Connor, bu masadaki en yakışıklı adam sensin. Bunu kesinlikle biliyorsun. Gerçekten de bildiğinden eminim. Yıkıcı derecede yakışıklı olmasaydın bir Gümüş Dük olarak görülmezdin. Ama aynı zamanda istediğiniz zaman oldukça inatçı ve kibirlisiniz. Şu anda olduğun gibi. Bana kaşlarını çatmayı kes."

"Sana kaşlarımı çatmıyorum."

"O zaman yüzünüzdeki bu vahşi ifadeye ne diyorsunuz? Gülümsemeye başlamazsan bütün küçük keklikler korkudan titreyecek." "Onlar tavus kuşu, keklik değil. Onlar hakkında ne düşündükleri de umurumda değil. beni." Ama sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve küçük bir gülümsemeyi başardı. "Sence ben yakışıklı mıyım?"

Gözlerini devirdi. "Öyle olduğunu biliyorsun. İltifat beklemekten vazgeç. Taparcasına sevdiğin elmaslardan yeterince alamıyor musun?"

"Sen de bir elmastın. Hatırlatmama gerek var mı? Ama . Bugün olanlar hakkında konuşmamız daha önemli. Babanın hayatta kalmasına sevindim. Her şey normal rutinine döndü mü?"

"Bizimle mi? Çocuklara bakmamı mı soruyorsunuz?"

Başını salladı. "Yarın için planların nedir? Babanla birlikte olman gerekiyorsa onları ben alırım. Ne de olsa onlar benim sorumluluğumda."

"Doğrusu, onlarla birlikte olmayı tercih ederim. Planımıza sadık kalalım. Babam iyi olacak. Emin olmak için sabah çocuklarla birlikte oraya gideceğim. Sonra Evans'a hazırlatırım, böylece onları Aziz Matthew Kilisesi panayırına götürmeden önce bir saat kadar kuşları izlemek için kayalıklara gideriz."

"Kasabada mı yiyeceksiniz? Fuar büyük bir etkinlik ve kasaba oldukça kalabalık olacak. Aşçıya sizin için başka bir piknik sepeti hazırlamasını söyleyeyim mi?" "Fuarda çok sayıda yiyecek tezgahı olacak. Ama fazladan bir şeyler, belki biraz çörek ve meyve almak harika , Sabah için çantalarımızda taşımak üzere."

"Olmuş bilin," dedi başıyla onaylayarak.

"Yarın için planların nedir Connor?"

İnledi. "Tercihim seninle gitmek olurdu ama..." "Ağırlamanız gereken misafirleriniz var. Anlıyorum."

"Yapabilirsem bir süreliğine uzaklaşmaya çalışacağım. Belki fuar için kasabaya birkaç misafir getiririm. Her zamanki sabah gezintimi de bir saat erteleyeceğim, böylece seninle ve çocuklarla birlikte Chestnut Hill'e kadar yürüyebileceğim."

Masanın etrafındaki adamlara göz gezdirdi. "Aralarındaki atlılar bir saatlik gecikmeye aldırmayacaktır. Yerel yargıç ben olduğuma göre, babanıza göz kulak olmam doğru değil mi?"

"Bunun gerekli olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum, ama orada seninle birlikte olmak isterim." Ellerine baktı. "Um..."

Uşakların kâseleri toplamasını bekledi. İkisi de çorbalarını bitirme zahmetine katlanmamıştı, çok lezzetliydi ama aşçısı çorbaya neredeyse hiç dokunmadığını öğrenirse çok üzülürdü. "Bu tereddüt sesi de ne?"

"Lord Aubrey yarın bana ve çocuklara katılacak. Benimle biraz zaman geçirmek istedi ve ben de buna izin vermekte bir sakınca görmedim,

Özellikle de üç çocuğunuz bana refakatçi olarak hizmet edeceği için. Benim yaşımdaki bir kadının refakatçiye ihtiyacı olduğundan değil."

"Neden daha önce bahsetmedin? O zaman yarın bana hiç ihtiyacınız yok mu? Az önce planlarımdan bahsederken beni durdurmalıydınız."

"Varlığın her zaman hoş karşılanır Connor."

"Görünüşe göre Lord Aubrey'ninki de öyle."

"O sordu ve ben de bunda bir sakınca görmedim. Hepsi bu kadar. Niyetleri hakkında daha önce yaptığımız konuşmayı unutmadım. Onun kollarına atlamayacağım, hele ki çocuklarınızın önünde asla."

"Eden, hiç olmamalı," dedi midesindeki çalkantı bir kez daha ortaya çıkarken. Bu rahatsızlığın ne yediği yemekle ne de mükemmel durumda olan midesinin genel durumuyla bir ilgisi vardı. Her gece ilaç almasını gerektirecek kadar yaşlı değildi. "Bir karar verdim."

"Bu muazzam kararın ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

"Hepimiz seninle geliyoruz. Arabaları yükleyeceğiz ve kuş gözlemi ve ardından panayır için bize katılmak isteyen her misafiri yanımızda getireceğiz."

"Bizimle kuşları seyretmek için bir avuç sümsük kuşunu mu getirmek istiyorsun? Mantıklı ayakkabıları bile var mı? Hiçbirinin kaymasını ve uçurumdan yuvarlanmasını istemiyorum."

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Çocuklarımı o tehlikeli çıkıntılardan yukarı tırmanmaya götürmüyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki . Nöbetimizi aşağıdaki sahilden ya da alçak bir çıkıntıdan kurarız. Güvenli ve hepimize yetecek kadar yeri olan bir yer. Çocuklarınızla, özellikle de oğlanlarla tehlikeli bir şeyi asla riske atmam. Birbirlerini nasıl itip kaktıklarını bilirsiniz. Bunu şakayla karışık yapıyorlar elbette. Ama genellikle birbirlerine karşı oldukça sertler."

"İşte sizin için çocuklar."

"Siz koca oğlanlar da daha iyi değilsiniz. Lord Aubrey'in yanında uslu duracak mısınız yoksa ikinizi ayrı mı tutayım?"

Sırttı.

"Ben ciddiym Connor. Ona karşı nazik olsan iyi edersin."

"Yoksa ne olur? Şaplak yiyip akşam yemeği yemeden odama mı gönderileyim?" Sırtışı daha da hınzırlaştı. "Ceza senden gelse de umurumda olmazdı. Ukala bir okul müdiresi gibi konuştuğunda seni oldukça çekici buluyorum."

"Connor, gerçekten!" Nantes ehrinden kaçırıldığına  p he olmayan zarif bir dantel masa örtüsüyle örtülü masanın altına bacağını tekmeledi.

Sonraki yemekler geldi. Connor'ın uşakları gümüş tepsiler içinde kuzu etleri, süslü turtalar içinde pişirilmiş av hayvanları ve günlerdir tütsülenmiş devasa bir balığın yanı sıra her zamanki gibi patates, pırasa, soğan ve bezelye getirdiler.

Daha sonra tatlılar geldi, bir dizi kek, tart, flummery ve blancmange.

Connor, hanımlar çay ve eri içmek için salona çekilmeye hazır olduklarında Eden'in esnemeye başladığını fark etti. O da gecenin sona ermesi için sabırsızlanıyordu. Ama erkeklerin porto arabı ve konyak kadehleriyle masanın etrafında oturmaya devam etmeleri bir gelenektir.

Eden diğ r hanımlarla birlikte ayağı kalktığında sandalyesini geri çekti. "Daha sonra dans edilecek. Aubrey ilk dansı çoktan talep etti mi?"

"Evet,  yle. Ama sanırım dans başlamadan önce yalvaracağım ve yatacağım. Kendimi çok yorgun hissediyorum."

"Olduk  zor bir gün geçirdin."

Başını salladı. "Ama emekli olmadan önce çocuklara bakacağım. Sarah daha önce Priscilla'nın benim için ağıladığını söyledi. Ona bir iyi geceler öpücüğü vereceğim ve yarınki geziye hazır olduğundan emin olacağım."

"Onları daha sonra da kontrol edeceğim. Ama dans bitmeden kamam mümkün değil. O zamana kadar mışıl mışıl uyuyor olsalar iyi olur."

"Eminim olacaktırlar. Peki, iyi geceler." Onun yanından ayrıldı ve danslarından vazgeçmesi için yalvarmak üzere Aubrey'i aradı. Connor, Aubrey'nin hayal kırıklığından zevk almakla küçüklük ettiğini biliyordu ama Eden'a karşı her iki şekilde de davranamayacağını da anlamıştı. Eğ r onun taliplerini kovduysa, o zaman onların yerine geçmeye hazır olsa iyi olurdu.

Hazırdı ama bu, bir ev dolusu misafirin arasında yapılacak bir tartışma değildi.

Saatler süren danslara katlandı ve her zaman ısrarcı olan Persephone tarafından iki kez tuzağ  d ş r lmeyi başardı. Sonunda, giriş hol ndeki saat    çalarken, Connor tüm kapı ve pencerelerin emniyete alındığından emin olmak için evin etrafındaki turunu tamamladı. Genellikle bu görevi Brewster  stlenirdi. Ama saat geç olmuştu ve çalışanları bütün gün çok çalışmıştı. Yarın ve ondan sonraki her gün de, cehennemi ev partisi sona erene kadar çok çalışacaklardı.

Kendisini oldukça yorgun hissederek, kendi yatağına çekilmeden önce çocuklarına bakmak için üst kata çıktı.

Önce oğullarının kaldığı odalara baktı, onların masum uykularında melek gibi yüzlerini görünce yüreği ısındı. Uyanıkken küçük şeytanlar gibiydiler.

Sonra Priscilla'nın odasına girdi.

Kutsanmış azizler.

Bu manzara karşısında kalbinin eriyeceğini düşündü.

Priscilla'nın yanında, kolları kızına sarılmış halde yatan Eden'dı. İkisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Connor hayatında hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemişti.

Eden'i olduğu yerde mi bırakacağını yoksa yatak odasına mı götüreceğini bilemiyordu. Kendi kendine tartışırken, Priscilla Eden'in kaburgalarını dürttü. Sonra tekrar. Eden, Priscilla'nın yatağında kalırsa sabaha kadar mosmor olacaktı.

"Kalk bakalım Eden," diye mırıldanarak onu kollarının arasına aldı. "Kollarını boynuma dola."

Öyle de yaptı, ama ne yaptığının farkında olduğundan emin değildi, çünkü açıkça uyanık değildi. Koridorda ilerlerken fark edilmemeye özen göstererek onu odasına kadar taşıdı.

Her şey sessiz görünüyordu, bu geç saatte kimse kıpırdamıyordu.

Bazı konuklar yatak değiştiriyor olabilir. Ama olanlar da şimdiye kadar görev yerlerine gitmişlerdir.

En azından öyle umuyordu. Eden kollarındayken yakalanırsa sorular sorulabilirdi, özellikle de yatak odasına gittikleri için.

Gerçekte, yakalanıp yakalanmamaları umurunda değildi. Belki de bir skandal, Gümüş Dük ününü bir kenara bırakıp evlenmesi için gereken itici güçtü. Kendini Eden'la mutlu bir evlilik yaparken görebilirdi.

Aslında, onun kendisini ne kadar mutlu edebileceğini bilmek onu korkutuyordu. Eden da aynı şeyi hissedecek miydi?

Dokuzuncu Bölüm

EDEN rüya görüyor olması gerektiğini biliyordu, çünkü başka türlü Connor'ın ilahi misk kokusunu nasıl içine çekebilir ya da kollarının gücünü nasıl hissedebilirdi? Eğer bu bir rüyaysa, ondan uyanmak istemiyordu.

Connor onu birkaç basamak aşağıya, sonra da bir koridora taşıyordu. Bir kapıyı açmak için bir an durakladı, sonra içeri girdi ve onu bir yatağa yatırdı. Connor'ın kolları artık onu sarmadığında uykulu bir şekilde şikayet etti, çünkü onların koruyucu sıcaklığından hoşlanıyordu ve kaya gibi sert gücünün kendisini daha fazla sarmasını istiyordu.

"Sus, Eden," dedi, sesi derin ve boğuktu. "Priscilla'nın yatağında uyuyakaldın ve ben sadece seni kendi yatağına geri götürüyorum."

Doğrulup oturdu ama gözlerini açamayacak kadar yorgundu. "Ne...?"

Connor onun yanındaki yatağa uzandı. "Priscilla'nın yatağında uyuyakalmışsın Eden."

Belli belirsiz hatırlayarak başını salladı. "Şimdi neredeyim?"

"Yatak odanda. Seni az önce buraya taşıdım. Soyunmak için yardıma ihtiyacın var mı? Yani... Yüce Tanrım. Hayır, öyle demek istemedim. Bağlarını gevşetip gideceğim." Konuşurken, burnundan düşmeye başlamış olan gözlüklerini çıkardı ve yatağın yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Sonra saçlarını yerinde tutan tokaları çıkardı. Birçoğu gevşemişti ve birkaç bukle çoktan serbest kalmıştı. İğneleri masanın üzerine, gözlüklerinin yanına koydu. Sonra, ondan uzaklaştı ve terliklerini çıkarmak için diz çöktü. "Pekâlâ," dedi bunu yaptıktan sonra. "Bir dakika ayağa kalkıp bana arkamı dönebilir misin?"

Saçları sırtından aşağı dökülmüştü ve şimdi başını sallarken omuzlarına dökülüyordu, ama sonra onun yerine yatağa kıvrıldı.

"Hayır, aşkım. Ayağa kalkmanı istiyorum." Güçlü ve emin elleri kadının üzerindeydi, onu nazikçe ayağa kaldırdı ve onu soyma işiyle ilgilenmeye başladı, dokunuşu zarif ve nazikti.

Tekrar uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey buydu, daha önce hiç olmadığı kadar güvende ve korunmuş olma hissi. Connor'ın güçlü, destekleyici kollarının onu kucakladığı ve asla düşmemesi için onu yukarıda tuttuğu bu harika his.

Bu adamı seviyordu. Onun kollarında olmayı seviyordu ve bunun sonsuza dek böyle diliyordu.

"Connor," diye mırıldandı ve o etraftayken korkacak hiçbir şeyi olmadığını bilerek ayakta uyumaya devam etti.

*

CONNOR, EDEN'in yeniden uykuya daldığını, vücudunun yeniden onunkine yaslanarak gevşemesinden anladı.

"Hayır, , hayır, Eden. aşkım," diye yalvardı.

Vücudu onunkinden aşağı kaymaya başladı ve şimdi ve burada kabul etmeyi reddettiği tepkileri tetikledi. Ancak, yere yuvarlanmasını engellemek için ona daha sıkı tutunmaktan başka çaresi yoktu. İnleyerek, kancalarına ve bağcıklarına engelsiz erişim sağlamak için ipek saçlarını kenara itti ve onu soymak gibi basit bir eylemde yaşadığı bir başka arzu dalgası karşısında şaşırıldı.

Onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu. Tek amacı onunla ilgilenmekti. Birkaç dakika önce onunla konuşurken bile tam olarak uyanık değildi ve sabah olduğunda onu yatak odasına taşıyanın ya da yatağa yatıranın kendisi olduğunu hatırlamayabilirdi.

Aslında Eden'a karşı hissettiği bu arzu patlaması beklenmedik bir şey değildi. Bir süredir ona ısınmaya başlamıştı. Ancak, vücudunda sıcak bir akıntı gibi akan bu sızı hayal ettiğinden çok daha güçlüydü.

Eğer dürüst olmak isterse, bu sadece şehvet değildi. Şehvet geçici bir şeydi ve Connor Eden'a karşı hislerinin kalıcı olduğunu biliyordu.

Onun yanında kendini çok iyi hissediyordu. Düğmeli elbiseleri ve mantıklı tavırlarıyla onun dikkatini dağıtıyor ve onu çılgına çeviriyordu.

Tekrar sallanmaya başladığında onu tuttu. "Neredeyse bitirdim aşkım," diye fısıldadı. "Kolunu kaldırabilir misin?"

Görünüşe göre öyle değilmiş, kız öne doğru savrulup sonra da ona doğru geriye doğru kayınca fark etmiş, öyle ki onu belinden yakalamak zorunda kalmış.

düşmesini engelledi. Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse devrilmek üzere olan kızın sarsıntısı bile onu uyandırmadı.

Belki de bir düzeyde onunla birlikte olduğunun farkındaydı ve bu onu güvende hissettiriyordu. Kollarının onu sarması onu rahatlatıyordu. Ona güveniyordu.

Ancak kendisine o kadar güvenmiyordu.

Yatak odasındaydı ve onu soyuyordu. Çok yumuşak bir vücudu vardı. Ayrıca, onu kaldırırken ve elbisesinin bağlarını beceriksizce çözerken sıyırmamaya çalıştığı en güzel göğüslere sahipti, ama bu kaçınılmazdı.

Son zamanlarda Eden'e yakından bakıyor, onunla ilgili her şeyi fark ediyor ve gördüğü her şeyden hoşlanıyordu. Ama şu anda, odada hiç ışık olmadığı için, vücudunun dış hatlarını zar zor seçebiliyordu. Bazı açılardan bu onu net bir şekilde görmekten daha kötüydü, çünkü diğer duyuları göremediklerini telafi ediyordu, özellikle de dokunma ve koku.

Yüzü ona dönüktü ve sırtı hafifçe göğsüne bastırılmıştı. Görünüşe göre, vücudunun çalkalanması için gereken tek şey buydu. Sadece vücudunun şekline ve teninin yumuşaklığına bakmak zorunda kalmak - *Tanrım*, iyi hissettiriyordu - soğukkanlılığına tam anlamıyla bir saldırıydı.

Onun kokusunu içine çekmek sarhoş ediciydi, çünkü teni sıcak ve hafif çiçekliydi. Biraz limon ve taze kır havası. Bu kadın, güzel komşusu ve arkadaşı, eğer şansını deneyip ona evlenme teklif etmeye cesaret edebilirse, hayatının geri kalanında her gece onun olabilirdi.

Belki de yeniden evlenme konusundaki isteksizliğini yeniden değerlendirmenin zamanı gelmişti. Evet, zamanı geçmişti.

Özellikle inatçı bir kravatı çözenin tam ortasındaydı ki, kadın aniden tekrar öne atıldı.

Onu çabucak yakaladı. "Eden! Dikkatli ol, aşkım."

İşini bitirene kadar onu dik tutma umuduyla alçak sesle konuşmaya devam etti. Ama zavallı şey ayakta duramıyordu ve cevap vermedi.

Onun işbirliği olmadan bu iş yürümeyeceğinden, yüzünü ona dönmesi ve son bağlarını çözerken ona yaslanabilmesi için onu çevirdi. Bu aynı zamanda onun mükemmel göğüslerinin göğsüne yaslanması anlamına geliyordu.

Kadınları, elbiselerinin işleyişine aşına olacak kadar sık soymuştu ve onları baştan çıkarırken genellikle daha fazla hüner gösteriyordu. Elbette kadınlar Eden'in şimdiki halinden daha açık saçık giyinme eğilimindeydi. Ayrıca daha uyanık ve işbirlikçi olma eğilimindeydiler.

Evet, uyanık olmak bir gereklilikti. Uyanık olmak ve sadece yatağa yatırılmaktan daha fazlasını yapmaya istekli olmak.

Yine de bu anın değerini bilmesi gereken bir şey vardı, bu anı onun için bir kadının yatak odasındaki önceki karşılaşmalarından çok daha özel kılan bir şey. Bu seksle ilgili değil, kalp ve mutlulukla ilgiliydi.

Eden çok sevimliydi ve ona yaslanmışken kendini çok tatlı hissediyordu. Ondan küçük bir horlama sesi duyduğunda bir kıkırdamayı bastırdı.

Yüce Tanrım! Kahkahasını bastırdı. Güçlüler nasıl da düşmüş!

İşte karşısındaydı, onu elbisesinden soyuyordu ve kız ilgilenmiyordu. Hatta o kadar ilgisizdi ki derin bir uykuya dalmıştı. Bununla birlikte, yeteneklerine güveniyordu ve uyanık ve farkında olsaydı işlerin oldukça farklı gideceğini biliyordu.

"Eden, elbisenin bağı çözülmüş. Çıkabilir misin canım?" Cüppesini tamamen çıkarma işini üstlenmek istememişti. Ama Eden elbiseyi çıkarmak için kendine yardım etmiyordu ve üzerinde bırakılırsa uyurken bağları birbirine dolanacaktı. Bir o yana bir bu yana dönüp durduğunda narin kumaşta meydana gelebilecek kırıksıklıklar ya da olası yırtılmalardan bahsetmiyorum bile.

İç çekerek giysiyi onun üzerinden çıkarmaya koyuldu. Bu acı vericiydi çünkü Eden'in vücudu inanılmayacak kadar çekiciydi ve kendi vücudunun buna karşılık vermesini engellemesi gerekiyordu.

İlkel içgüdüleri alev alev yanıyordu. Bir tazi olsaydı, elleri ve diliyle ona, evlilik dışında hiçbir erkeğin bu harika kıza yapmaması gereken şeyler yapardı.

Bu bariz bir çözüm değil miydi? Onunla evlenmek zorundaydı. Onunla evlenmek *istiyordu*.

Başka kim onun için iyi bir koca olabilirdi ki? Evlilik yeminine asla ihanet etmeyecek sadık bir koca.

Neden ona evlenme teklif etmiyorsun?

Önce onun duygularını daha iyi anlaması gerekiyordu.

Ondan hoşlanıyor ve ona güveniyordu, yani bu iyi bir başlangıçtı. En az bunun kadar önemlisi, ailesi de ona engel olmayacaktı çünkü onu kendilerinden daha çok seviyorlardı. O, her gün evlerinin arasındaki orman yolundan çıkıp onlara katılan peri prensesiydi. Gülümsemesiyle güneş ışığını getiriyor ve çocuklarını büyülüyor, bir şekilde peri büyüsü serpiştirerek uslu durmalarını sağlıyordu.

Annesi ona tapıyordu ve Eden küçükken pek çok kez ağlayarak ona geldiği için onu zaten kızı olarak görüyordu. Annesi, kendi ebeveynlerinin onu hayal kırıklığına uğrattığı tüm o zamanlarda onu teselli etmek için orada olmuştu.

Bu hepsini mutlu edecekken neden onunla evlenmiyorsun?

Eden' kendisine de annesine ve çocuklarına gösterdiği sevgi kadar ilgi göstermesini umuyordu. Kendisi de dahil olmak üzere hepsiyle arası çok iyiydi.

Ama bu Eden'dı, çok nazik ve tatlıydı. Sevgisi gerçektir. Mary ne zaman kollarını Priscilla'ya dolayarak uyuyakalmıştı ki?

Connor onun hiç böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. Yine de evlilikleri boyunca çok fazla uzakta kalmıştı. Yine de ne zaman eve gelse ev işlerinin nasıl yürüdüğünü görebiliyordu. Her şeyin bir rutini vardı ve çocukları için oluşturdukları rutin Mary'yi hiç içermiyor gibiydi.

Mary ne evi yönetiyor ne de evin yönetimine katılmak istiyor gibi görünüyordu. Bu konuyu ona sormuştu, annesinin onu dışarı itiyor olabileceğinden endişe ediyordu, çünkü yaşlı dulun güçlü bir varlığı vardı ve Mary iddialı değildi. Mary'nin evin hanımı olduğunu ve otoritesini kimseye devretmesi gerekmediğini anladığından emin olmuştu.

Ama hayır, tüm sorumluluğu annesine vermeye fazlasıyla hevesliydi.

Mary çoğunlukla diğerleriyle aynı evde yaşıyordu. Çocukların her zaman bir gülümsemesi vardı, ki bu nadiren oluyordu çünkü onların yetiştirilmesinde hiçbir sorumluluk almıyordu. Yatağa gönderilmeden önce başlarını okşamakla yetinirdi. Priscilla arada bir sarılırdı, ama bu sadece küçük olan başlattığında olurdu.

O ise bunun tam tersini yapıyor, Connor'ı, Alex'i ve özellikle de Priscilla'yı sıkmak istiyordu, çünkü Priscilla sevgiye hasret gibi görünen sevimli bir şeydi. Muhtemelen çoğu zaman hepsine sarılıyordu çünkü evde olmaktan ve onları yanında görmekten çok mutluydu.

Her zaman burada olan Mary, bu küçük şeytanların ne kadar görkemli olduklarını hiç takdir etmemiş gibiydi. Belki de onların coşkusuna tahammül edecek gücü yoktu.

Bu an Meryem ya da çocuklarıyla ilgili değildi. Bu onunla ve Eden'la ilgiliydi.

"Eden, şimdi seni yatağına yatıracağım," diye fısıldadı, kız ona yaslanmış, muhteşem yumuşaklıktaki ön kısmı göğsüne bastırılmış halde kalırken. Bir elini nazikçe onun ipeksi saçlarında gezdirdi. "Eden? Yatağı gir, aşkım."

Onu çalıştı, ama onu garip bir açıyla kaydırıyordu ve o da ona kulak vermek için o anı seçti. Adamın kollarından kurtuldu ve bir yumru gibi yatağın üzerine düştü, bacakları yataktan sarktı, sevimli poposu yukarı kalktı.

Ah, bu Silver Duke yeteneğiyle başarılıydı. *Değil*. Orada incelik için puan yok.

Ama şimdi onun vücuduna daha iyi bir açıdan bakabiliyordu ve üzerinde sadece ince bir gecelik olduğunu kabul etmeyerek onu yorganın altına sokmayı başardı. Bu, bir kadını yatağına atmak için yaptığı en kötü girişimler arasında yer alıyordu. Aslında en kötüsüydü, çünkü kadınlar onunla yatağına girmekte asla tereddüt etmezlerdi.

Çoğu zaman sormasına gerek kalmıyordu. Sadece başını sallaması yeterli bir işaretti. Daha yatak odasının kapısı kapanmadan giysiler uçup giderdi. Dük olmanın avantajları.

Dezavantajları da var.

Bu cinsel kaçamakların her şeyi unvanıyla ilgiliydi ve ona duyulan gerçek sevgiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"İyi geceler Eden," diye fısıldadı. "Tatlı rüyalar, aşkım."

"Senin için olacaklar," diye o kadar yumuşak bir sesle karşılık verdi ki, adam neredeyse kaçıracaktı. "Sevgilim... Beauregard'ım."

Beauregard mı? Çocukken evcil hayvan olarak beslediği küçük spaniel'i mi hayal ediyordu?

Az önce ellerini onun üzerinde gezdirmişti. Çoğu kadın bunu tahrik edici bulur. Ve o *köpeğini* mi hayal ediyordu?

Bu kışıma bir tekme idi. Eden'in biraz kur yapmaya ihtiyacı olacaktı.

Ama bu da Gümüş Dük olmanın getirdiği bir sorundu. Daha önce hiçbir kadına kur yapmamıştı, karısına bile. Mary görücü usulü bir evlilik yapmıştı ve o sırada yapılacak en doğru şey bu gibi görüldüğü için kabul etmişti. Yeni yetme Napolyon yüzünden kıtada sorunlar çıkıyordu ve o da gidip savaşa katılmak niyetindeydi. Ama aynı zamanda düklüğü için varisler de bulması gerekiyordu.

Mary yeterince güzeldi. Bir kontun kızı. Kuralları anlamış ve gerekli oğulları hatta ne kadar çok istediğini söylediğinde bir kızı bile doğurmuştu.

Ne yazık ki, bunu *tek* rolü olarak görüyordu. Görev tamamlandı. Varis ve yedek. Kızı teslim edildi. Pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirdiğini düşündüğü için evliliğe ya da çocuklarını yetiştirmeye bir gram daha fazla çaba göstermedi.

Dük ve düşesin odaları arasındaki kapı sıkıca kapatılmıştı ve evlilikleri boyunca da kapalı kalacaktı.

Ama Eden?

Evliliklerine kalbini ve ruhunu koyacaktı. Verebilmesi gereken tüm sevgiyi verecek ve sonra biraz daha verecekti, çünkü o böyle biriydi, şefkatli ve sevecendi. Onunla, çocuklarıyla ve daha sonra gelecek küçük şeytanlarla böyle olmaya devam edecekti. Annesini zaten seviyordu. Eden'dan başka kim ailelerini yeniden bir bütün haline getirebilirdi ki?

Onu istiyordu ve onun sevgisine umutsuzca ihtiyacı vardı. Tüm hayatı boyunca kaçırdığı şey bu değil miydi?

Şimdi, iyi bir koca olma görevini yerine getirebileceğini kanıtlamak zorundaydı.

Koridoru dikkatlice kontrol etti, sessiz olduğunu gördü ve Eden'ın odasından sıvıştı. Yol boyunca kimseyle karşılaşmadı, ancak arkasından bir kapının kapandığını duydu.

Önemli değil. Muhtemelen görünmeye cesaret edemeyen .

Şimdi biriyle karşılaşsa bile ne fark ederdi ki? Eden'ın odasından fark edilmeden çıkmak işin en zor kısmıydı. Koridorda dük odasına doğru yürürken görülmek kaşları kaldırmazdı. Kaşlar kalksa bile, sadece hangi genç hanımı ziyaret ettiğini tahmin edebilirlerdi.

Odasına girdiğinde kıyafetlerini çıkardı ve uşağının sabah ilgilenmesi için bir kenara attı. Genelde kıyafetlerine bu kadar dikkatsiz davranmazdı ama çok yorgundu ve bu gece üç ya da dört saatten fazla uyuyamayacağını biliyordu.

Eden erken kalkmayı severdi, çocukları da öyle. Kendisi de genellikle sabahın köründe kalkardı ama bugün biraz zor olacaktı.

Connor, onu uyandırmak için yatak odasına girmeden önce gözlerinin daha yeni kapandığından emindi. Koridordaki saatin saat yediyi gösteren uzak çan sesini duydu ve inledi.

"Zor bir gece majesteleri?" Uşağı Holden başını salladı ve Connor'ın halının üzerine bıraktığı giysileri toplarken dudak büktü,

Bu da genelde hiç yapmadığı bir şeydi çünkü her şeyin düzenli ve tertipli olmasını severdi.

"Biraz." Connor bir başka iniltiyle oturur pozisyona yuvarlandı ve kendine baktı. Yorganının üzerinde çıplak bir şekilde uyuyakalmıştı, yorganın altına girmeye bile zahmet edemeyecek kadar yorgundu. Baş küt küt atıyordu. Holden perdeleri kenara çekerken güneş ışığı onu kör etti. "Tanrım! Biraz kapatır mısın? Çok parlak."

"Bu gün ışığı, Majesteleri. Perdeleri hep sonuna kadar açmayı seversiniz."

"Bu sabah olmaz. Banyo yapmam ve tıraş olmam lazım."

Bu onun her zamanki sabah rutiniydi; her sabah saat yedide, erkenden ata binip döndüğünde bir küvet yuvarlanırdı. Bugün o yolculuğu kaçırmıştı.

Önemli değil, seyislerinden birine Aşil'i adım adım izlettirecekti.

Yıkanıp giyindikten sonra Eden'i bulma umuduyla kahvaltı salonuna yöneldi. Bu saatte ayakta olan sadece bir avuç insan vardı ve Eden'ın da onlardan biri olduğunu memnuniyetle fark etti. Lord Aubrey'nin yanına oturmuş, çayını yudumlarken onunla sessizce sohbet ediyordu.

"Günaydın," dedi Connor, Aubrey solunda oturduğu için onun sağındaki koltuğa oturarak. Bir uşağa her zamanki fincan kahvesini doldurmasını işaret etti ve iş hemen bittiğinde başıyla teşekkür etti. Buhar fincandan yukarı doğru süzüldü ve zengin aroması, sadece birkaç saat önce Eden'ı soyma anısı yüzünden hâlâ çok canlı olan duyularını canlandırdı.

Ona hoş bir gülümseme attı. "Günaydın." Ama onu incelerken gülümsemesi duraksamaya başladı.

Kahvesini yudumlarken bir kaşını kaldırdı.

Dudağını kemirmeye başladı, şüphesiz dün gece onu hayal edip etmediğini merak ediyordu. Ona daha sonra anlatacak, hayal gücünün çılgınca çalışmadığından emin olacaktı. Ama bu başkalarının önünde konuşulacak bir şey değildi.

"Çocukları gördün mü?" diye sordu ona.

Başını salladı. "Millie güne hazırlanmalarına yardım ediyor. Oğullarınız keseleri için olan çörekleri ve elmaları çoktan bitirdi. Yola çıkmadan önce biraz daha toplayacağız."

"Bize katılmana gerçekten gerek yok, Lynton," dedi Aubrey. "Kuş gözlemcisi değilsin ve sadece sıkılacaksın. Ayrıca, başka konukların da bize katılmaya niyetli olduğunu sanmıyorum. Neden bu sabah burada yapman gerekeni yapıp bizimle daha sonra kilise panayırında buluşmuyorsun? Eminim o geziye katılacak birileri vardır. Mesela kız kardeşim. Onu da yanınızda getirin."

Tam Vikont'a fikrini kışına sokmasını söyleyecekti ki Brewster koşarak içeri girdi ve ona işaret etti. Connor Eden'a, "Affedersiniz," dedi ve hemen oldukça endişeli görünen uşağına doğru yürüdü. "Sorun nedir?"

"Görünüşe göre Lord Darrow'un durumu daha da kötüye gidiyor."

Eden'in iyiliği için kalbi sıkıştı. Ailesi ne kadar kötü olursa olsun, sahip olduğu tek şey onlardı ve onlara değer veriyordu. "Doktorun çağrılıp çağrılmadığını biliyor musun?"

"Korkarım haberci bir şey söylemedi. Kendisine sadece Leydi Eden'e mümkün olan en kısa sürede eve gelmesini bildirmesi söylenmiş."

Connor başıyla onayladı. "Onu doğruca oraya götüreceğim. Arabamı hazırlayın."

"Derhal, Majesteleri."

Kahvaltı salonuna döndü ve henüz Eden'a bir şey söylememişti ki, Eden yerinden fırladı. "Babam, değil mi? Chestnut Hill'de kalmalıyım."

Connor onu sakinleştirmek için bir elini dirseğine koydu. "Bunların hiçbirisi için kendini suçlamaya kalkma. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Onunla oturmak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bir sorun olduğundan bile emin değiliz."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri kocaman ve korkmuştu. "Ama içeri girdiğinizdeki ifadeniz..."

Başını iki yana salladı. "Düşünüyordum, hepsi bu. Dün yanından ayrıldığımızda iyileşiyor gibi görünüyordu. Ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Eden başını salladı ve sonra konuşmalarını dinlemekte olan Aubrey'e döndü. "Çok üzgünüm lordum," dedi. "Gezintimizi ertelemek zorunda kalabiliriz."

Adamın hakkını vermek gerekirse, hayal kırıklığını zarafetle karşıladı. "Burada seni bekliyor olacağım. Haber aldığında haber gönder. Size eşlik etmeyi teklif ederdim ama sanırım varlığım sadece bir müdahale olur."

"Çok nazıksınız," diye cevap verdi. "Umarım sadece yanlış alarmdır ve bir saat içinde yola çıkabiliriz. Ailem hep böyle yapar. Drama ve ilgiden beslenirler. İnsan eninde sonunda buna alışıyor."

Aubrey ona şaşırtıcı bir şefkatle baktı. "Buna hiç alıştığınızı sanmıyorum Leydi Eden. Her seferinde kalbinizden bir parça kopuyor, değil mi?"

Dudaklarını büzdü ve başını salladı.

Connor bu adamdan hoşlanmamak istiyordu ama Eden'a karşı nazik davranırken bunu yapamıyordu. Yine de ona hâlâ güvenmiyordu. "Seni bilgilendirmeye devam edeceğiz, Aubrey."

Eden'la birlikte kahvaltı salonundan çıktı ve tam ona evden çıkarken eşlik edecekti ki Eden aniden durdu. "Priscilla'nın kartını almam gerek."

"Ne?"

"Kızınız babam için bir kart çizdi ve bu sabah ona getirecekti. Bir dakika bile sürmez. Her neyse, çocuklara gezimizin başlamasını neden geciktirmek zorunda olduğumu söylemeliyim."

"Bunun sadece bir gecikme olacağını mı düşünüyorsunuz?"

Başını salladı. "Connor, bunu bana her zaman yapıyorlar. Bir gün gerçek olacak ama o zamana kadar umursayacağımı sanmıyorum. İki beni çok yıprattı."

Başını salladı. "Seninle yukarı çıkacağım."

Çocuklar onlara katılamadıkları için hayal kırıklığına uğramışlardı ama sebebin ciddiyetini anlayacak yaşıydılar. Eden, onun dönüşünü beklerken geniş Lynton bahçesindeki kuşları ve hayvan yaşamını gözlemlemelerini önerdi. Çocuklar bu öneriyi sevdiler, çünkü açık havada olmayı ve kamaralarında sıkışıp kalmamayı tercih ediyorlardı.

Connor, Priscilla'nın kartını elbisesinin cebine sokarken, "Gidelim Eden," dedi. Şıklıktan ziyade pratiklik için tasarlanmış sağlam, kullanışlı elbiselerden biriydi. Diğerleri *ton* standartlarına göre sıkıcı olduğunu düşünse de Eden yine de içinde muhteşem görünüyordu. "Araba şimdiye kadar bizim için getirilmiş olmalıydı."

Onlar ön kapıdan çıktıkları sırada, dün bindiği fayton da avluda durdu. Eden arabaya bindi ve Connor da onun hemen ardından aynı şeyi yaptı. Ancak bu kez şoförünü azletmiş ve arabayı kendisi kullanmıştı çünkü Eden'la yalnız gitmeyi tercih ediyordu. Dizginleri salladı ve at hemen tanıdık patikada ilerlemeye başladı. "Eden, dün gece hakkında."

Dudaklarını büzdü. "Peki ya dün gece?"

"Priscilla'nın yatağında uyuya kalmışsın."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Seni odana kadar taşıdım."

Yumuşak bir şekilde güldü ve kızardı. "Oraya döndüğümü hatırlayamamama şaşmamalı. Sen miydin..."

"Seni soydum mu? Evet, ama karanlıkta oldu. Sana bakmaya çalışmıyordum. Çocuklarımı kontrol etmek için yukarı çıktığımda saat sabahın üçü civarı olmalıydı ve sen oradaydın, Priscilla'nın yatağına sıkışmıştın. Priscilla kıpırdanırken seni dürtüyor ve tekmeliyordu."

Gülümsedi. "Kaburgalarımındaki o çürüğün nasıl oluştuğunu merak ediyordum."

"Bulmaca çözüldü. Suçlu Priscilla'ydı. Gecenin bir vakti seni yatağından itmiş olmalı. Seni kendi yatağına taşımanın en iyisi olacağını düşündüm. Ama o saatte seninle ilgilenecek kimse yoktu, ben de kendim denedim. Seni uyandırmaya çalıştım ama çok derin uyuyordun ve uyanmadın."

kızacağını düşündü ve sadece başını sallayıp tekrar güldüğünde hoş bir sürprizle karşılaştı. "Bir Gümüş Dük tarafından soyundum ve bunu tamamen kaçırdım."

Rahat bir nefes aldı ve kıkırdadı. "Pek bir şey kaçırmadın. O kadar da becerikli değildim. Bana güzel rüyalar diledin ama sanırım bunu aslında çocukken sahip olduğun tatlı evcil hayvana söylüyordun."

Bir an ona baktı ve sıırttı. "Beauregard'ı mı kastediyorsun?" Başını salladı.

Gözlük takmasına rağmen, "Connor, seni asla köpeğimle karıştırmam," derken gözleri güneş ışığında parlıyordu.

Ona şefkatli bir gülümseme attı. "Yaptığından oldukça eminim."

"Beni soyarken bilmem gereken başka bir bilgi var mı? Skandal yaratan her ayrıntıyı günlüğüme düzgün bir şekilde kaydetmek isterim."

"Eğer her şeyi yazacaksanız, o zaman olağanüstü bir beceri ve hüner gösterdiğimi ve ünümü tamamen hak ettiğimi belirtin."

"Yine de seni Beauregard sandım."

"Bunu yüzüne vurma Eden," dedi yine kıkırdayarak.

Chestnut Hill'e vardıklarında şakalaşmaları sona erdi. Evans onların gelişini izliyor olmalıydı. Ön kapıyı açtı ve araba daha durmadan onlara doğru koştu. "Çok üzgünüm Leydi Eden. Bir saatten fazladır sizin için avazı çıktığı kadar bağılıyor."

saat oldu. Size haber göndereceğimi söyleyerek onu sakinleştirmeye çalışmaktan başka ne yapacağımı bilemedim."

"Bunca zamandır uluyor muydu?" Connor bir adım öne çıktı. "O zaman bilinci yerinde değil ya da ateşi yok?"

"Kendisi gayet iyi, . Doktoru çağırmadım çünkü bu sabah geç saatlerde buradan geçecekti ve tıbbi bir gereklilik olmadığı halde onu rahatsız etmeye gerek görmedim. Lord Darrow'un rahatsızlığı can sıkıntısından başka bir şey değil. Ama ısrarcıydı ve ben de Leydi Eden'ı çağırmayı erteleyemedim. Sakinleşmezse bir damarının patlayacağından ya da kalp krizi geçireceğinden korktum."

"Tam da yapman gerektiği gibi yaptın." Eden'in dudakları büzülmüştü ve kızgın görünüyordu. "Onu görmeye gideceğim. O sefil adam tatlı Priscilla'nın kartını hak etmiyor."

Connor aşağıda bekledi ama sabır hiçbir zaman onun erdemlerinden biri olmadı. Kafesteki huzursuz bir aslan gibi bir ileri bir geri volta atarken zarif salon halısında bir delik açtı. Bağrıışmalar kesilmişti ve konuştuklarından hiçbir şey duyamıyordu ama Eden'in sabahını böldüğü için babasını fena halde azarlıyor olması gerektiğini biliyordu.

Sonsuz gibi görünen ama on dakikadan fazla sürmeyen bir sürenin ardından Eden aşağıya indi. Elleri yumruk şeklinde ve öfkeli görünüyordu. "O iyi. Mükemmel derecede iyi. Güzelce iyileşiyor."

"Bu iyi... değil mi? Çocukça davranışlarını mazur gördüğümünden değil, ama gerçekten sağlığının kötü olmasından daha iyi değil mi?"

"Hayır! Onu şımartmaktan ya da tahammül edilemez davranışlarını mazur görmekten bıktım. Priscilla'nın kartını göstermeye çalıştığımda ona bakmadı bile. Hizmetçiler onunla daha çok ilgilendi ve yapması gereken nazik yorumları yaptılar. Kendisinden başka kimseyi zerre kadar umursamıyor. Bu yüzden kızınızın güzel kartını şömüne üzerine koyacağım. Ona kartın eline ulaştığını ve artık evimin onurlu bir yerinde gururla sergilendiğini söyleyeceğim. Yalan değil, sadece gerçeklere farklı bir vurgu. Sence sorun olur mu?"

Başını salladı. "Bana uyar. Priscilla'nın bunu o kadar önemseyeceğini kim bilebilir? Hiç tanımadığı bir adama yazdığı bir kart sadece."

"Babam için ve o bunu önemseyecektir. Tüm babaları seninle bir tutuyor ve onun da senin kadar harika olduğuna inanacak. Ha! Keşke babamın ne kadar kendini beğenmiş bir zavallı olduğunu bilseydi. Ama kartını takdir etmesi onu gururla dolduracaktır. Ayrıca onun onayının benim için önemli olduğunu düşünecektir. Yani, bu

Bizi gördüğünde ağzından çıkacak ilk soru kart meselesi olacaktır."

Connor başını salladı ve içini çekti. "Sen öyle diyorsan, Eden. Benim için çok karmaşık."

"Oh, evet. Erkekler ve duygular. Bunlar senin güçlü değil, değil mi? Lynton Grange'e geri dönelim. Çocukları geciktirdiğim için çok özür dilerim." "Ya Lord Aubrey?"

Başını salladı. "Evet, o da. Ama daha çok çocuklarınız. Lord Aubrey birkaç gün içinde ölmüş olacak ve onu bir daha görebileceğimden şüpheliyim. Sanırım ailem bu şanslı etkili bir şekilde mahvetti."

Onlar çıkmak üzereyken babası yine böğürmeye başladı.

"İmkânsız adam," diye mırıldandı ve tepinerek üst kata geri döndü.

Connor onu takip etti çünkü kızının yalvarışlarının kulak arkası edildiği aşikâr olan adamı güçlü bir söz susturabilirdi.

Ancak Eden, babasının valizini kapıp eşyalarını içine koymaya başladığında duruma hâkim görünüyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu babası.

"Bir sonraki taşkınlığında seni bu evden atacağım konusunda seni uyardım mı uyarmadım mı? İşte bu benim seni dışarı atma hazırlığım."

"Ama ben hastayım!"

"Kafanda muhtemelen hak ettiğin bir şişlik var ve belli ki bu seni kendini rahatsız etmekten alıkoymamış." Eşyalarını toplamaya devam etti. "Eğer bu kadar yüksek sesle bağırabiliyorsan, ne kadar hasta olabilirsin ki? Bağırmaya ve huzurlarını bozmaya devam edersen personelimi beni terk edecek. Onları bir sabah için yeterince rahatsız ettin. Sen ve onlar arasında, her zaman *onları* seçeceğim. Yıllar boyunca beni desteklediler ve benimle ilgilendiler. Bunu yapmak için bir ömür boyu şansın oldu ama asla yapmadın."

"Eden! Çocuk!"

"Senin yüzünden yirmi yedi yaşında, evlenme şansı olmayan bir kız kurusuyum. Tekrar ediyorum, *hiç şansım yok*. Yıllardır bana ilgi gösteren ilk erkek olan Vikont Aubrey'in hayatımdan sonsuza dek çıkması sadece birkaç gün sürecek. Bu suç tamamen sana ve anneme düşüyor. O yüzden, dışarı çıkın!"

Babası ona döndü. "Lynton, kızımın aklını başına getir! Öz babasına bunu yapmaya hakkı yok."

Connor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bence buna hakkı var. Burası onun evi, senin değil. *Onun* evi. Kuralları o koyar. Kuralların ne olduğu konusunda çok netti. Siz onu görmezden geldiniz ve kuralları çiğnediniz."

Adam kaşlarını çatı, belli ki Connor'ın cevabından hoşlanmamıştı. "O zaman nereye gideceğim?"

Connor omuz silkti. "Benim sorunum değil."

"Bir ev partisi veriyorsunuz. Mutlaka bir kişilik daha yeriniz vardır. Ben de size katılacağım."

Connor ağzını açmaya fırsat bulamadan Eden, "Hayatta olmaz," diye cevap verdi. "Annem zaten orada ve her zamanki dramatik yeteneğiyle herkesin eğlencesini bozuyor."

"O zaman onu buraya gönderin, ben onun yerine gideyim."

Eden iç çekti. "Oh, buna bayılacak. Hayır. Asi bir ebeveynin yerine bir başkasını koymayacağım."

"Neden hep onun tarafını tutuyorsun? Sen de onun kadar benim çocuğumsun.

Sana karşı her zaman ondan daha nazık olmadım mı?"

"Aslında ikiniz de çok kötüydünüz." Eşyalarını toplamayı bıraktı ve ona döndü. "İkiniz de var olan en sorumsuz insanlarsınız. Annemle beni okulda kaç kez unuttuğunuzu hatırlatmama gerek var mı? Dönem sonlarında beni unuttunuz. Tatillerde unuttunuz. Ailem özel aile etkinliklerine davet edildiğinde beni unuttunuz."

"Bu kadar sık olamazdı, Eden. Sadece zaman zaman programlarımız karışıyor, hepsi bu. Birbirimizle mümkün olduğunca az temas kurmaya çalıştığımızı biliyorsun. Ben onun sırası olduğunu düşünürken o benim sıram olduğunu düşündü. Masum hatalar. Hepsi bu."

"Evet, bahanelerinizi sıralayın. Ama beni okul koridorlarında tek başıma bıraktığın için bir kez bile özür dilemeyi aklından geçirme ve posta arabasına tıkılıp Londra'daki konağımıza kendi başıma gitmeye zorlandığım ve birinin beni içeri alacağını umduğum onca zaman için pişmanlık gösterme zahmetine girme."

Connor'a döndü, gözyaşlarını tutmakta zorlanırken yüzünde acılı bir ifade vardı. "Gördün mü? İkisi de hiç umursamadı. O adamın yüzünde zerre kadar pişmanlık görüyor musun? Tek düşündüğü, daha ne kadar sessiz kalması ve *benim* patlamama katlanması gerektiği."

Connor onu rahatlatmak için elini uzattı ama o başını salladı ve az önce valize attığı babasına ait eşyaları çıkarmaya başladı. "Peki, burada kal. Ama Evans'a, eğer bir yere gidersen bana haber vermemesini tavsiye edeceğim.

daha kötüye giderse. Son nefesini vermen de umurunda değil. Ancak sen gittikten sonra bana haber gönderebilir. Sen gittikten *sonra*. Kendi ayakların üzerinde bir arabayla mı yoksa tabutla mı gittiğin beni ilgilendirmiyor."

Babasının ağzı bir karış açık kaldı. "Eden!"

"Sakın incinmiş ya da öfkelenmiş gibi davranmaya kalkma. Numara yaptığını biliyorum. Ne kadar kalın kafalı bir çocuktum, kendimi hep senin ve annemin beni önemseydiğine, bir gün bana sürpriz yapıp beni okuldan alacağına, sarılıp öpeceğine ve şık arabanla Londra'ya dönerken beni ne kadar özlediğini söyleyeceğine inandırırıldım. Ama hayır, bu hiç olmadı. Artık aramızda nezakete gerek yok, ağlamaklı vedalara gerek yok. Sen benim için asla gözyaşı dökmeyeceksin, bu yüzden ben de senin için gözyaşı dökmeyi reddediyorum."

Ama yufka yürekli Eden gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Kısa ve kesik bir hıçkırık ve birkaç burnunu çekme sesi çıkardı.

"Eden." Connor onu kollarıyla sarmak ve öylece tutmak istedi.

On

u. "Hayır, ben iyiyim."

Öyle görünmüyordu. Gerçekte, onun kalbini parçalıyordu.

"Affedersin Connor. Kendimi toparlamak için biraz hava almam gerek."

Onu bıraktı ve merdivenlerden inen yumuşak ayak seslerini dinledi babasına dönmeden önce. "Eğer bir sorunuz varsa, doğrudan bana haber . Ben ilgileneceğim. Eden'ı manipüle etme işiniz bitti."

Bununla birlikte, onun peşinden gitti.

Dışarı koşmuş ve arabanın yanında duruyordu. "Eden..."

Adam yaklaşırken ona titrek bir gülümseme attı. "Ben iyiyim. Sadece birkaç damla gözyaşı. O kadar da kötü değil. Birazdan kendimi toparlarım."

"İhtiyacın olan tüm zamanı kullan," dedi nazikçe.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece şu anda onların maskaralıklarını hissediyorum. Peki ya ben? Ben çok yumuşak biriyim. Onu paketlemiştim ama bir de baktım ki gönderemiyorum. Benim neyim var ki kalbimin üzerinde dolaşmalarına izin veriyorum?"

Onda en ufak bir sorun yoktu. Aslında o bir mucizeydi çünkü yıllar boyunca yaşadığı tüm acıları şefkate dönüştürmüştü ve acıdan eser kalmamıştı.

Bu ona daha çok acı veriyordu, çünkü bu kız kadar iyi biri dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyordu. Onu sevecek ve saygı duyacak insanların etrafında olmayı hak ediyordu.

Arabasına geri dönmesine yardım etti. "Eden, sanırım bazı şeylerin değişme zamanı geldi."

Ona gülümserken mendiliyle gözyaşlarını sildi. "Oh, değişime çok hazırım. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Durumunuzu uzun uzun düşündüm. Sanırım hoşunuza gideceğini düşündüğüm bazı değişiklikler yapmanın bir yolunu biliyorum."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi? Connor, lütfen söyle bana. Planın nedir?"

Onuncu Bölüm

Connor'la birlikte Lynton Grange'e döndüklerinde EDEN'in morali daha iyiydi. Connor'ın hayatını iyileştirme konusundaki fikirlerini öğrenmeye hevesliydi ve bu konuda onu sıkıştırmıştı ama Connor oldukça gizemli davranıyordu.

Onun suskunluğuna omuz silkti çünkü neredeyse Lynton Grange'e varmak üzereydiler ve adam bölünecek bir konuşma başlatmak istememiş olmalıydı. Aşağı inmesine yardım ederken ona karşı şaşırtıcı derecede tatlıydı ve bahçede çocuklarını ararlarken onun yanında kaldı. Kuş gözlemciliği planlarını öğrenmekten memnun olacaktı ve ardından öğleden sonraki panayır programa göre devam edecekti. Brewster'a Lord Aubrey'e de tavsiyede bulunması söylenmişti.

Priscilla, Eden'in ona seslendiğini duyar duymaz yanına koştu. "Baban kartımı beğendi mi?" diye sordu.

Connor bir kaşını kaldırdı ve Eden'a sııttı. "İnanılmaz. Nereden biliyorsun?"

"Kadınlar böyle şeyleri bilir." Kızına döndü. "Herkes bunun çok güzel olduğunu düşünüyordu ve ben de ne zaman misafir ağırlasam herkese göstermek için salonumdaki şöminenin üzerine yerleştirdim."

Doğruydı, çünkü bunu çalışanlarına göstermeyi ihmal etmemişti ve hepsi Priscilla'nın el emeğine hayran kalmıştı.

Kız gururla gülümsedi. "Şimdi gidip daha fazla kuş bulabilir miyiz?"

"Evet, hadi çantalarınızı ve şapkalarınızı toplayalım. Gördüğüm kadarıyla dürbününüzü çoktan boynunuza asmışsınız."

Genç Connor, Alex'le birlikte onlara katılırken, "Ve yiyecek," dedi. "Yanımıza daha fazla yiyecek almamız gerektiğini unutmayın."

Eden çenesini çimdikledi. "Tanrım, bunu nasıl unutabilirim ki?"

Çocuklar önlerinden koşarak içeri girdiler ve Eden'ı bir kez daha babalarıyla yalnız bıraktılar. "Connor, bize katılacak mısın?"

"Seninle fuarda buluşacağım. olur mu?"

Başını sallayıp gülümserken hayal kırıklığını gizledi. "Evet, elbette. Lord Aubrey'nin bana ve çocuklara eşlik etmesi konusunda çok güvensiz görünüyordunuz."

"Bu konuda biraz aptalca davranmış olabilirim," diye itiraf etti. "Biraz mı?" diye alay etti.

", koca bir maymun gibi davrandım. Ama beni şimdiye kadar tanımış olman gerekirdi, Eden."

"Evet, biliyorum." Başını hafifçe salladı. "Doğrusu, seni bu kadar iyi tanıdığımı hissetmem çok tuhaf."

"Konu sen olunca aynı şey geçerli. Ama neredeyse doğduğun günden beri birbirimizle bir bağımız olduğu söylenebilir. Kesinlikle balık havuzuna düştüğün günden beri. Tanrım, bir tutam ateş kırmızısı buklelerinle ne kadar da kararlı küçük bir şeydin."

Bu anı onu sırtmaya itti.

Elbette, o sırada sadece iki yaşında olması ona canlı bir anı bırakmamalıydı. Ama belli belirsiz bir şeyler hissediyordu, daha çok güçlü ellerin onu dışarı çıkardığını ve daha önce ya da o zamandan beri hiç hissetmediği kadar güvende hissettirdiğini hatırlıyordu.

"Büyükkannen Chestnut Hill'in sahibiyken burada çok zaman geçirdin. Sonra aptal ailen seni o süslü yatılı okullardan birine göndermeyi seçti."

Dudaklarını büzdü. "Mülk bana miras kaldığında ve kalıcı olarak buraya taşındığımda sen Napolyon'la savaşımaya gitmiştin. Ama sanırım hayatlarımız arkadaş olmamızı sağlayacak kadar iç içe geçmişti."

"Sevgili dostlarım," dedi sessizce ve sonra Lord Aubrey onlara katılırken başka bir şey söylemedi. Bir süre sonra çocuklar omuzlarına asılı çantaları ve ellerinde şapkalarıyla geri döndüler. Çok geçmeden beşi de yola koyuldu.

Eden Priscilla'nın yanında yürürken, Lord Aubrey Connor'ın çocuklarıyla birlikte biraz ileride yürüyordu. Vikont'tan hoşlanıyor gibiydiler. Kendi adına, çocuklar her türlü şey hakkında heyecanla sohbet ederken olağanüstü bir sabır gösterdi. Sadece göletin yanından geçerken sohbete ara verdiler ve çocuklar zavallı kuşları rahatsız etmekten başka bir amaç gütmekten kazları kovalamak için patikadan kaçtılar.

En azından artık onlara taş atmıyorlardı. "Çocuklar! Kesin şunu yoksa sizi doğruca eve geri gönderirim!" Eden seslendi.

Kazlar onları kovalarken gülerek onun yanına geri koştular.

Priscilla Eden'in eteğine sarıldı ve ağlamaya başladı. "Isıracaklar Ben!"

Eden bedenini küçük kızla kuşların arasına yerleştirdi. "Her şey Haklısın, tatlım. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Bir tanesi Alex'in arkasını gagaladı. "Ah!" diye bağırdı ve kızgın kuştan kaçmak için patikadan aşağı doğru koşmaya başladı.

Kardeşi onu rahatlatmak için değil, kızdırmak için peşinden koştu. "Tavuk!" diye bağırdı ve ciyak ciyak sesler çıkararak Alex'i yere yatırdı.

Lord Aubrey sabırla onları ayırdı. "Kayalıkların yanında böyle davranmasan iyi edersin. Lynton Grange'e iki çocuksuz dönersek baban çok kızar."

Daha sonra çocuklarla birlikte yürümeye devam etti ama aralarında durmayı da ihmal etmedi.

Eden onun Connor'ın oğullarına karşı sabırlı olmasını seviyordu ve varacakları yere yaklaştıklarında bunu ona söyledi, o da adımlarını yavaşlatarak yanında yürümeye başladı. "Teşekkür ederim, Lord Aubrey."

"Benim için zevkti," dedi şapkasını neşeli bir şekilde ona doğru uzatarak.

Aslında o ve Connor pek çok açıdan birbirlerine benziyorlardı; her ikisi de yakışıklı, özgüvenli ve zeki adamlardı. Emir kuluydular ama kendini beğenmiş değillerdi. Lord Aubrey'nin bir gün iyi bir baba olacağını görebiliyor ve kendisine iyi bir eş olacak güzel bir sosyete kızı bulmasını umuyordu.

Kendisi için tüm umutların kaybolduğunu biliyordu, her ne kadar adam Onu.

Ama onunla ne *kadar* şansı olabilirdi ki?

Ailesi, yaşlanmış bir kız kurusunun kalın giysiler giymesini asla onaylamazdı.

gözlüklü ve Londra'daki en kötü aileye sahipti. Ama tüm umutlarını kaybetmeyi kabullenmek de onu kendisi olma ve Lord Aubrey'nin ya da başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamama özgürlüğüne kavuşturmuştu.

Kadını şaşırtan bir şekilde, adam onunla geçirdiği zamandan son derece keyif alıyor gibiydi. "Bana elinizi verin Leydi Eden. Çıkıntıya çıkmanıza yardım edeyim," dedi sahile vardıklarında ve yuva yapan kuş kolonilerini gözlemlemek için uçurum yuvalarına yeterince yaklaştıklarında.

"Oh, teşekkür ederim, Lord Aubrey."

Bu kuşlar her yerdedi; bazıları suyun üzerinde uçuyor ve kayalıkların üzerinde süzülüyor, bazıları yüksek çıkıntılarda dinleniyor ve diğerleri de yiyecek arıyordu

yavrularını beslemek için yiyecek arıyorlardı. Diğerleri de yuva yapmak için dal topluyordu.

Lord Aubrey daha sonra çocukların çıkıntıya çıkmasına yardım etti, Priscilla'dan başlayarak, çünkü bugün Eden'a özellikle yapışmış görünüyordu. "Ve siz de yukarı çıkın, Leydi Priscilla."

"Teşekkür ederim," dedi kibarca, kardeşleri birbirlerini itip kakarken, çünkü her biri diğerini çıkıntıya doğru itmek istiyordu. Küçük kardeş olan Alex kaybetti ve kumun üzerine yuvarlandı.

Lord Aubrey kalkmasına yardım etti. "İyi misin?"

Alex kardeşine kaşlarını çatarken başını salladı.

Eden genç Connor'a da kaşlarını çatı. "Kardeşin düşüp yaralanabilirdi."

"Sadece kumun üzerine düşecekti," diye karşılık verdi Connor, sonra da tünediği yerden aşağı atladı. "Benim yerimi alabilirsin, Alex. Seni incittim mi?"

Alex, "Hayır, ben iyiyim," dedi ve iki çocuk da tekrar çıkıntıya tırmandı.

Lord Aubrey kıkırdayarak en son yukarı tırmandı ve Eden'ın yanına yerleşti. "Benim hiç kardeşim olmadı. Kaçırdığım tüm eğlenceyi şimdi anlıyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ve tüm o morluklar, tüm o sataşmalar - tüm o yumruklamalar, dürtmeler ve güreşleri kaçırdın mı? Ama ne demek istediğini anlıyorum. Birbirlerini seviyorlar ve birbirlerini çileden çıkarıyorlar. Keşke ben de böyle olsaydım. Kardeş sahibi olmayı kaçırdım."

Başını salladı. "Bir kız kardeşe sahip olmak hiç de aynı şey değil. Benimki oldukça talepkâr olabiliyor ve genellikle en anlamsız şeyler için. Persephone her zaman dikkatin kendisinde olmasını ister ve istediğini elde edemediğinde pek de iyi bir çocuk değildir. Yine de o benim kız kardeşim ve sık sık sinirlerimi bozsa da onu seviyorum."

Eden onun ne demek istediğini anladı.

Beşi de dürbünlerinden bakarken sohbet etmeye devam etti.

Priscilla çizim defterini ve kalemini çıkararak yavru kuşlardan oluşan bir yuva çizdi. "Eden, bu kuşların adı ne?"

"Bunlar kırlangıç kuşları," dedi Eden. "Ve tepeye bakın - şu şahini görüyor musunuz? Bir sonraki yemeğini bulmak için suyun üzerinde avlanıyor."

Dalışını ve pençelerinde bir balıkla yukarı çıkışını izlediler.

Çocuklar sadece kuşları izlemekten yorulmuş gibi göründüklerinde, Lord Aubrey onları sahil boyunca koşturdu ve ardından su sıçrattılar

serinlemek için üzerlerine su döktüler. Bir şeyler için keselerini karıştırmaya hazır olduklarında, Aubrey onun yanındaki kuma uzandı ve inledi. "Tanrım, çok yorucu oluyorlar."

Eden güldü. "Oh, evet. Onlara ayak uydurmaya çalışmayın bile. Bu imkânsız bir görev. Yapabileceğiniz en iyi şey onlara göz kulak olmak ve kendilerini ölümcül bir şekilde yaralamalarını ya da diğerlerine zarar vermelerini engellemeye çalışmaktır."

"Ama güzel, değil mi?" dedi, dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıp kızın yanına uzanırken, kız sıcak kumların üzerinde oturuyordu. "Bakacak gençlerin olması güzel. Yaramazlıklarında bile ferahlatıcı bir masumiyet var. Kırsalda olmanın en çok hoşuma giden yanı da bu, rahatlayabilmek ve kendin olabilmek. Londra'dayken insanın uyması gereken o kadar çok kural var ki, hepsinin sahteliğinden bahsetmiyorum bile. Herkes size bir art niyetle yaklaşıyor."

Eden, "Bir ev partisi daha sıradan olabilir ama genç hanımlar ve genç beylerin çoğu bir eş bulma umuduyla katılır," dedi. "Burada da entrikalar dönüyor."

Başını salladı, bakışları onu incelerken sıkıntılı bir hal aldı. "Evet, bu doğru. Kız kardeşimin amacı kesinlikle bu, sırf düğ olduğu ve kendisi de düşes olmak istediği için kendine bir düğ kapmak."

Eden kıskançlık duygusunu bastırmaya çalıştı, çünkü Lord Aubrey'nin kız kardeşinin tam da bu nedenle Connor'a talip olduğunu biliyordu. Elbette Connor bir Gümüş Düğ olmaktan gurur duyuyordu ve kimseyle evlenmek istemiyordu. Ama erkeklerin de kadınlar kadar kolay baştan çıkarılması mümkün değil miydi? Persephone, tüm kusurlarına rağmen oldukça güzeldi ve erkekler ona kur yapmak için birbirlerini eziyorlardı. "Lord Aubrey, ne-"

"Lütfen bana Trajan deyin. Bunu istemek için çok mu ileri gittim? Ben de size Eden diyebilir miyim? Çocukların hepsi öyle diyor ve fark ettim ki babaları da öyle diyor."

Omuz silkti. "Düğ ve ailesiyle uzun süredir devam eden bir dostluğum var. Annesi benim için kendi annemden daha çok bir ebeveyn gibiydi."

"Peki ya şimdi? Lynton için hissettiğin sadece dostluk mu? Yoksa daha fazlası mı var?"

Kalbi burkuldu. "Ah, aramızda asla dostluktan öte bir şey olmayacak. Ama tüm bunları dilediğimi inkar edemem." Elmalarını ve çöreklerini yemeyi bitirip sahilde deniz kabuğu avına çıkmış olan çocuklara işaret etti. İnanılmaz bir şekilde, en iyi hallerindeydiler.

davranış. Her çocuk sırayla küçük kız kardeşinin elini tuttu ve deniz kabuklarını bulurken onu alkışlayıp iltifat etti. "Beni meşgul edecek bir sürü arkadaşım ve bir sürü kadın derneğim var ama aynı şey değil. Bu tatlı çocukları görünce insanın kalbi nasıl sevinçle kabarmaz? Tabii ki Connor Alex'i boğmaya çalışırken ben de birazdan ayağa fırlayacağım."

Lord Aubrey güldü, ama kısa süre sonra ayıldı ve ona düşünceli bir tavırla baktı. "Saat öğlene yaklaşıyor olmalı. Kasabaya gidip panayırda güzel bir yemek yemeye ne dersiniz? Oldukça hareketli bir etkinlik olacağını duydum, bu bölgedeki en büyük panayırlardan biri. Bir kilise panayırı için oldukça şaşırtıcı."

Başını salladı. "Kendimi bildim bileli her yıl düzenlenen bir etkinliktir. Papaz bundan büyük gurur duyuyor."

"Tahmin edeyim, planlama komitesindesiniz."

Güldü. "Elbette. Papaz gönüllülerini toplamak konusunda çok ısrarcı ama benim için sorun değil. Çok popüler bir etkinlik. Herkes eğleniyor, tüccarlar tezgâhlarının önünden geçen büyük kalabalıklar nedeniyle canlı satış yapıyor ve kilise de hasılatтан pay alıyor."

"Ve sanırım bol miktarda yiyecek var?"

"Oh, evet. Connor'ın aç kurtlarını doyurmaya yetecek kadar olmalı," dedi gülerek çocukları izlerken.

"Diğerleri çoktan oraya varmış ve bizi bekliyor olabilir."

"Evet, çocukların henüz açlıktan öldüklerinden şikâyet etmemelerine şaşırdım." Lord Aubrey ona yardım etmek için elini uzattığında, kız tereddüt etmeden elini tuttu. Ancak Lord Aubrey onu hemen bırakmadı.

"Eden," dedi nazikçe, "sanırım senden hoşlandığımı biliyorsun. Ama Lynton'la aranızın nasıl olduğundan emin olamadığım için sana bir şey söylemeye cesaret edemedim. Ama eğer sadece arkadaşsanız ve daha fazlası değilse, seni yakından tanımama izin verir misin? Arkadaşlığımızın daha fazla bir şeye, belki de kalıcı bir şeye dönüşmesini isterim."

Kadın şaşırmıştı. "Bana kur yapmak için izin mi istiyorsun?" Adam başıyla onayladı. "Neden bu kadar şaşırdın?"

Başını salladı ve güldü. "Ailemle tanıştınız, değil mi? Annemle tanıştınız ve onun tiyatro gösterilerine tanık oldunuz. Ve bu sabahki yanlış alarmdan sonra babamın ne kadar çocukça davrandığını biliyorsun."

"Oh, oldukça karakterliler. Ama onlar sen değilsin Eden." Elini hafifçe sıktı. "Sen bir şekilde onların elinden kurtulmayı başardın."

ve herkesin hayran olduğu bu güzel genç kadına dönüşür."

Kızardı. "Genç mi? Şimdi de utanmadan beni pohpohluyorsunuz. Yaşımı biliyorsunuz lordum."

"Adım Trajan. karşı resmi olmamızı istemiyorum. Bir İngiliz için gülünç bir isim olduğunu biliyorum. Ama dünyada çocuklarını utandıran tek anne-baba sizinkiler değil. Yaşınızla ilgili şu saçmalığa gelince, bence sizinki gibi bir güzelliğin zamanı yoktur. Doğrusunu söylemek gerekirse, yirminin üzerinde görünmüyorsunuz."

Gözlerini devirdi.

"Ama sizi güzel yapan yalnızca fiziksel görünüşünüz değildir. Gözlerinizde parlayan ve adım attığınız her yere ışık saçan ruhunuzun sevimliliğidir." Güldü ve elini bıraktı. "Bu biraz abartılı oldu, değil mi? Romantik bir şair gibi güzel sözler söylemek gibi bir alışkanlığım yok. Beni bağışlayın ama sizin hakkınızda hissettiklerim bunlar ve kibar ya da temkinli davranarak kaybedecek çok az zamanımız var."

Çocuklar bu anı fırsat bilerek onun yanına koştular ve açlıktan ölmek üzere olduklarını söylediler. "Aman Tanrım. Bir deri bir kemik kalmadan önce kasabaya gitsek iyi olacak," diye alay etti.

Eşyalarını kaptıkları gibi Lynton kasabasına doğru yürümeye başladılar.

Kilise kulesi uzaktan görünüyor, güneş ışığında parlıyordu. Öğleden sonra her zamankinden daha serin olmuştu ve sudan esen güçlü bir meltem yürüyüş için mükemmel bir hava yaratıyordu. Eden Priscilla'nın yorulduğunu görebiliyordu, bu yüzden başka bir şey yapmadan önce doğruca yemek çadırına gitmelerini ve bir masa kapmalarını önerdi.

"İyi fikir," dedi Lord Aubrey.

Kilisenin geniş arazisine yayılmış olan panayır alanı, onlar gelene kadar dolup taşmıştı. Lynton ve çevresindeki tüm kasabalardaki herkes bu etkinlik için gelmişti. Çok sayıda satıcı tezgah kurmuş, bazıları da parlak renkli çadırlar kurmuştu. Müzisyenler canlı melodileriyle alanda dolaşıyor, dans etmek isteyenler için danslar ve her türden oyunlar oynanıyordu.

"Grubumuzdan kimseyi henüz burada göremiyorum," dedi Lord Aubrey. "Yerleşmemize izin verin, sonra hepimiz için yiyecek ve içecek sipariş edeceğim."

Eden ona gülümsedi. "Teşekkür ederim Lord Aubrey. Bu çok yardımcı olur."

Yalnızken ya da arkadaşlarıyla birlikteyken ona Trajan demeye hiç niyeti yoktu ama önermesi hoşuna gitmişti. Ayrıca onun

Bu ismi ilk olarak taşıyan Roma imparatorunun ardındaki tarih nedeniyle oldukça ilginç buluyorum.

Yemek çadırı hızla dolmaya başladığından, Lord Aubrey genç Connor'la birlikte acele ederek onlara bir masa ayarladı ve sonra da pastalarını, kıymalı turtalarını ve içeceklerini taşımasına yardım etti. Gözlerini yemek çadırına girip çıkanlardan ayırmadan, ev partisindeki gruptan bazılarını görmeyi umuyorlardı ama henüz hiçbiri ortaya çıkmamıştı.

"Babam burada olacağını söylemişti," dedi Priscilla, sesi ağlamaklıydı.

"Yapacak," diye güvence verdi Eden ona. "Ama bu arada gidip biraz eğlenelim." Yemeklerini bitirdikten sonra hep birlikte fuar alanında dolaştılar.

Ama Eden ve Priscilla kısa süre sonra, eğlenmek isteyen çocuklardan ayrıldılar.

sunulan çeşitli güç oyunlarına katıldı. Lord Aubrey,

"Ben çocuklara göz kulak olurum," diyerek ona güvence verdi.

Onun bu göreve uygun olduğundan emin değildi, çünkü çocuklar istediklerinde oldukça sinsi olabiliyorlardı. Ama en iyi hallerinde görünüyorlardı, o da kabul etti. O ve Priscilla, üçünün de halat çekme oyununda bir taraf tutmalarını izlediler. İki taraf arasındaki zemin çamurlanmıştı, böylece kaybeden takım çamura bulanacaktı.

Oh, neyse. Çamur temizlenir.

Lord Aubrey ve çocuklar kazanınca çamur banyosundan kurtulmuş oldular. Üçü başka güç oyunları denemeye devam ederken Eden, Priscilla'yı ıvır zıvır ve diğer eşyaların satıldığı çeşitli tezgahlara götürdü. Kız için renkli cam boncuklardan yapılmış bir bileklik satın aldı ve sonra bir cam üfleyicisinin erittiği camı narin hayvan desenlerine dönüştürmesini izlediler. Eden ayrıca Priscilla için camdan bir kuğu satın aldı.

"Çok güzel," diye haykırdı Priscilla ve ona sarıldı. Bileziği hemen bileğine taktı ama Eden kuğuyu saklamak için kendi cebine sokmak üzere aldığı anda kız yaygara kopardı ve ağlamaya başladı. "Onu taşıyabilirim!"

"Ama onu kaybedebilirsin, Priscilla. Cebimde daha güvende olur."

"Hayır, hayır! Onu taşımak istiyorum," diye ısrar etti gözlerinden yaşlar süzülürken.

Eden içini çekti. "Pekala, ama tutmaktan sıkılırsan bana teslim et."

Kız burnunu çekerken başını salladı.

Yürümeye devam ettiler, Connor ve ev partisi misafirleriyle karşılaşana kadar birkaç tezgâha daha göz attılar. "İşte buradasınız," dedi Connor ve

yüzünde bir gülümsemeyle. "Çocukları yaklaşık on dakika önce Aubrey ile birlikte buldum. Bugün eğlenmişsiniz gibi görünüyor."

"Evet baba," diye cevap verdi Priscilla, gözleri büyümüş, hayranlıkla ona bakıyordu. "Yaptık ama artık yoruldum. Eve gitmek istiyorum."

"Tatlım, misafirlerim ve ben yeni geldik. Neden sana ve Eden'e yemek çadırına kadar eşlik edip ikinize de limonata getirmiyorum? Orada dinlenebilir ve bizim fuarı gezmemizi bekleyebilirsiniz."

"Pekala," diye homurdandı ama şikayet etmeden küçük elini onunkinin içine koydu.

Çadır artık çok kalabalıktı ve oturacak yer bulmak çok zordu. Yine de düğün olmanın avantajları vardı. Çadırın sahibi aceleyle adamlarına yemek sırasından uzakta daha sakin bir köşeye sadece onlar için bir masa ve bank kurmalarını söyledi, ancak çadır o kadar doluydu ki hiçbir yer gerçekten sessiz değildi. Bununla birlikte, sürekli itilip kakılmamaları için yeterince yol dışındaydılar.

Ev sahibi onlarla bizzat ilgilenerek limonata ve Connor için bir bira getirdi. "Başka bir şey var mı majesteleri?"

"Hayır, Bay Fitchett. Bu mükemmel."

Connor bir yudum aldı, Eden'a göz kırptı ve sonra kızına döndü. "Bana gününü anlat tatlım. Sen ve Eden ne yaptınız?"

Kız, Lynton Grange'den çıktıkları andan itibaren her ayrıntıyı anlatmaya niyetli bir şekilde onun kulağını bükmeye başladı. "Ve sonra kaz Alex'i ısırıldı..."

Connor kahkahalarla güldü. "Ah, oğullarım. Beni büyük bir gururla dolduruyorlar."

Priscilla kuş gözlemciliğini ve fuarda yaptıkları yürüyüşü anlatmaya devam etti. "Sonra Eden bana bu güzel bileziği aldı." Babasına göstermek için bileğini kaldırdı. "Nasıl parladığını görüyor musun?"

"Oh, evet. Oldukça güzel. Eden kendisi için bir şey satın aldı mı?"

"Hayır, baba. Ama bana bu kuşu da aldı... bunu..." Etrafta onu aramaya başladı.

Eden inleyerek aynısını yaptı ve umutsuzca masanın altına düşmüş olmasını umdu. Ne yazık ki düşmemişti.

Priscilla kendini kaybetmişti.

"Ah, baba! Gitmiş!" Gözyaşlarına boğuldu ve Connor onu kucağına çektiğinde bile teselli olmadı. "Onu kaybettim. Ve şimdi Eden bana kızacak!"

Connor kızını teselli etmek için elinden geleni yaparken Eden ayağa kalktı. "Gidip onu arayayım. Priscilla, cam üfleyicisinin tezgahı ile burası arasında bir yere düşmüş olmalı. Senin için onu bulmaya çalışacağım."

Tabii ki, burası ile o tezgâh arasında yürüyen insanların sayısı düşünüldüğünde, o küçük cam kuşu bulabileceğinden şüpheliydi. Ya biri onu alıp kendine saklamıştı ya da narin şey üzerine basılmış ve kırılmıştı. Birinin onu cam üfleyicisinin tezgâhına geri verecek kadar dürüst olması küçük bir ihtimaldi. Ama Eden bunun pek olası olmadığını biliyordu.

Cam üfleyicisi birkaç kuğu yapmıştı ve Priscilla için bir araştırma yaptıktan sonra yeni bir tane satın alacaktı. Orijinal kuşu bulduğunu mu iddia etse yoksa Priscilla'ya gerçeği söyleyip ona yenisini aldığını mı açıklasa henüz emin değildi. Bunu düşünecekti.

Adımlarını dikkatlice geri attı ve tanıdık sesler duyduğunda cam üfleyicisinin tezgahının yanındaki bir sıra sandığın arkasını arıyordu. "Trajan'a neden kızmıyayım ki?" Persephone annesi Leydi Lothmere'e şöyle dedi. "Onun Darrow denen kızın dikkatini dağıtması ve ben ona hamle yaparken onu dükten uzak tutması gerekiyordu."

"Elinden geleni yapıyor, Persephone."

"Ama onunla sadece konuşmak yeterli değil. Ona kur yapıyormuş gibi davranmalı. Bunu yapacağına dair bana söz verdi. Sadece birkaç gün daha rol yapmaya devam etmesi gerekiyor. Bu ne kadar zor olabilir ki?"

"Hiç de zor olmadığını tahmin ediyorum. O iğrenç gözlükleri olmadığı zaman çok güzel oluyor."

Persephone sertçe güldü. "Ah, o mu, güzel mi? O yaşlı ve bitkin. Trajan bile yirmi beş yaşından büyük bir kızla evlenmeyeceğini söylemişti."

"O halde sizin adınıza yaptığı fedakârlık için kardeşinize minnettar olmanız için bir neden daha var."

"Ne fedakarlığı? Bir sabah kuş gözlemciliği mi? Onu dükün çocuklarıyla oyun oynarken bulduk ve o Darrow cadısı ortalıkta yoktu."

"Çocuk! O bir cadı değil ve senin davranışlarından hoşlandığımı sanmıyorum. Kendini çok fazla aşıyorsun. Dük'ün fark etmediğini sanma. Onun için değil, ona nasıl görüldüğün için endişelenmelisin. Hiçbir erkek eş olarak bir eşek arısı istemez, bu yüzden o sivri dilini dizginlesen iyi edersin."

"Anne, sakın bana ondan hoşlandığını söyleme." Persephone dehşete düşmüş gibiydi.

"Evet, öyle oluyor. Onun için üzüliyorum çünkü iyi bir insan ama asla evde kalmış bir kızıdan fazlası olamayacak. Şanslısınız ki Gümüş Dük için bile çok yaşlı. Onun gibi bir adam genç ve taze birine sahip olabilir. Birkaç yaş daha genç olsaydı, sanırım onun kalbini kazanabilirdi."

"Aklından bile geçirme. O benim ve onu almasına izin vermeyeceğim."

"Yeter, Persephone. Zaten başına bela olacak üç şımarık çocuğu var. Dördüncüsü için çocuksu bir eşe ihtiyacı yok. Hadi gel, mücevherlere bakalım."

"Tamam ama evlendiğimizde o çocukları yatılı okula göndereceğim. Onların annesi olmaya hiç niyetim yok."

Eden, Leydi Lothmere'in Persephone ile yaptığı konuşma aklına geldikçe kıpırdamadan kasaların arkasında kaldı. Bu sabah Lord Aubrey tarafından kendisine söylenen o güzel, nazik sözlerin hepsi yalandı.

Ve ona inanacak kadar aptaldı.

Ona olan şey bu muydu? Yaşlanmış ve umutsuzluğa mı kapılmıştı? Yakışıklı Vikont'un pohpohlamalarına inanacak kadar kandırılmış mıydı? Tanrım, o kadar inandırıcıydı ki, sözde ve eylemde o kadar samimi görünüyordu ki.

İşte oradaydı. Acı gerçek.

Hiçbir mutluluğu olmayacaktı. Gümüş Dük yoktu çünkü Connor onunla asla evlenmeyecekti ve artık Vikont Aubrey de söz konusu bile olamazdı çünkü ona göre artık yaşlanmış ve tükenmişti.

"Leydi Eden, her şey yolunda mı?" diye sordu cam üfleyicisi, Lord Aubrey'nin kız kardeşi ve annesi dışarı çıktıktan sonra ona yaklaşıırken. İkna edici olmayan bir şekilde başını salladı ve ardından Priscilla'nın kayıp kuğusunu sordu. "Hayır, kimse onu teslim etmedi."

"Oh, o zaman bir tane daha alacağım. Lütfen onu da ilkinizi yaptığınız gibi paketleyebilir misiniz? Majestelerinin kızı çok üzgün ve ben de orijinal kuğuyu bulmuş gibi davranmam gerektiğini düşünüyorum."

Sempatik bir şekilde başını salladı. "Bunu bedavaya veremem ama yarı fiyatına alabilirsin."

Değiş tokuşu tamamladılar ve Eden yavaşça yemek çadırına geri döndü. Dikkati dağılmış ve kalabalık tarafından itilip kakılmıştı ama umurunda değildi. Tek istediği eve, Chestnut Hill'e gitmek ve güzelce ağlamaktı. Ama orada da huzur bulamayacaktı, çünkü babası oradaydı ve döner dönmez şımarık bir bebek gibi davranmaya başlayacaktı.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve yemek çadırına girdi. Priscilla ve Connor hâlâ oradaydı, şimdi oğulları, Aubrey, Aubrey'nin annesi ve kız kardeşi de onlara katılmıştı.

Oh, harika.

Persephone Connor'a yapışmıştı, Eden onlara katılır katılmaz tavırları tescilli ve agresif bir şekilde ihtiyatlıydı. Gerçekten de Persephone bir kedi olarak doğmuş olsaydı, Eden kızın şu anda ona tıslıyor ve pençelerini gösteriyor olacağını biliyordu.

Lord Aubrey ona yanında yer açmak için yana kaydı ama o bunun yerine Priscilla'nın yanına oturmayı tercih etti. "İşte kuğun, Priscilla."

"Buldun mu?" Kızın gözleri rahatlamayla parladı.

Ama Eden yalan söylemeyi kendine yediremedi, bu yüzden sadece gerçeği anlattı. "Hayır, tatlım. Cam üfleyicisine kayıp kuğudan bahsettiğimde, onun yerine bana bu güzel kuğuyu verdi. İşte sana en içten selamlarını iletiyor. İlkini kardeşi olan bu kuğuyu seveceğini umuyor, çünkü bu kuğunun da sevgiye ihtiyacı var."

Priscilla bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değildi. "Ama bu sadece camdan yapılmış. Bir kalbi yok."

"Belki bildiğimiz bir kalp değil ama her şey sevgiye karşılık verir. Çiçeklerin, insanlar onlarla konuştuğunda daha iyi olduklarını biliyor muydun?" Başını salladı. "Büyükannem onlarla her zaman konuşur."

"Gördün mü?" Eden kıza gülümsedi. "İster gerçek camdan yapılmış olsun, kuğuların hiçbir farkı yoktur."

Priscilla başını salladı ve ona sarıldı. "O zaman çok seveceğim. Zaten seviyorum.

Teşekkürler Eden."

Priscilla şimdi mutlu bir şekilde bileziğini ve kuğuyu masadaki herkese gösterirken kriz önlendi. Lord Aubrey kuğuya uzun uzun bakarak, "Oldukça güzel," dedi. "Peki Leydi Eden kendine ne aldı?"

Priscilla, "Hiçbir şey almamış," diye cevap verdi.

"Oh, bu doğru olamaz." Adam banktan kalktı ve kadının yanına geldi. "Size cam üfleyicisinin tezgahına kadar eşlik edebilir miyim?"

Eden onun yanında olmak istemiyordu ama herkes onu izliyordu ve ne kadar incinmiş ve mutsuz hissettiğini görmelerini istemiyordu. Kalbi o cam kuğu kadar kırılıp kırılmıştı, kolayca paramparça olabilirdi. "Buna gerek yok."

Lord Aubrey'nin gözleri karardı. "Tam tersine, bunun oldukça gerekli olduğunu düşünüyorum. Benimle gelin... lütfen, Leydi Eden."

Masanın etrafına baktı, Persephone'un kendini beğenmiş ifadesini ve Connor'ın boyun eğmiş bakışlarını gördü. Evet, ev partisi boyunca hepsine katlanmaya razı olmuştu ve sonra Gümüş Dük arkadaşlarıyla birlikte, bu adamlar sinsi sinsi dolaşırken ne yapmaktan hoşlanıyorlarsa onu yapmaya gidecekti. Persephone unutulacaktı ama o da unutulmayacaktı. "Pekâlâ."

Lord Aubrey ona kalabalığın arasından geçerken eşlik etmesi için kolunu uzattı ama cam üfleyicisinin çadırına yaklaştıklarında adımlarını yavaşlattı. "Bana kızgınsın."

Kadın ona baktı ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bana bak Eden." Kız bakmayınca içini çekti. "Peki, bana bakmayacağın çok açık. Ama benim yapmış olabileceğim bir şey yüzünden gergin ve kırgın olduğumu bilecek kadar gördüm. Eğer bir hatam varsa, sizi temin ederim ki istemeden olmuştur. Lütfen bana açıkça söyleyin, sizi kızdıracak bir şey mi yaptım?"

"Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Madem öyle diyorsunuz. Buranın özel konuşmak için uygun bir yer olmadığını biliyorum ama bu akşamki yemekten sonra bana birkaç dakika verin. Benimle bahçede bir yürüyüşe çık." Kadın hiçbir şey söylemeyince, onu çadıra götürdü ve sergilenen nesnelere bakması için ısrar etti. "Bu cam köpeğe ne dersin? Beauregard'ınıza ne kadar değer verdiğinizi biliyorum."

Kadın şaşkınlıkla ona döndü. "Köpeğimi biliyor musun?"

Başını salladı. "Annen çok konuşur. Çoğunlukla kendisi hakkında, ama sorduğumda bana biraz senden bahsetmeyi başardı."

"Neden zahmet ettiniz?"

"Eden, senden hoşlanıyorum. Belli değil mi? Seni daha yakından tanımak istediğimi söylerken içtenlikle söyledim. Çok mu küstahça davrandım? Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse daha yavaş ilerleyeceğim. Ama burada sadece birkaç günüm daha var ve seninle olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

Oh, evet. Onun kalbine girmeyi ve kız kardeşi amacına ulaşır ulaşmaz onu bir taş gibi yere bırakmayı istiyordu. Connor'ın Persephone'den hoşlanmamasına sevinmesi kötü bir şey miydi? Kızın kurdeşen dökmesini ve ev partisinin geri kalanında yatak odasına hapsolmasını ummak alçaklık mıydı?

Kimseye kötülük dilemekten nefret ederdi ama kıskançlık insana bunu yapıyordu. Kendisi bile bağışık değildi.

"Küçük köpek için teşekkür ederim," dedi içtenlikle gülümseyerek, çünkü kendisi bir yalancı ve tazi olsa bile bu mükemmel bir hediyeydi.

"Benim için zevk."

Panayırda ilerlemekte olan diğerlerine yetiştir. Küçük gruba Lord Aubrey'nin kendisi için satın aldığı şeyi gösterdi ve herkesin, özellikle de kuğusu kadar güzel olduğunu söyleyen Priscilla'nın övgüleri karşısında yüzünü buruşturmamaya çalıştı.

Erkekler, Lord Aubrey ve Connor arasında bir bilek güreşi müsabakası da dahil olmak üzere birkaç oyun için daha gönüllü oldular. Persephone kardeşine, "Ona zarar verme Trajan," diye seslendi. "Majestelerinin bu gece benimle dans etmesi gerekiyor."

Alex, Lord Aubrey'e, "Babam seni yenebilir," diye güvence verdi.

"Ben o kadar emin değilim," diye haykırdı genç Connor. "Babam yaşıyor."

"Ben *neyim*!" Connor oğluna hırladı.

Genç Connor sırtıttı. "Yakaladım seni!" İçtenlikle güldü ve babasını şakacı bir şekilde dürttü, bu başka hiçbir dükün oğlundan kabul etmeyeceği bir şeydi, çünkü yüksek rütbeli pek az kişi çocuklarıyla bu kadar açık ve kolay ilişki kurardı.

Connor her şeyi sineye çekti ve çocuğun saçlarını karıştırdı. "Aubrey'i yendikten sonra seni de yeneceğim, kendini beğenmiş velet."

Alex, "Bahsimi babama yatırıyorum," dedi.

Connor en küçük oğlunun saçlarını da karıştırdı. "En azından oğullarımdan biri beni takdir ediyor."

"Ben de sana minnettarım," dedi Priscilla ve kardeşlerini kenara iterek ona sarıldı.

Connor ona sarılmak için eğildi. "Teşekkür ederim, tatlım."

Evet, diye düşündü Eden, bu küçük kız onun kalbine sahip olabilecek tek kadındı. O da annesini seviyordu. Ama kalbini başka hiçbir kadına vermeyecekti. Eden bunu ne kadar çabuk kabul ederse, ona olan aşkı da o kadar çabuk bitebilirdi.

Belki de Lord Aubrey'nin aldatmacasını daha da kötü yapan şey buydu, hiçbir erkeğin onu istemediğini bilmek. Genç bir adamın değil. Ne de yaşlı bir adam.

Hiç kimse.

Bilek greŖi müsabakasını nihayetinde Connor kazandı ama bu ikilinin güçleri birbirine çok yakındı.

Tüm konuklar arabalara doluşup Lynton Grange'e döndüklerinde çay saati çoktan gelip gemiŖti. Eden, Priscilla'yla birlikte Connor'ın arabasına atlarken, Lord Aubrey ve çocuklar da Lord Aubrey'nin annesi ve kız kardeŖiyle birlikte onlarınkinin arkasındaki arabaya bindiler.

Eden her Ŗey yolundaymıŖ gibi davranmak için elinden geleni yaptı ama Connor'ı kandırdığından emin değildi çünkü Connor sürekli ona bakıyor ve kaŖlarını atıyordu. MuhteŖem maliknesi göründüğünde rahat bir nefes aldı. Ev muazzamdı ama taŖ cephesi Cotswolds'un altın taŖı kadar sıcaktı ve kapısı beyaz süslemelerle erevelenmiŖ davetkr bir deniz mavisiydi. Avlunun sınırları boyunca uzanan parlak kırmızı çiçekler evinin cazibesini artırıyordu. KoŖarak içeri girdi, annesinin yaklaŖıp ayakkabı tokalarıyla ilgili bir baŖka Ŗikyetini dile getirmesine aldırmadı ve aceleyle üst kattaki yatak odasına ıktı. "Ŗimdi konuŖacak zaman yok, anne."

"Ama Eden, bu çok acil! Çok zgnm! Giymek için uygun bir çift terliğim yok-"

"O zaman yalınayak git,
anne!" "Eden!"

KoŖarak odasına girdi, kapıyı kapattı ve hıçkırıklar içinde odaya yaslandı. Acısını gizlemek zorunda kalmanın verdiği gerginlikle tüm vücudu titriyordu. ayakkabıları ya da gardırobu umurunda değildi, hepsi de gayet iyiydi.

Kalbi ikiye bölünürken bu nemsiz Ŗikyetleri nasıl umursayabilirdi? Lord Aubrey ne kadar iyi görünse de onun içini burkan bir üzüntü değildi. YakıŖıklıydı, ünlüydü ve sevmesi gereken her Ŗeye sahipti ama ona aŖık değildi. Ona bu kadar inandırıcı bir Ŗekilde yalan sylemiŖ olması iŖin acı veren kısmıydı. Parlak bir an için ona, tüm erkeklerin kendisini rafta toz toplayan istenmeyen bir nesne olarak görmediği umudunu vermiŖti.

Ama bu küçük pırıltı çabucak söndü. YaŖlanan bir kız kurusundan baŖka bir Ŗey değildi ve herkes onu böyle görüyordu.

Herkesin onu nasıl *kullandığını*.

Connor onu sadece çocukları için mürebbiye olarak istemiŖti. Connor'ın tek istediği ev partisi sırasında çocuklarına bakmasıyken, ondan karısı olmasını istediği gibi yanlıŖ bir varsayımda bulunduğunda yaŖadıėı Ŗoku hatırladı.

Gözyaşları Connor ve onun kendisini sevmesinin imkânsızlığı içindi. Sanki tüm dünya ona gülüyormuş gibi hissediyordu.

Evet, tam bir şaka.

Kız kardeşinin bir dükü evliliğe ikna etme planları uğruna ona tapıyormuş gibi davranan bir adam. Ve söz konusu Gümüş Dük asla evlenmemeye kesin kararlıydı.

İki beceriksiz ebeveyn ekleyin. Mutluluk için kaçırılmış bir düzine fırsat. Ve işte buradaydı.

Otuz yaşına yirmiden daha yakındı ve zaman geçtikçe daha da derinleşecek bir yalnızlığa mahkûmdu.

Küçük cam köpeği bir kenara bıraktı, her ne kadar onu ona veren Vikont bir sınırlayıcı olsa da, gerçekten güzel bir hediye idi, kendini yatağına attı ve sevgiyi asla bilmeyecek olan bir *kalp* -kendi kalbi- için çaresizlik içinde ağladı.

On Birinci Bölüm

CONNOR çocuklarının Millie ve Sarah'nın gözetiminde yerleştiğini gördükten sonra alt kata, yaşlı hanımların toplandığı ve Eden'in annesinin ayakkabı tokaları hakkındaki şikâyetlerini dinledikleri salona döndü.

Sevgili cennet.

Bu boş kafalı kadınla güzel Eden'in akraba olması nasıl mümkün olabilirdi?

Onların sohbetine dahil olmadan önce hızla yoluna devam etti. "Beni bahçenin direğine asın," diye mırıldandı ve onlara katılması için yaptıkları çağrılara rağmen aceleyle uzaklaştı.

Diğer konuklar terasta öğleden sonra esintisinin tadını çıkarıyor, bazıları da çimlerde oyun oynuyordu.

Bir kez daha Eden'in annesinin ve hâlâ onun şaşkın ayakkabı tokaları hakkında konuşan arkadaş çevresinin yanından hızla geçerek içeri döndü.

Beyefendilerden birkaçı oyun oynamak için bilardo salonuna yerleşmiş, diğerleri ise viskisini yudumlarken onu izliyordu.

Akşam yemeğine kadar hâlâ birkaç saatleri vardı ve şimdi Eden hariç herkesin durumunu gözden geçirmişti. Eden neredeydi?

Aubrey bir kez daha bakmak için salona dönmek üzere koridorda ilerlerken onu durdurdu. "Lynton, Eden'a onu kızdıracak bir şey mi söyledin?" diye sordu. "Koşarak eve girdi ve o zamandan beri onu görmedim."

"Ben mi? Onu bütün gün neredeyse hiç görmedim. Sabahtan beri onunla olan sendin. Onu üzecek ne söyledin? İnkâr etmeye de zahmet etme, çünkü suçlu sen olmalıydın."

"Ben mi?" Aubrey gerçek bir endişeyle kaşlarını çatı. "Sana söz veriyorum, Lynton. Eğer ben suçluysam, onu kızdıracak ne söylemiş olabilirim bilmiyorum."

Connor'ın aptalca içgüdüleri devreye girmeye başladı. "Onu öpmeye çalıştın mı?" Eğer denemiş olsaydı bu adamı ikiye bölecekti.

İkisi de aynı güzel düve için dövüşen iki baskın boğa gibi karşı karşıya geldi ve ikisi de geri adım atmayı reddetti.

Ama Connor bu maçı kazanacaktı çünkü Eden sevmek ve korumak için onundu ve hiç kimse, özellikle de *bu* lanet olası göt, onu ondan alamayacaktı.

Aubrey sonunda iç çekerek, "Hayır, onu öpmedim," diye itiraf etti. Bir eliyle ensesini ovuşturdu. "O saygıdeğer bir kız. Ama ona değer verdiğimi söyledim. Belki de duygularımı çok fazla açığa vurdum. O zaman aldırmamış gibi görünüyordu. Ancak kızınızın kayıp biblosunu aradıktan sonra yemek çadırına döndüğünde kendinde değildi."

Connor yumruk yaptığı ellerini çözdü ve başını salladı. "Evet, bunu ben de fark ettim." "Yemek çadırı ile çadırın bulunduğu yer arasında bir şeyler olmuş olmalı.

cam üfleyicisinin tezgahı. Onun için endişeleniyorum, Lynton."

Connor bu adamdan gerçekten nefret etmek istiyordu ama yapamıyordu. Aubrey, Eden'in sevgisi için en zorlu rakibiydi ama bunu bir rekabet haline getirdiği için kendinden başka kimi suçlayabilirdi ki? Eden'a aylar önce, bu derin duygular artık inkâr edilemeyecek kadar kalbinin derinliklerine yerleştiğinde bir şeyler söylemeliydi.

Ve yine de onları reddetmişti.

Connor iç çekerek, "Onunla konuşacağım," dedi. "Muhtemelen yatak odasında saklanıyordur."

Aubrey'nin kaşları havaya kalktı. "Oraya tek başına gidemezsin. Ben de seninle geleceğim."

"Peki bu daha az skandal mı yaratacak?"

"Belki de değildir," diye mırıldandı Aubrey. "O zaman onu sana çağırmasını iste. Şu anda çalışma odanızda kimse yok. Onunla orada konuşabiliriz."

"Onunla konuşacağım," diye ısrar etti Connor. "Sen kendi işine bak, Aubrey.

İhtiyaç duyulursa sizi çağırırım."

Aubrey belli ki bundan hoşnut değildi ama Connor onun ev sahibiydi ve kendisinden daha üstün bir unvana sahipti, bu yüzden inatçı lord bu irade savaşı kazanamayacaktı. Connor'ın merhamet etmeyeceğini anlayan Aubrey ona sert bir baş selamı verdi. "Lynton, eğer ona zarar verirsen seni dışarı çağırırım."

"İçiniz rahat olsun, eğer onu herhangi bir şekilde incittiğiniz ortaya çıkarsa ben de aynısını yapacağım."

Vikont bir kez daha sallayarak, "Yeterince makul," dedi ve yoluna devam etti.

Connor çalışma odasına girdi ve hizmetçisini çağırmak için zili çaldı. Her zaman becerikli olan kadın hemen içeri koştu. "Majesteleri," dedi Bayan Dayton hızlı bir reveransla, o kadar telaşlı görünüyordu ki, Connor onun aşırı yüklü omuzlarına bir iş daha yüklediği için neredeyse kendini suçlu hissedecekti.

"Sanırım Leydi Eden yatak odasında. Lütfen hemen çalışma odama gelmesini rica edin."

Sabırsızlıkla Eden'in kendisine katılmasını bekledi ama kısa bir süre sonra aceleyle içeri giren Bayan Dayton oldu. "Majesteleri," dedi ellerini sıkarak, "Leydi Eden reddediyor."

"*Reddediyor* mu?" Asi çocuklarından başka biri ne zaman onun isteklerine karşı gelmişti ki? Eden *ona* kızgın olabilir miydi ve bunun Aubrey'nin söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeyle ilgisi yok muydu?

"Evet, Majesteleri." Hizmetçisi başıyla onayladı ve sonra boğazını temizledi. "Size ne şimdi ne de hiçbir zaman aşağıya inmeyeceğini söylememi istedi. Yüzünüz morarana kadar ona görünmesini emredebileceğinizi ve yine de aşağı gelmeyeceğini de ekledi."

"Bunu o mu söyledi? Leydi Eden'in sözlerini mi?" Bayan Dayton tekrar başını salladı. "Evet."

Bunun Eden'in söyleyeceği bir şey olduğuna inanmasına rağmen, inançsız bir kahkaha attı. Ama ona? Neden?

"Tekrar deneyeyim mi, Majesteleri?"

"Hayır, buna gerek yok. Teşekkür ederim, Bayan Dayton. Sizi görevlerinizden alıkoyduğum için özür dilerim."

" de değil, Majesteleri." Bir reverans yaptı ve aceleyle uzaklaştı.

Connor üst kata çıkıp Eden'la yüzleşmeye karar verdi. Ona kızgın olduğundan değil, ama açıkça ondan kaçıyordu ve bunun nedenini öğrenmek istiyordu. Onun bu davranışı endişe vericiydi, özellikle de kendisinin yaptığı bir şeyden kaynaklanıyor gibi görüldüğü için. Ama Aubrey onun da kendisine kızgın olduğunu düşünüyordu.

İkisi de ne yapmış olabilir ki?

Eden tanıdığı en sakın insandı. Hiçbir şey onu sarsamazdı.

Bu tam olarak doğru değildi. Anne ve babasının davranışları yüzünden her zamankinden daha fazla sarsılmıştı. Ama bunun için onu nasıl suçlayabilirdi ki? Kızın kendini eve kapatmasının nedeninin bu olduğuna da inanmıyordu.

Aklıma gelmişken, kapısını kilitleme zahmetine girmiş miydi?

Evdeki her odanın geçiş anahtarı ondaydı ve kadın onu dışarıda bırakmaya kalkışırsa anahtarı alıp kendini içeri sokabilirdi.

Eden'in kapısını çaldı. "Git buradan!"

"Benim. Lynton."

"Kim olduğunu biliyorum. Git buradan!"

Sadece kapıyı çalmasından onun olduğunu nasıl anlayabilirdi? "Seninle konuşmam gerek Eden."

"Seninle konuşmayı bırakıyorum, bu yüzden samimiyetsiz sempati sözlerini kendine sakla çünkü onları duymak istemiyorum. Size söyleyecek bir şeyim yok. Ne Lord Aubrey'e. Ne de aileme. Ne de başka birine," dedi hıçkırıklar ve burnunu çekmeler arasında.

Bu tatlı kızı ağlatmış mıydı? "Eden, lütfen kapıyı aç."

"Uzak durun! Aslında, herkesin dışarıda kalmasını istiyorum. Beni yalnız bırakın. Hiçbirinizi bir daha görmek istemiyorum."

"İçeri geliyorum."

"Sakın buna cüret etme! Ağlamayı keser kesmez," dedi, sesi acıyla kazınmıştı, "eşyalarımı toplayıp Chestnut Hill'deki evime gideceğim."

"Baban hâlâ orada," diye hatırlattı ona, sadece bir baş ağrısını başka bir baş ağrısıyla değiştireceğini nazikçe belirtmeye çalışarak.

"Babamı sana gönderiyorum" derken daha fazla gözyaşı duydu. Sakın onu bana geri göndermeye ya da daha kötüsü *onu* annemle değiştirip bana geri göndermeye kalkma. İkisini de senin halletmen için bırakıyorum çünkü artık onlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ya da seninle. Ya da Lord Aubrey'le," diye tekrarladı.

Evet, suçluların o ve Aubrey olduğunu açıkça belirtiyordu. Anne ve babasının konuyla ilgisi yoktu, çünkü onlar uzun süredir kalp ağrısı çekiyordu ve Aubrey onların kötü davranışlarıyla hiç bu şekilde başa çıkmamıştı.

Yani iş ona ve Aubrey'e kalmıştı. Ve ikisi de ne yaptıklarını anlayamıyorlardı.

"Ama annene ve çocuklarına aldırmiyorum," diye devam etti hıçkırıklar ve burnunu çekmeler arasında. "Onları seviyorum. Harikalar."

"Onlar da seni seviyor. Annemi yukarı göndereyim mi-"

"Hayır! Şu anda onunla yüzleşmeye dayanamıyorum. Henüz kimseyle konuşmaya dayanamıyorum. Neden beni rahat bırakmıyorsunuz? Tek istediğim yalnız kalmak," dedi hıçkırarak, "ve seninle konuşmak istemiyorum. Kesinlikle seninle değil. Git başımdan."

Eşyalarını toplayıp gideceğini tekrarladı.

Hepsiyle konuşmayı bitirmiş biri için kesinlikle söyleyecek çok şeyi vardı. "Eden, içeri geliyorum."

"Hayır!"

Elini kapı tokmağının üzerine koydu. "Giyindin mi?"

Sonunda cevap verene kadar birkaç saniye geçti. "Hayır! Üzerimde dikiş yok."

Tanrım, kız berbat bir yalancıydı.

Doğru olsa bile, ne fark ederdi ki? Onunla evlenecekti. Evet, bu onun haddini aşan bir davranıştı ve yapmak istediği son şey onu zor durumda bırakmaktı. Ama hayatının geri kalanını onsuz geçirmek zorunda kalırsa en çok incinecek kişi kendisi değil miydi? "Sana inanmıyorum Eden. İçeri geliyorum."

Kapıyı denedi, kilitli olmadığını görünce rahatladı ve kafasına bir şey gelme ihtimaline karşı dikkatle içeri girdi. Neyse ki hiçbir şey gelmedi. Eden annesi gibi bir şey olsaydı, şu anda etrafına bir şeyler çarpıyor olurdu.

Ama o tamamen iyilik ve nezaket içindeydi, şımarık ve çocuksu ebeveynlerine hiç benzemiyordu.

"Eden, aşkım. Ne oldu?" Onu yatağında küçük bir top gibi kıvrılmış, sırtı ona dönük görünce kalbi sıkışmaya başladı. Kapıyı arkasından kapatıp odaya geçti ve ona yakın olabilmek için yatağın yanına oturdu. Şilte eğilerek onu kendisine doğru yuvarladı.

Onu kollarının arasına alıp sarılmak istedi ama bu kadar yaralı görüneceğini tahmin etmemişti ve şimdi ne yapacağını şaşırmıştı. "Eden, ben gitmiyorum, o yüzden benimle konuşabilirsin."

Ayağa kalktı ve ağlamaklı bir bakışla ona döndü. "Burada olamazsın Connor! Delirdin mi sen? Eğer biri seni odama girerken görür ya da odadan çıkarken fark ederse, mahvolurum ve o zaman benimle evlenmek zorunda kalırsın! Duydun mu beni? Evlilik. Evlilik yeminleri. Kilise çanları."

Adamın yüz ifadesini inceledi, irkilmemesine ya da aceleyle uzaklaşmaya çalışmamasına şaşırmıştı. "İtibarımı yok etmene ve sonuçlarını umursamadan görmezden gelmene izin vermeyeceğim. O yüzden kendini yaşlanmış bir kız kurusuyla evliliğin içinde kapana kısılmış bulmadan hemen defol."

"Beni azarlamayı bitirdin mi?"

Nefes nefese kaldı. "Seni azarlamıyorum. Sizi, fazlasıyla hafife alıyor gibi görüldüğünüz vahim bir durum hakkında çalışıyorum. Yoksa beni o kadar küçük mü görüyorsun ki, utanç duymamı umursamıyorsun ve asla

onurlu bir şey mi?" Ondan uzaklaştı ve bir hıçkırık daha çıkararak kıvrılmış pozisyonuna geri döndü.

"Eden, seni her zaman koruyacağımı söylemedim mi?" "Hatırlamıyorum."

"Bunu defalarca söylediğime eminim," diye mırıldandı. "Arkanı dönüp bana bakar mısın?"

"Yani senin Gümüş Dük parlaklığıyla kör olabilir miyim? Senin Gümüş Dük asla evlenmeyeceğim parlaklığın. Hayır, karanlıkta yuvarlanmayı tercih ederim."

Perdelerini çekmemişti, bu yüzden öğleden sonra ışığı odanın içine doluyordu. Eden'in ne kalbi ne de ruhu karanlıktı. Kız saf güneş ışığıydı.

"Benimle alay *hissedebiliyorum* Connor."

"Seninle alay etmiyorum, sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sadece konuş benimle. Şimdiye kadar bana her şeyi anlatabileceğini bilmiyor muydun?"

"Ha!"

"Yapabilirsin Eden. Seni dinleyeceğim ve asla acımasızca yargılamayacağım."

Nefes nefese kaldı. "Beni yargılamak mı? *Beni mi? Beni* yargılamaya ne hakkınız var?"

"Hem de hiç. Haklısın tabii ki," dedi, kızın sorununun ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmadığı için oldukça sinirlenmiş hissederek. "Tekrar deneyelim. Sizi üzecek bir şey mi söyledim ya da yaptım? Yoksa sizi üzen Lord Aubrey mi?"

Sessizlikle karşılandı.

"Eden, senden gerçeği öğrenene kadar evimden ayrılmana izin vermeyeceğim. O yüzden konuşmaya başlayabilirsin. Seni kim üzdü? Ben mi, Aubrey mi?"

"İkisi de."

"Ah, ikisi de." Connor şaşkınlıkla bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Ne yaptık biz?"

Kızgın bir şekilde burnunu çekti. "Oh, çok!"

Connor'un hâlâ onun neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bununla birlikte, dünyada incitmek isteyeceği son kişi oydu. "Tanrı aşkına, Eden. Bana bir ipucu ver, olur mu? Ve bana ne yaptığımı bilmem gerektiğini söyleme, çünkü en ufak bir fikrim bile yok. Kendi başıma anlayamayacak kadar aptal ve kalın kafalı olduğumu düşün. Bana yaptığım korkunç şeyin ne olduğunu söyle, ben de özür dileyeyim ve bir daha asla yapmayacağıma söz vereyim."

"Sen aptal değilsin."

"Pekala, o zaman, ben yoğunum."

Tekrar oturdu, yüzünü ona döndü ve tekrar gözyaşlarına boğulmadan önce ona bir bakış atmaktan fazlasını yapmadı.

"Ah, Eden," dedi içini burkan bir acıyla ve onu kucağına çekti. "Benimle mücadele etme. Sadece sana sarılmama izin ver."

Bunu söylemenin yanlış bir şey olabileceğini düşündü, çünkü kadın inledi ve biraz daha ağladı. Ama aynı zamanda başını onun omzuna yasladı ve kollarını sanki ona sımsıkı sarılıyormuş gibi boynuna doladı. Bu onun açısından bir güven işareti değil miydi?

"Aşkım," dedi nazikçe, kalbi gerçekten acıyordu çünkü onu hiç bu kadar kırılgan ve incinmiş görmemişti, "bana neden bu kadar üzgün olduğunu söyle."

"Bunu nasıl göremezsin Connor? Gerçek apaçık ortada değil mi?"

Kollarını ona daha sıkı sardı. "Hayır, aşkım. Dedğim gibi, çok kalın kafalıyım ve ne olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"*Aşk*. İşte bu kadar. Kimse beni sevmiyor. Kimse beni istemiyor. Ve ben çok aptaldım... İnanmak için inanılmaz derecede aptaldım... Ama o bana yalan söyledi ve beni kullandı. Hafta biter bitmez beni bir taş gibi bırakacaktı."

Biraz daha hıçkırdı.

"Eden, Lord Aubrey'den mi bahsediyorsun?"

Onun göğsüne doğru başını salladı. "Bu sabah bana beni önemseydiğini ve kur yapmak istediğini söyledi. Ona inandım. Yalanlarına *inandım*. Beni tamamen kandırdı. Yalan sözlere kanacak ve bir anlığına, aptalca bir anlığına birinin benden gerçekten hoşlandığını düşünecek kadar zavallı hale mi geldim?"

"Yüce Tanrım... Eden, sana yalan söylediğini düşündüren ne?" Eden'ın bir ev partisi sırasında başka birine aşık olabileceğini ve şimdi aptalca bir şekilde ona hiç açıklamadığı kendi duygularını asla dikkate almayacağını ciddi bir şekilde düşünmediği için kalbi çöktü.

Konuşurken hâlâ onun göğsünde ağlıyor ve ona sarılıyordu. "Kız kardeşinin annesiyle benim hakkımda konuştuğunu duydum. Hepsi bir numaraydı, beni senden uzak tutmak için bir tuzaktı. Kendisi senin peşindeyken benim dikkatimi dağıtmak için kardeşine bana kur yapmasını söylemiş. O da tam olarak bunu yaptı."

"Onu dışarı çağıracağım. Sınır tanımaz, ona meydan okuyacağım."

"Sakın böyle aptalca bir şey yapmaya cüret etme. Sen bir ve düşünmen gereken çocukların var. Benim yüzümden kendini incitemezsin."

"Seni ben korumayacağım da kim koruyacak Eden?"

"Sen mi? Connor, sen de en az onun kadar kötüsün."

"Ne?" Tanrım, işte bu yüzden Gümüş Dük olarak kalmayı seçmişti. Sıradan ilişkiler. Karmaşa yok. Duyguları incinmeden yürüyüp gitmek. Ama Eden'dan uzaklaşamazdı. Ondan asla uzaklaşmak istemiyordu.

Kalbinde kalmak istiyordu.

"Nasıl Aubrey kadar kötü olabilirim?"

"O çok fazla şey söyledi ve sen *hiçbir şey* söylemedin. Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca tek bir şey bile söylemedin. Gümüş Dük ünün ve ay ışığı öpücüklerin sende kalabilir, çünkü beni sevmeyen biri tarafından öpülmek istemiyorum. Ben o kadar zavallı değilim... Belki de zavallıyım. Ama hala gururum var. Dayanacağım ve asla öpülmemiş olmanın acısıyla mezara gideceğim."

Mendilini çıkardı ve kadının gözyaşlarını nazikçe silmeye başladı. "Eden, seni öpecek kişinin Aubrey olmasını mı umuyordun?"

Ona sadece ters ters baktı. Şimdi ne yanlış söylemişti?

"Ona aşık mı oldun? Bu yüzden mi bu kadar incinmiş hissediyorsun?"

"Ona mı? Ona aşık olduğumu mu düşünüyorsun? *Ona mı?*"

Gad, neden bu kadar sinirleniyordu? Rakibine karşı hislerini sormaması mı gerekiyordu? Onu Aubrey'e kaptırabileceği için endişelenmemesi mi gerekiyordu? Connor'ın olmadığı o kadar çok şey vardı ki. Daha genç, daha fit. Belki daha yakışıklı. Aynı derecede zengin. Aynı unvana sahipti. Her ne kadar daha düşük bir rütbeye sahip olsa da ve sadece nezaketen vikont unvanını taşısa da. Yine de bir kontun varisiydi ve kont olmak için sıradaydı. "Eden, bana yardım et. Neyi anlamıyorum? Bana doğrudan söyle. Eğer gücüm yeterse, sana kalbinin istediği her şeyi veririm."

"Ve istediğimin o olduğunu mu varsayıyorsun?" Tanrım, başı dönüyordu. "Öyle değil mi?"

"Eğer beni öpmekten kaçmak için bunu umuyorsan, o zaman seni bu konudaki tüm yükümlülüklerinden azat ediyorum. Öpmek yok. Asla. Gün ışığında olmaz. Ay ışığında olmaz. Ne yağmurda, ne çamurda, ne de karda. Beni asla öpmek zorunda değilsin."

Evet, onu öpmek zorundaydı. Onu öpmek zorundaydı çünkü onu seviyordu ve bunu bilmesinin zamanı çoktan gelmişti.

"Kutsanmış azizler, Eden. Sen tanıdığım en sinir bozucu kadınsın. Aynı zamanda en sevimli olanısın. Beni seni öpme zorunluluğundan kurtarmış olman umurunda değil. Bu benim için hiçbir zaman bir zorunluluk olmadı. Bu gece ay ışığı öpücüğünü alacaksın."

Kadın kaşlarını çatı. "Endişelenme. Az önce sana aşkla öpmek istediğimi ya da hiç öpmek istemediğimi söyledim."

Bir parmağını çenesinin altına sokarak yukarı doğru kaldırdı ve bakışlarını sıkıca onunkinde tuttu. "Ve az önce sana istediğin öpücünü alacağını söyledim."

"Ay ışığında bir öpücük? Aşkla mı? Senden mi?"

"Bir ay ışığı öpücünü. Bir gün ışığı öpücünü. Bir milyon öpücük," dedi boğuk bir mırıltıyla. "Her sabah ve her gece ve aradaki tüm saatlerde bir öpücük, eğer bana sahip olursan, Eden. Verir misin?"

İşte!

Ona evlenme teklif etmişti.

Sevgili cennet.

Eden'a evlenme teklif etmişti.

Gad, bu şekilde olmasını istememişti.

Bu kızın umutsuzca romantizme ihtiyacı vardı ve bu gece bunu ay ışığında bir öpücük ve ardından bir evlilik teklifi yoluyla sağlamayı planlamıştı.

Şimdi her şey aceleye gelmiş ve tersine dönmüştü. Yeniden evleneceği konusunda henüz annesiyle ve çocuklarıyla bile konuşmamıştı. Annesi bu ev partisini sırf onu yeni bir eşe zorlamak için düzenlemişti. Gözlerinin önündekini göremediği için onu büyük bir aptallıkla suçladığına göre, Eden'i seçmesine elbette bir itirazı olamazdı.

Çocukları Eden'e hayrandı ve onunla evlenmek istediğini öğrendiklerinde en yüksek sesle tezahürat yapacaklardı. Muhtemelen düğünün yarın yapılması konusunda ısrar edeceklerdi, yoksa Eden onu kaçırarak aptalca bir şey söyleyecek ya da yapacaktı.

Sanki adam onunla bin yıldır duymadığı yabancı bir dilde konuşmuş gibi ona bakıyordu. "Eden, yapar mısın?"

"Tam olarak ne yapacağım?" Kafası tamamen karışmış görünüyordu ama söyledikleri aklına yatmış olmalıydı çünkü artık burnunu çekmiyor ve dudakları titremiyordu.

Öpülesi dudaklarının köşelerinde bir gülümsemenin ipucu muydu bu? O güzel, yay şeklindeki dudaklar hafifçe büzülmüş, köşeleri hafifçe aşağı doğru kıvrılmış ve hafifçe dolgundu, böylece ağzını onun dudaklarına dayadığında lezzetli bir yumuşaklık hissedecekti, ki bu yıllardır yapmak için can attığı bir şeydi.

"Benimle evlenir misin, Eden?" Tekrar söylemişti. Daha ne kadar açık olmalıydı?

Aralarında sessizlik uzanıyordu.

Onu kabul edecek miydi, miydi?

Ne kadar aptalmış. Kızın onu reddedebileceğini hiç düşünmemişti. Ama Aubrey'e aşık olsaydı, o sefil adam umutlarını kırmış olsa bile reddederdi.

"Eden?" Ne bekliyordu ki?

Sonra başka ne söylenmesi gerektiğini fark etti, çünkü burası Eden'di ve aşk, hayatı boyunca mahrum kaldığı şeyin ta kendisiydi. Birkaç dakika önce hüngür hüngür ağlamasının nedeni buydu.

Sevgiler.

Aniden sıkışan boğazını temizledi. "Sana benimle evlenmeni teklif etmiyorum çünkü bu durumu çok uygun buluyorum. Çocuklarımla ve annemle ne kadar iyi anlaştığınızı göz önünde bulundurursak, bunu nasıl yanlış anlayabileceğinizi görebiliyorum."

Başını salladı.

"Aslında sana karşı hissettiklerim çok *rahatsız edici*. Kolay bir rutinin içine düşmüştüm ve bir Gümüş Dük'ün hayatını rahatça yaşıyordum. Kalbimi kalın duvarların ardında güvenle koruduğumu sanıyordum ve çoğunlukla bu doğrudu. Ama sana karşı hiçbir savunmam olmadığını fark ettim. Güzelliğin, zekân ve caziben, nezaketin ve zekân. Ayakta kalan tek bir duvar bile kalmadı çünkü sen hepsini yıktın. Kalbimi uzun zaman önce fethettin Eden. Sana bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim. Bazen en çok değer verdiğin kişilere karşı dürüst olmak zordur. Ama işte şimdi. Seni seviyorum."

"Beni seviyor musun?"

Sesi o kadar kırılgandı ki, adamın içini acıttı. "Evet. Oldukça şiddetli ve geri dönülmez bir şekilde."

"Beni çocuklarınıza iyi bir mürebbiye olacağım için değil de, bir erkeğin arzu ettiği bir kadını sevdiği şekilde sevdiğinizden emin misiniz?"

Ona bakarken gözleri büyük ve genişti, yıllar boyunca katlandığı tüm acıları ve şu anda ne kadar savunmasız hissettiğini ortaya koyuyordu.

"Evet, seni utanç verici bir çaresizlikle seviyorum," diye güvence verdi ona. "Senin yanıdayken doğru dürüst düşünemiyorum ve sen yokken seni büyük bir acıyla özleyorum."

İçini çekti ve devam etti, çünkü artık geri dönüş yoktu ve kendini tamamen rezil edebilir, akacak tek bir damla kalmayana kadar kalbini dökebilirdi. "Çok güzelsin, beni nefessiz bırakıyorsun. Dün gece seni soyarken azap içindeydim."

Başını salladı ve usulca güldü. "Bunu yapmamalıydın." "Ve seni bütün gece rahatsız mı etti? Priscilla seni itmek üzereydi. yataktan çıkardım. Ayrıca, elbiseniz tamir edilemeyecek kadar kırıışmış olurdu." "Ütülenebilirdi."

"Dönüp dururken yırtmış olabilirsiniz."

"Dikilmiş olabilir... belki. Bu hassas bir kumaş."

"Ve bir elbisede hiç görmediğim kadar çok bant ve bağcık vardı," dedi inleyerek. "Eden, sen uyuyordun ve sana uygunsuz bir şekilde dokunmayacaktım. Herhangi bir uygunsuzluktan kaçınmak için girdiğim girdapları görseydin bana gülerdin."

Yine de birkaç kez ona doğru düştüğü inkâr edilemezdi, yumuşak göğsü göğsüne baskı yapıyor ve onu ağza alınmayacak şekilde sarsıyordu. Şu anda bundan bahsetmeye gerek yoktu, özellikle de kucağında ve ona tutunurken mükemmel göğüsleri bir kez daha ona doğru bastırıldığı için.

Ona karşı kendini iyi hissediyordu. Onun kollarında rahat olması hoşuna gitmişti. Birbirlerine çok iyi uyuyorlardı.

Onlar için her zaman böyle olmasını istiyordu.

"Gümüş Dük ününe sahip birinin romantik kelimeleri bir araya getirmekte zorlanması oldukça ironik," dedi aralarındaki bir anlık sessizliği bozarak. Beceriksizce ama içtenlikle söylemeye çalıştığı şey, sizi çocuklarım için istemediğimdir. Seni kendim için istiyorum. Seni bir ömür boyu istiyorum ve seni karım olarak istiyorum."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı.

Konuşurken başparmağını kızın yanaklarına sürttü. "Eden, seni uzunca bir süredir seviyorum ama bunu belli etmeye hiç cesaret edemedim çünkü... Son birkaç aydır aklımdan neler geçtiğini bile bilmiyorum. Birkaç aydan daha fazla, çünkü bir yıldan uzun bir süredir sana karşı bu hisleri besliyorum."

"Neden bana hiçbir şey söylemedin?"

Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "O kadar mükemmeldin ki, bu beni korkuttu. Ve dostluğumuz benim için o kadar değerliydi ki, benden duymak istemeyeceğin bir şey söyleyerek onu kaybetmekten korktum."

"Ben mi? Mükemmel mi?" Başını ısrarla salladı. "Mükemmel olan sensin, ulaşılmaz Gümüş Dük. Ben sadece evde kalmış eksantrik bir kız kurusuyum."

"Umarım, yakında benim eksantrik düşesim olursun. Gerçekten Eden, benim için tek kişi olduğuna seni ikna etmek için daha ne söylemeliyim? Seninle ilgili her şeyi seviyorum, baykuş gözlüklerini bile. Doğrusu, onların içindeki görünüşüne bayılıyorum. Evet, onlarsız da güzelsin. Ama gerçek Londra'nın moda ideallerinden biri olduğunuzda değil, *kendiniz* olduğunuzda ortaya çıkıyor."

"Modaya uygun mu?" Yumuşak bir şekilde güldü, bu da onun sevdiği başka bir şeydi, gülüşünün yumuşak sıcaklığı. "Kesinlikle öyle değilim."

Onun yanağını okşadı. "Kendi tarzını kendin belirliyorsun."

Konuştukları sırada kadının vücudu onunkine karşı rahatlamıştı ve bunun iyiye işaret olduğunu umuyordu.

"Üzerimdeki bu iğrenç elbiseye hayran kalmadıysanız sizi affedeceğim" derken gülümsemesi samimi görünüyordu.

O da gülümsedi. "Kuş gözlemciliği için oldukça pratik. Tamamen demode. Ama demek istediğim, bir çuval giyseniz bile yine de göz alıcı görünebilirsiniz. Olduğun ve *her zaman* olacağın elmas gibi parlamak için ipeklere, satenlere ya da güzel mücevherlere ihtiyacın yok."

Sonunda onu sevdiğini itiraf etmek şaşırtıcı derecede özgürleştiriciydi. "Şimdi seni öpeceğim."

Onu durdurmak için başını salladı.

"Hayır!" "Hayır mı?"

"Beni öpmeni istiyorum," dedi başıyla vurgulayarak, "ama... bunu bana evlenme teklif etmeden önce yapman gerekmez miydi?"

"Hayır, nasıl sonuçlanacağını zaten biliyorum."

"Öyle mi? Bu nasıl mümkün olabilir? Yanılırsan ve öpüşmemiz hakkında yanıldığına karar verirsen ne olacak?"

"Eden, bu asla ." "Asla mı?"

Başını salladı. "Bundan hoşlanacağım ve sen de hoşlanacaksın. Bu konuda bana güven. Bu sadece sana olan hislerimi derinleştirecek. Umarım senin de bana karşı olan duyguların aynı şekilde gelişir. Seni öpmek için ne kadar uzun zamandır yanıp tutuştuğumu biliyor musun?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Görünüşe göre değil."

"Tamamen benim hatam," dedi, duyguları hakkında aylar önce dürüst olmaları gerektiğini biliyordu. Aralarındaki derin dostluk

Ama aynı zamanda onları geride tutmuş ve gereksiz sıkıntılara yol açmıştı çünkü her ikisi de duygularına karşılık verilmediği takdirde bu değerli arkadaşlığı kaybetmekten çok korkuyordu.

Başından beri kalplerinde olanı ortaya koyacak cesareti bulmadan önce Eden'in gözyaşlarına boğulduğu için üzgündü. Artık her şey bitmişti ve bu mutlu sonuca yol açmıştı.

Bunun mutlu bir sonuç olmasını umuyordu. Onu henüz kabul etmemişti. Neden onu henüz kabul etmemişti?

"Gözlerini kapat, aşkım."

Onun omuzlarını itti. "Beni henüz öpme Connor."

"Havayı yumuşattığımızı sanıyordum. Neden öpücüğümü istemiyorsun?" Dük olmak ve hiç kimse tarafından reddedilmemek onu bu reddedilmeye hazırlamamıştı. Kız onu reddediyor muydu? Hayır, onun vücudunu yanlış okumuş olamazdı. Bir kadının vücudu onun oldukça iyi bildiği bir şeydi. Eden hâlâ kollarını onun boynuna dolamıştı ve tekrar ona doğru eğilmiş, cazibe ve arzusun tüm işaretlerini sergiliyordu.

"İstiyorum, sizi temin ederim. Bunun için *yıllarca* beklemedim mi? Ama ilk romantik öpücüğümün bir ay ışığı öpücüğü olmasını istediğim için bana kızacak mısın?"

Hayır, ona nasıl kızabilirdi ki? Ondan çok az şey istemişti. "O zaman bir ay ışığı öpücüğü olsun."

"Bu gece mi?"

"Evet, bu gece."

Güldü. "Buna degecek bir yapsan iyi olur." Adam ona muzip bir gülümseme attı. "Bu bir meydan okuma mı?"

Onu sıcaklıkla, tutkuyla ve ruhundaki tüm aşk ateşiyle öpecekti. Bacakları puding gibi yumuşayana ve artık onu tutamayana kadar onu öpecekti. Ama onu her zaman güvende tutmak için kollarını ona doladığı sürece asla düşme tehlikesi yaşamayacaktı.

Bugünden itibaren onu sevecek ve koruyacaktı. Tek yapması gereken Eden'a ay ışığı anını yaşatmaktır.

Evet, ona ay ışığı, yıldız ışığı ve hak ettiği her türlü büyüyü verecekti. Gümüş Dük olmanın avantajları vardı.

Abartılı ününe rağmen, bir kadını nasıl öpeceğini biliyordu. Eden sonsuza dek kalbinde taşıyacağı bir öpücük deneyimi yaşayacaktı.

Adam ona bakarken kızardı. "Günlüğümün sayfalarını yakacak mı? Yazımda anlattığım gibi her ayrıntıyı yazacağım."

"Evet, aşkım. Kavurucu bir cehennem," dedi ona buharlı bir bakış atarak. Kızın allığı derinleşti. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle," dedi kıkırdayarak, onun gözlerindeki hovardaca parıltıdan zaten etkilendiğini biliyordu. Ama o da etkilenmişti. Tecrübesine ve bir kadının vücuduna olan aşinalığına rağmen, Eden'a çok fazla değer veriyordu çünkü onu çok derinden önemsiyordu. Öpüşmeleri, bir ömür boyu birlikte olmaları gerektiğine dair tüm şüpheleri sona erdirmeliydi. "Eden, soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?"

"Benimle evlenir misin?"

On İkinci Bölüm

EDEN'in yatak odasından çıktıktan sonra Connor kimseyle karşılaşmamak ve sorulara cevap vermek zorunda kalmamak için mutfak kapısını kullanarak evden çıktı. Yakası tutuşmuştu ve bunun günün sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hava hâlâ sıcaktı ama sudan gelen hafif bir esinti biraz olsun rahatlatıyordu. Lynton Grange ile Chestnut Hill arasındaki ormanlık patikada yürürken gümüşü yapraklar hışırdıyordu. Ama belirli bir yöne doğru gitmiyordu, sadece hayal kırıklığından kurtulmaya ihtiyacı vardı.

"Bana cevabını ilk öpüşmemizden *sonra* mı verecek?" diye mırıldandı adımlarını atarken ve tamamen hoşnutsuz hissediyordu.

Bunu bir düke kim söyledi? Neden öpüşse de öpüşmese de onun karısı olma şansını kaçırsın ki? Ne de olsa o herkesin istediği bir ödüldü.

Düşündüm de, onu sevdiğini söylememişti... Yani, o kadar çok kelimeyle değil. Ama onu sevdiğini *biliyordu*.

Bunu onun gözlerinde görmüştü. Ve gülümsemesinde. Enfes vücudunun, sanki aynı kalıptan çıkmışlar ve bir çift olmak üzere tasarlanmışlar gibi onunkine nasıl şekil verdiğiinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Öğleden sonra gölgeleri, kalan birkaç saatlik gün ışığını işaretlemek için uzuyordu. Meşhur kaz gölünden çok uzakta değildi ve suda kanatlarını çırparken çıkardıkları korna seslerini ve hafif sıçramalarını duyabiliyordu.

Eden'a duygularını açıklamak için neden bu kadar uzun süre beklemişti?

Ve şimdi, cevabını beklerken ona acı çektiriyordu. Kasıtlı olarak değil, çünkü Eden'in vücudunda kötü ya da kindar bir kemik yoktu. Hayır, onu bekletiyordu çünkü önce kendi sihirli anını yaşamak istiyordu.

Bir Gümüş Dük'ün ay ışığı öpücüğü.

Daha sonra onu kabul edeceğine dair bir şüphe var mıydı?

Her şeyden önce, o zengin bir düktü. Başka bir genç kadının etkilenmesi için bilmesi gereken tek şey buydu. İsmi önemsizdi. Görünüşü,

Ayrıca alakasız. Ama Eden için değil. Sırf para kesesi kabarık olduğu için biriyle evlenmeye ihtiyacı yoktu.

Eden'in aşk için evlenmesi gerekiyordu.

Aslında onun kendisine aşık olduğunu biliyordu. Ama onu sevdiğinden emin olmak için o öpücükte ısrar ediyordu. Eden'ı *onun* kadar iyi tanıyordu, eğer *onu* gerçekten sevmediğini düşünürse teklifini reddedecekti.

Eğer bir sorun çıkarsa, onu önemseydiğine ikna etmesi gerekecekti. İyi bir evliliğin pek çok yönü yok muydu? Arkadaşlık, kesinlikle.

Bu onu, onunla evlenmesi için ikinci nedene götürdü. Onlar iyi arkadaşlardı. En iyi arkadaşlar. Bu, başarılı bir evliliğin sağlam temeli değil miydi? Güven ve dostluk. Her ikisinin de önemini, Mary'nin kalbinden hiçbir şeyi paylaşmak istemediğini ya da kendisinininkini paylaşmasına asla izin vermediğini fark ettiğinde zor yoldan öğrenmişti. Evlilikleri, sevgili çocuklarını doğurmuş olsa da, hiçbir temel üzerine inşa edilmemişti.

Eden için ise tam tersi geçerliydi. Yıllar boyunca Eden onunla kalbinin büyük bir paylaştığı ve o da kendi yöntemleriyle aynı şeyi yapmıştı. Çocukları ve bir baba olarak onları hayal kırıklığına uğrattığına dair endişeleri hakkında ne kadar sık içini dökmüştü? Aralarındaki konuşmalar zaman zaman oldukça samimiydi, en derin endişelerini açığa vuruyor ve sırlarını ihlal etmeyeceği konusunda ona güveniyordu. O da aynısını onun için yapmıştı.

Eden'la arasındaki cevaplanmamış tek soru yatak odasıyla ilgiliydi ve bu, hiç şüphe duymadığı bir alandı. Eden'in tutkulu olduğu ve onun dokunuşuna karşılık vereceği açıktı.

Onun yanıt vermesini sağlama yeteneği ya da dokunuşundan hoşlandığı gerçeği da herhangi bir şüphe yoktu. Eden'la her zaman gerçeği öğrenirdi ve Eden'in ağlarken ona tutunma şekli her şeyi ortaya koyuyordu.

O ilk öpücükten önce evlenme teklifini kabul etme konusundaki isteksizliğine rağmen, vücudu onu çoktan kabul etmişti.

"Lynton!"

Connor kendisine seslenenin kim olduğunu anladı ve ona yetişmek için dönüp adamı beklemeye başladı. "Aubrey," diye cevap verdi soğuk bir çekingenlikle.

"Eden sana ne söyledi? Neden bu kadar üzgündü?"

"Senin yüzünden, seni lanet olası pislik." Belki de olmak istediği kadar soğukkanlı değildi. Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak ellerini yumruk yaptı, çünkü Eden'a ilk öpücüğünü vermek istiyordu ve

Aubrey ile bir kavgada birbirlerini kanattıktan sonra dudağına dikiş atılırken yapılmasını istemez.

"Tanrı aşkına Lynton, onu kızdıracak ne yaptım bilmiyorum." Aubrey bir elini saçlarının arasında gezdirdi, belli ki sinirlenmişti ve çıldırmış gibi davranarak iyi bir iş çıkarıyordu. "Sana bir neden söyledi mi?"

Connor başıyla onayladı. "Kur yapmanın bir oyun olduğunu biliyor, bu yüzden ona değer veriyormuş gibi davranmaya zahmet etme, çünkü gerçeği biliyor ve ne kadar inkar edersen et sana asla inanmayacak."

"Numara mı? Bunu inkar *edeceğim!*" Sonra inledi. "Aptal kız kardeşim ona bir şey mi söyledi?"

"Eden onu annenle konuşurken duymuş. İkisi de cam üfleyicisinin çadırının yanında duruyorlardı ve Eden'in orada olduğunu fark etmemişlerdi."

Aubrey yine inledi. "O cam kuğuyla bize döndüğünde bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Ve Eden benim kız kardeşimin söylediklerine inandı mı?"

"Neden yapmasın ki? Sırf kız kardeşine benimle bir şans vermek için Eden'ı takip ettiğini inkâr etme zahmetine girme. Sizi temin ederim ki bu boşuna bir çabaydı. Şımarık, çıkarıcı sosyete kızları bana göre değil ve hiçbir zaman da olmadı."

"Kız kardeşimin başarısızlıklarının oldukça farkındayım. Ama o hâlâ benim kız kardeşim ve itiraf etmeliyim ki Persephone'a bir şans vermek için Eden'ı ilk gün sizden uzaklaştırdım. Ama onun senin dikkatini ya da sevgini kazanmaya hiç niyeti olmadığını anlamam sadece birkaç dakikamı aldı. Dolayısıyla, eğer kız kardeşime o birkaç dakikayı vermek beni onun planına alet olmaktan suçlu yapıyorsa, evet, suçluyum."

"Ve bunun Eden'i incitmek suçunu affettirdiğini mi düşünüyorsun?"

"Eden'a kur yapmamın kız kardeşimin istekleriyle hiçbir ilgisi yok. Her şey ondan hoşlandığım gerçeğiyle ilgili. Ondan içtenlikle hoşlanıyorum, Lynton. Sana açıkça söyleyeyim, ona karşı hislerim geçici bir tanışıklıktan çok daha derin. Eğer beni kabul ederse, onunla evlenmek niyetindeyim."

Connor başını salladı ve güldü, çünkü bu söze mizahla bakmasaydı, bu adamı yumruklayacaktı. "Sana sahip olmayacak. Onun kulağına daha fazla yalan söylemene de fırsat vermeyeceğim. Aubrey, yarın sabah ilk iş senin ve ailenin buradan gitmenizi istiyorum. Bu gece Eden'e de yaklaşma, yoksa seni ona bir kol mesafesi kadar yakın bulduğum anda dışarı atarım."

"Bunu o mu söylüyor, yoksa sen mi?"

"Bunu *ben* söylüyorum," dedi Eden, iki adam birbirlerine bakarken yanlarına geldi. Birbirlerine ters ters bakmakla o kadar meşguldüler ki, ikisi de onun yaklaştığını duymadı.

Connor'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu, çünkü gözleri ağlamaktan hâlâ kızarmıştı ve öğleden sonra ışığında oldukça solgun görünüyordu. Hâlâ güzeldi ama kızı için satın aldığı cam kuğu kadar kırılıyordu. "Eden... neden buradasın?"

Onun yanına geldi. "Evden çıktığınızı gördüğümde pencereden sizi izliyordum ve size söylemem gereken önemli bir şey olduğunu fark ettim. Sonra Lord Aubrey'nin sizi takip ettiğini fark ettim ve neler olup bittiğini görmem düşündüm."

"Hiçbir şey olduğu yok," diye ısrar etti Aubrey. "Yaşlı bir adama yumruklarımı kaldırmaya hiç niyetim yok."

"İhtiyar," diye homurdandı Connor, yemlendiğini biliyordu ama yine de kanmıştı. "Sana göstereceğim-"

Eden elini onun koluna koydu. "Gerçekten, Connor. İkiniz de uslu durmalısınız." Aubrey'e sırtını döndü ve dikkatini Connor'a yoğunlaştırırken adamı tamamen görmezden geldi. "Eğer hasarlı mallarsanız sizi kabul etmeyeceğim. Anladınız mı?"

Yanağını okşarken sırıttı. "Evet, aşkım. ."

Aubrey'nin nefesi kesildi. "Aşk mı? Eden, bu doğru mu? Sana yalan söyledi ve seni sevdiğini mi söyledi?"

Onunla yüzleşmek için döndüğünde ellerini yumruk haline getirdi. "Bana yalan mı söyledi? Tanıştığımız andan itibaren beni yalancı yere pohpohlamaktan ve kandırmaktan başka bir şey yapmamış olan sen, onu bana yalan söylemekle suçlamaya nasıl cüret edersin? Bana kur yapıyormuş gibi davrandın. Benden *hoşlanıyormuş* gibi yaptın. Bunların hepsi Persephone'ye dükünü tuzağa düşürme şansı vermek için söylenmiş yalanlardı."

Kollarını yalvarırcasına uzattı. "Eden, açıklamama izin ver-"

"Hayır! Neden bana yalan söyleme zahmetine girdin ki? Buna hiç gerek yoktu. Zaten bütün gün beni kuşları izlemekle meşgul ettin. Tek yapman gereken buydu. Persephone pençelerini ona geçirebilsin diye beni dükten uzak tutmak. Yoksa zalimliğin beni mahvetmek için kız kardeşinle komplo kuracak kadar ileri mi gitti? Bu senin kötü planın mıydı? Dükün bunu öğrendiğinde benimle asla evlenmeyeceğini bile bile beni baştan çıkarıp hasarlı bir mal gibi terk etmek mi?"

"Asla! Eden, lanet olsun. Bu kadar aşağılık bir şeyi düşünmem için en aşağılık insan olmam gerekir."

"Öyle değil mi?"

"Tanrı aşkına. Ben sana aşığım!"

Ellerini kalçalarının koyarak güldü. "Ha! Bir günlük kuş gözlemciliğinden sonra bana aşık olduğuna inanmam mı gerekiyor?" "Hayır."

Aubrey dedi, sondaj tabii ki acı çekmiş...ya da oldu o ve

mükemmel aktör? "Seninle tanıştıktan on dakika sonra sana aşık oldum. Bugün sadece eğlenmek içindi. Seninle ilgili kararımı çoktan vermiştim. Bu ev partisinin sonunda sana evlenme teklif etmek niyetindeydim, ama şimdi bunu ertelemenin bir anlamı yok. Benimle evlenir misin?"

Nefesi kesildi. "Oh, bu kesinlikle ilahi bir şaka. Bir günde iki teklif. İkisi de gerçek mi?"

Bunu söyledikten sonra eve döndü.

Connor onun uzaklaşmasını izledi. Aubrey de aynısını yaptı. "Ona evlenme mi teklif ettin? Neden teklif ettin? Uygun bir mürebbiyeyi korumak için mi? Onu seviyor musun ki?"

Connor soruyu duymazdan geldi.

Aubrey onu takip edip sorular sorarken rahat edemeyeceği için eve doğru yürümeye başladı. Aubrey, onu kızdıracak şekilde yanında yürümeye devam etti. "Eden'in bana kızmak için her türlü nedeni var. Ama kız kardeşim benden onun dikkatini dağıtmamı istedi diye kabul ettim anlamına gelmez. İtiraf ettiğim gibi ilk başta kabul ettim. Ama Eden bir melek. Bir çift gözü olan herkes bunu görebilir." Durdu ve inledi. "Bana asla inanmayacak, değil mi?"

Avluya vardıklarında Connor durakladı. "Hayır. Artık sana nasıl güvenebilir ki?"

"Bunu düzeltmeme yardım et, Lynton."

Connor güldü. "Ben mi? Senin rakibin olduğumun farkındasın, değil mi? Neden sana yardım edeyim ki?"

"Çünkü sen iyi bir adamsın. Kız kardeşimin çıkarıcı, dik başlı bir baş belası olduğunu ve Eden'in dikkatini beş dakikalığına dağıtmayı kabul edene kadar bana bir an bile rahat vermeyeceğini biliyorsun. Niyetim sadece buydu. Geri kalan her şey gerçektir."

"Gerçek mi? Söylediklerin doğru olsa bile, Eden'e bir gün içinde aşık olduğuna inanmam mı gerekiyor?"

Aubrey ona kaşlarını çattı. "Neden inanmıyorsun? Açıkça büyüleyici, zeki ve içler acısı bir güzelliğe sahip değil mi?"

"Evet, ama..." Tanrı yardımcısı olsun, Connor'ın Eden'ı fark etmesi yıllar almıştı. Onu neredeyse doğduğu andan beri tanıyordu ve

İlk sezonunda kalpleri kıracak o güzel genç kadına dönüşecekti. Ancak o zamanlar evliydi ve ona karşı bir şeyler hissetmesine asla izin veremezdi. "Elbette, o bunların hepsi. Beni yalnız bırak, Aubrey. İsteğin hakkında düşünceğim."

Muhtemelen onu başından beri seviyordu ama kendini bunun önemsiz olduğuna ikna etmişti. Bastırma ve inkâr etme konusunda usta değil miydi? Duygularını kabul etme özgürlüğüne kavuştuktan sonra bile sessiz kalmıştı. Neden sustu? Bir Gümüş Dük'ün hayatından zevk almak için mi? Gerçekte o, Bromleigh ve Camborne şöhretlerinden ne kadar zevk almışlardı? Kendi adına pek değil. Eden'a karşı bir şeyler hissettiğini kendine itiraf ettikten sonra başka kadınlarla yatmaya bile cesaret edememişti.

Yine de ona hiçbir şey söylememiş ve abartılı şöhretinin kendi başına bir hayat sürmesine ve tüm orantılardan uzak bir şekilde büyümesine izin vermişti. "Teşekkür ederim Lynton. Gerçeği tam olarak bilmesi ve kararını tüm gerçekleri göz önünde bulundurarak vermesi adil olur. Eğer sizi seçerse, ikinize de mutluluklar dileyeceğimi bilin, çünkü onu mutsuz görmeyi asla arzu etmem. Ne yazık ki, sizi seçeceğini umuyorum. Kabadayılığımıza rağmen, acı gerçek şu ki, bir Gümüş Dük'e karşı rekabet etme şansım çok az." Aubrey aklından geçenleri söyledikten sonra oradan uzaklaştı.

Connor kendisine ve arkadaşlarına efsanevi tanrılar gibi davranıldığını inkâr edemezdi. Bu artık işe yaramayacaktı.

Eden'in onu gerçekten ve içtenlikle sevecek bir erkeğe ihtiyacı vardı. Etten, kemikten ve cesur, güçlü kollarıyla onu iyi ve kötü günlerinde tutacak ve koruyacak gerçek bir erkeğe. Uzaktan tapınılacak bir puta ihtiyacı yoktu. Aubrey'nin onun değerini bir anda bu kadar net görmesi rahatsız ediciydi.

Yine de bu adamın söylediği herhangi bir şey doğru muydu?

Connor entrikacıları tespit etmekte oldukça iyiydi. Onun konumundaki bir adam her zaman tetikte olmak zorundaydı. İçgüdüleri ona Aubrey'e güvenilebileceğini söylüyordu ama kendi kıskançlığı fikrini çarpıtıyordu ve bu adama asla güvenmeyecekti. Gerçeği görmezden gelmek ve onu değersiz görmek çok daha kolaydı. Aubrey aşık talip rolünde çok iyiydi, çok inandırıcıydı ve samimi bakışlar atma yeteneğini mükemmelleştirmişti. Evet, oldukça gösterişliydi.

Connor iç geçirdi, aşıkâr olanı inkâr edemeyeceğini biliyordu. Zavallı adam Eden'a aşık olmuştu.

Şimdi ne yapacaktı? Eden'a gerçeği mi söyleyecekti? Seçimi onun yapmasına izin mi verecekti?

Aubrey pek çok açıdan ona denkti. İkisi de unvan sahibiydi. İkisi de zengindi. Hatta Lothmereler belki de ondan daha zengindi.

Aubrey daha genç ve fitti. Evet, Connor onu bilek güreşinde yenmiş olsa da daha fitti. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama o efordan sonra tüm vücudu ağrıyordu.

"Bah," diye mırıldandı.

Konuklarının çoğu bu akşamki akşam yemeği ve dans için hazırlanmak üzere odalarına çekilmişti. Onlarla Eden hakkında konuşmak için çocukların kamerasına doğru gidiyordu ki, yürüyüşü sırasında ona yaklaştığını ve söyleyecek önemli bir şeyi olduğunu hatırladı. Aubrey'nin sürpriz evlilik teklifi konuşmalarını yarıda kesmişti.

Koridorda yürüyerek onun odasına gitti ve kapıyı çaldı. "Eden, benim."

"Git başımdan!"

Oh, yine mi? Kapıyı bir kez daha çaldı. "Bana söyleyecek önemli bir şeyin varmış."

"Evet, ama şimdi size söyleyemem."

"Neden olmasın? Giyindin mi? İçeri geliyorum." "Giyinmedim!"

Ve bir kez daha. "Çok kötü. Kendini düzgün hale getirmek için ona kadar saymalısın. Bir...iki...üç..."

Yatak odasının kapısı açıldı ve yaşlı bir büyükannenin bile giymeye tenezzül sade kahverengi bir bornoz giyen gözlüklü Eden ortaya çıktı. Bu şey iğrençti ama yine de damarlarına sıcaklık yayılıyordu çünkü cübbeyi aceleyle kıvrak vücuduna sarmış ve bir omzunu hafifçe açıkta bırakmıştı.

Kalbi göğsünde bir çekiç gibi çarpıyordu.

Ayrıca alev kırmızısı saçlarını da açmıştı, şüphesiz hizmetçisinin modaya uygun şekilde şekillendirmesi için hazırlanıyordu. Ama şimdilik, sırtından aşağıya doğru kızıl ve altın rengi ateşten bir çağlayan halinde akıyordu. "Sen bir canavarsın Connor," dedi ama ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye yanıtladı başını sallayarak. "Bana söylemek için beni evden dışarı kadar takip edecek kadar önemli olan neydi?"

İç çekti. "Hizmetçim her an geri gelebilir. Burada bulunamazsınız."

"Ben sadece senin kapındayım. Yatağında çıplak bulunsam bile ne fark eder ki? Seni sevdiğimi ve evlenmek istediğimi zaten söyledim.

sen."

Adamın yatağında çıplak olmasından bahsedince gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şimdi yanaklarında sıcak bir kızarıklık vardı. "İşte bu günlüğüme yazmayı çok istediğim bir şey. Yatağında üzerinde tek bir kıyafet bile olmayan bir Gümüş Dük mü? Bu anı süslememin bir sakıncası var mı?"

Güldü. "Devam et. Gönlünüzce süsleyin. Her ne kadar Gümüş Dük ünüm tamamen hak edilmemiş olmasa da. O yatakta bana katılacak olsaydınız fazla süslemeye gerek olacağını sanmıyorum."

Yanakları daha da kızardı.

"Ancak iş kalbimden geçenleri söylemeye gelince... Bu konuda fena halde eksiklerim var. Sana olan hislerimi açıklamak için bu kadar beklediğim için özür dilerim. Aptallık ettiğim için neredeyse seni kaybediyordum."

Bir elini onun yanağına koydu ve başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, Connor.

Beklemenin bir sebebi vardı. Kalbin hazır değildi."

Onun güzel ela gözlerinde gördüğü şeyin sevgi olduğunu, kendisini reddetmeye karar verdiği için duyduğu acıma duygusu olmadığını umuyordu. "İçeri girmeme izin ver, Eden. Bana söylemek zorunda olduğun şey neydi?"

"Hayır, içeri girmemelisin." Onu uzak tutmak için elini göğsüne koydu.

"Sana söylemem gereken şeyi söyledikten sonra beni öpmeye çalışacaksın."

"O zaman bu iyi bir şey mi?"

Başını salladı. "Ama bu bir şeyi değiştirmez. İlk öpücüğümün ay ışığında bir öpücük olmasını istiyorum."

"Eden, ben-"

Derin bir nefes aldı ve inledi. "Seni seviyorum Connor."

On Üçüncü Bölüm

EDEN akşam yemeğinden önce salondaki diğerlerine katılmak için aşağı kata indi. Evelyn'in hizmetçisi bu akşam onu güzelleştirmek için elinden geleni yapmıştı, şüphesiz havada bir şeyler olduğunu sezmişti. Connor'ın kapısının önünde durduğunu ve ikisinin dikkatle birbirleriyle konuştuklarını görmüş müydü?

Belki de Eden'in yıkanıp giyinirken gözlerine vuran yıldız ışığı onu ele vermişti.

Connor'ın, deniz mavisi ipekten yapılmış ve elbiseye ruhani bir salınım ve hareket kazandırmak için ipek üzerine uyumlu maviden birkaç şeffaf katmanı olan bu elbise içinde kendisine hayran kalacağını umuyordu. Moda meseleleriyle nadiren ilgilenirdi ama bu gecenin her açıdan özel olmasını istiyordu.

Annesi yaşlı misafirlerin arasında oturuyordu ve hâlâ ayakkabı tokalarından şikâyet ediyordu. Neredeyse babasının kafasını yaracak olmasına aldırmayın, bir toka kaybetmek, işte bu gerçek bir krizdi.

Eden sadece gülümsedi ve o dayanılmaz sohbete kapılmadan önce onu ve arkadaşlarını aceleyle geçti. Ama odanın içinde ilerlerken aniden durdu ve gözlerine güvenemeyerek gözlerini kırıştırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde babası da buradaydı. "Baba?" "Ah,

Eden. Lynton güzel bir parti vermiş, değil mi?"

Uyuşuk bir şekilde başını salladı, annesine dönüp bakmak istiyordu ama bu ikisi aynı odadayken ve gerçekten davranırken bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Neyse ki babası odanın karşı tarafında elinde içkisiyle annesinin yanında durmuş, Lord ve Leydi Lothmere ile sohbet ediyordu. Onları sıcak bir şekilde karşıladı, çünkü oğulları bir taziye olsa bile onlardan hoşlanıyordu.

Ama babasının burada ne işi vardı? Connor onu davet etmiş miydi?

Belki de kendi kendini davet etmişti. Evet, bu tam da babasının yapacağı türden kaba bir şeydi.

Ama onun ayağa kalkacak kadar iyi hissetmesine sevinmişti ve hiç şüphesiz onun üzücü hikayesini dinleyen ve bakan herkese dikişlerini göstermekten hoşlanıyordu.

Connor bunca yıldan sonra anne ve babasına alışmış ve onların sürekli hınçlarının kaçınılmazlığını kabullenmişti.

Yine de Eden, bu geceyi onun için mahvederlerse bir daha asla annesi ya da babasıyla konuşmayacaktı. Ay ışığında öpüşmesine ya da hemen ardından Connor'ın evlilik teklifini kabul ettiğinde gerçekleşecek kutlamaya hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordu.

Tam terasta Connor'ı aramak üzereydi ki Connor salona girdi ve otoriter duruşuyla herkesin dikkatini çekti. Resmi kıyafetleri, siyah kravatı ve hafif kırçillı saçlarının koyuluğunu vurgulayan frakları ve bir kızın ruhunu delip geçebilecek kadar keskin gözleriyle inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

Onun çarpıcı karşı kesinlikle bağışıklığı yoktu. Odadaki diğer hanımlar da öyle. Etrafta iç çekişler duyuluyordu.

Ah, evet. Gümüş Dük aurası tam teşhirde. Omuzları genişti ve ona doğru ilerlerken güç ve tehlike saçıyordu.

Adamın bir orman yaratığının kıvrak zarafetiyle kendisine doğru ilerleyişini izlerken Eden'in kalbi çarpıyor ve bacakları bükülme tehlikesi geçiriyordu. Mayıs gökyüzünün koyu mavisi gözleri yırtıcı bir hassasiyetle ona odaklanmıştı.

Gözlüğünü takmıştı ve şimdi aceleyle çıkarıp göğsünün dekoltesine sıkıştırdı, çünkü bu zarif elbiselerin uygun cepleri yoktu ve onları güvende kalabilecekleri başka nereye koyacağını bilmiyordu.

Connor bakışları kızın göğüslerine kayarken hınzırca sırıttı. "Gözlüklerini almak için yardımına ihtiyacın olursa haber ver," diye alay etti onun yanına geldiğinde.

Güldü. "Bana böyle bakmaya devam edersen insanlar konuşacak." "Bırak . Bu arada, Sör Nero Arnulfson bakıyordu ve gözlüklerinizi da fark etti. , Eden. O sadece

içkisini Squire Hartley'in üzerine döktü."

Yine güldü. "Bunu ." "Hiç de değil. Her kelimesi doğru. Bak."

Gerçekten de bir uşak elinde bir bezle Squire Hartley'nin ceketindeki şarabı silerken, bir başka uşak da Sir Nero'nun düşen kadehinin kırılan parçalarını aceleyle süpürüyordu.

"Personelinizin bu geceki dans için o güzel halıyı toplaması iyi olmuş, yoksa mahvolabilirdi," dedi. "Kırmızı şarap kolay kolay çıkmayan bir leke."

"Ah, her zaman pratik bir kızsın. Ama ev sahibi olarak benim görevim, vücudunuzun muhteşem olduğunu ve buradaki her erkeğin tamamen büyüldüğünü ve bakışlarını sizden ayıramadığını belirtmektir."

"Connor, dur. Saçmalıyorsun."

"Hayır, aşkım. Dürüst davranıyorum ve uzun zamandır kalbimde olan şeyi sana söylemek için bu kadar beklediğim için kendimi on kez tekmeliyorum." Kimsenin onları duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, ancak tüm gözler kesinlikle onların üzerindeydi. "Eden, bu gece nişanımızı ilan etmek istiyorum. Öpüşmemizden hemen sonra. Sorun olur mu?"

"İstediğinin bu olduğundan emin misin?" diye sordu ona.

"Evet, değil mi?"

Connor'a karşı hep bir şeyler hissetmişti. İlk olarak, daha yeni yürümeye başladığında onu kurtarıcısı olarak sevmişi. Sonra dostluk ve hayranlık. Ve şimdi de onun yakında kocası olabilecek bir adam olduğunun bilincindeydi.

Onun yatağını paylaşmaya hevesli olduğuna dair herhangi bir şüphe var mıydı? "Evet Connor. Eminim."

Başını salladı. "Benim de istediğim bu. Tek bir şüphe bile yok. Bu ilk öpücük seni tatmin etmek için, benim için değil. Ne kadar lezzetli olduğunu biliyorum. Seni rüyalarımnda binlerce kez öptüm bile."

Yumuşak bir nefes verdi. "Öyle mi? Sana karşı koymak imkânsız, biliyorsun. Odadaki her kadın benim yerimde olmayı diliyor."

"Belki, ama sahip çıkmayı umduğum tek kişi sensin. Çocuklarıma sana olan hislerimden bahsettim."

Bunu yaptığı için memnundu, çünkü onlar onun kişiliğinin bir parçasıydı. Onlara söylenmesi ve itirazlarını dile getirme şansı verilmesi doğrudu. "Ne dediler?"

Sırıttı. "Bu kadar kalın kafalı olduğum ve senin hepimiz için mükemmel olduğunu anlamak için bu kadar beklediğim için beni azarladılar. Nişanımızı ilan etmeye hazır olduğumda onları çağırmamı istiyorlar."

"Oh, evet. Lütfen yap."

"Bunu zaten planlamıştım. Senin hepimizle evlendiğini düşünüyorlar ve bunun onların da anı olduğunu düşünüyorlar. Seni seviyorlar Eden."

"Duygularımız karşılıklı. Umarım benim için ne kadar önemli olduklarını biliyorlardır. Connor, annene de söyledin mi?"

"Şüphelendiğinden eminim ama ona önceden söylememeye karar verdim." "Öyle mi? Neden?"

"Karışacaktır. Her zaman yaptığı bu değil mi?"

Eden kaşlarını çatı, çünkü bu onu çok incitecekti. Evelyn ona karşı her zaman çok sevgi dolu olmuştu. Değerli bir akıl hocası, anne ve arkadaşı. "Nasıl karışır ki? Beni seçmene itiraz edeceğini mi düşünüyorsun?" Ne de olsa bu parti Evelyn'in fikriydi ve davet edilecek *ton* elmaslarını o seçmişti. Belki de Connor için daha genç ve taze birini istemişti.

"Hayır, Eden. Sana bayılıyor ve çok sevinecek. Ama sen öpücüğünü alana kadar ona hiçbir şey söylemek istemiyorum." Bu açıklamayı yaptıktan sonra kibarca elini eğdi ve diğer konuklarıyla sohbet etmeye devam etti.

Connor'la sohbetlerini bitirdikten kısa bir süre sonra Lord Aubrey içeri girdi. Eden şimdi, Connor yanından ayrılır ayrılmaz bir şeyler anladığı için üzerine atlayan düşesle konuşuyordu. "Eden, oğlum sana ne dedi?"

"Bu gece güzel görüldüğümü söyledi. Evelyn, ben-"

Dowager aniden arkasını döndü ve kapıya doğru baktı. Lord Aubrey içeri girip kalabalık odanın kenarlarında dolaşmaya başladığında, "İşte bu," diye mırıldandı.

Adam onu tanımadığında ya da ona yaklaşmaya çalışmadığında Eden pek şaşırmadı. Connor Vikont'u uzak durması için uyarılmıştı ve itaatsizlik etmeye cüret ederse azgın bir boğa gibi peşine düşecekti.

"Peki ya o?" Eden, dul kadının neden Aubrey'ye kaşlarını çatarak baktığını ve ondan Connor kadar hoşlanmıyor gibi görüldüğünü merak ederek sordu.

"O bir bela."

"Nasıl yani?" Adamın olay çıkaracak kadar yüz­süz olmayacağını umuyordu. Bazı kadınlar iki yakışıklı erkeğin kendisi için kavga etmesine aldırmayabilirdi ama Eden öyle düşünmüyordu. Sürekli kavga eden bir evde büyümüş­tü ve bunun sadece kavga edenler için değil, tanık olanlar için de ne kadar incitici olduğunu biliyordu.

Bu adamlar birbirine çok denkti ve yumruklar havada ikisi de kanlar içinde kalırdı. Connor'ın kızı, özellikle de kızının

Babam morarmış ve gözü morarmıştı.

Lord Aubrey, Connor'ın babasıyla sohbet ettiğini fark edip ters yöne doğru yürümeye başladığında Eden rahat bir nefes aldı. Genç bir bayana yaklaştı ve elini uzatırken gösterişli bir şekilde eğildi. Zengin Bayan Olivia Applegate, yakışıklı lordun cazibesine kapılınca titredi ve kızardı.

Eden rahat bir nefes aldı ve Düşes Evelyn ile konuşmasına devam etti. "Neden onun bir sorun olduğunu söylüyorsunuz?"

"Bu sadece bir dedikodu, ama her dedikodunun içinde biraz da olsa gerçek payı yok mu? Annen bana onun bu partide sessizce birkaç varisin peşine düştüğünü ve evliliğe zorlamak için onlardan birini bilerek tehlikeye atmayı planladığını söyledi."

"Birkaçını mı takip ediyorsun?"

"Oh, evet. Seni nasıl çembere aldığını fark ettim. Margaret Wallingford ve Olivia Applegate onun şu anki avları gibi görünüyor. Belki başkalarını da gözüne kestirmişti."

"Ve içimizden birini tehlikeye atmak mı istedi?" Tehlikeye atılanın o olmasını istemiş ama sonra Connor'ın onun peşinde olduğunu ve onu koruyacağını mı fark etmişti? Truvalı Helen'in "kralların kalbini fethetme" anı buraya kadarmış. Ne de olsa Aubrey için çalınacak bir bozuk para kesesinden başka bir şey değildi. Diğer güzel bozuk para çantalarından sadece biriydi. "Evelyn, bana izin verir misin?"

"Evet, tabii ki. Her şey yolunda mı?"

"Oldukça mükemmel. Hemen geliyorum."

Terasa çıktı ve ferahlatıcı bir nefes aldı. Tanrıya şükür Connor onu seviyordu.

Tanrı'ya şükür ki onu derin ve kalıcı bir inançla seviyordu - bunu daha önce açıkça belirtmesi gerekirdi ama yapmamıştı ve ona teklifini gecikmiş bir kabulden ve görünüşte sonradan aklına gelmiş gibi ona verdiği uysal "*seni seviyorum*"dan daha fazlasını vermesi gerekiyordu.

Onu o kadar uzun zamandır seviyordu ki, an gelip çatığında donup kalmıştı.

Ama sevgisi hiç azalmamıştı. Bundan emindi. Lord Aubrey evlenme teklif ederek onu şoke ettiğinde bile, Connor yerine onunla evlenmeyi düşündüğü tek bir an bile olmamıştı.

Ve bu iyi bir şeydi. Onun cazibesine kapılsaydı her şeyini kaybedebilirdi. Sevgili Chestnut Hill'ini, parasını ve

sahip olduğu her şeyi. En de Connor'ı sonsuza dek kaybetmiş olacaktı. "Eden, biraz vaktine ihtiyacım var," dedi şeytanın ta kendisi, onun ardından terasa adım atarak. "Sana yaklaşmayacağım, söz veriyorum. Sana yaklaşmayacağım, söz veriyorum.

Bundan daha fazla yaklaşma. Ama size söylemem gereken bir şey var." "Zaten yeterince konuşmadın mı?"

İçini çekti. "Az önce Bayan Applegate ile flört etmeye çalıştım ama onun yanında bir dakikadan fazla dayanamadım. Keçi gibi gülüyor."

"Bunu söylemek çok zalimce."

"Belki, ama insanın potansiyel bir eşle konuşurken yaltaklanmaması önemli değil mi?" Ellerini havaya kaldırarak Eden'ın kendisine yönelteceğı bir sonraki sözün önünü kesmek için bir jest yaptı. "Eden, en başından beri sana karşı dürüst olmadığım için ölene kadar pişmanlık duyacağım. Güvenini kaybetmek, kız kardeşime Lynton'la birkaç dakika vermek gibi zararsız bir aldatmaca olduğunu düşündüğüm bir şey için oldukça ağır bir ceza. Ama bunu yaparak seninle olan tüm şansımı kaybettim."

O daha fazla konuşmadan uzaklaşmak niyetiyle hiçbir şey söylemedi.

Yalanlar.

"Gitme. Lütfen," dedi kadın salona doğru bir adım attığında.

"Sadece bir dakikanızı daha alacağım. Yarın ayrılacağım çünkü herkes için en iyisi bu. Ailem burada kalacak. Persephone'nin dükten vazgeçtiğini ve artık Rathburne Markisi'nin oğluna talip olduğunu bilmek sizi memnun edecektir."

"Damien?"

Lord Aubrey alaycı bir gülümsemeyle, "O biraz aptal," dedi, "ama Lynton'dan daha iyi bir eş. O tüneğı o yönetecek ve Rathburne'ün oğlu onun sağlam rehberliğı sayesinde çok daha iyi olacak. Lynton onun asla evcilleştirebileceğı bir adam değil."

"Buraya bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Hayır, yine de bana neden inanacağınızı bilmiyorum. Belki bir gün inanırsın. Sana söylemek istediğim şey şu." Bir elini saçlarında gezdirdi ve boğazını temizledi. "Bir hazineyi gördüğümde tanırım ve evinizi ya da vakıf fonlarınızı kastetmiyorum. *Seni* kastediyorum. Güzel ve harika olduğun konusunda benim güvenceme ihtiyacın olduğundan değil. Ama bilmelisin ki benim sevgim sahte değildi. Asla sahte olmadılar. Söyleyeceklerim bu kadar. Günü seninle geçirmek bir zevkti. Birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anını unutmayacağım."

"Oh." Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ancak, eğer ona doğruyu söylüyorsa, o zaman daha fazlasını öğrenmek istiyordu. "Lord Aubrey, partideki tüm varislerde gözünüz olduğuna dair dedikodular duyuyorum. Buraya servet avlamaya mı geldiniz?"

Güldü. "Hayır, ailem çok zengindir. Büyükbabam gelecek vaat ettiğimi ve kendi beğenisine göre fazla entelektüel olan babamdan daha iyi bir kont olacağımı düşündüğü için servetin çoğu zaten benim üzerime kondurdu. Ailem bana Trajan adını verdiğinde, büyükbabam için bu kadardı. Kendisinden sonra William adını alacağımı ummuştum. Ama hayır, babamı tehdit edip, büyükbabamın vasiyetine boyun eğmediği takdirde sahipsiz mülklerin bana kalacağını söylediğinde, babam boyun eğmeyi reddetti. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, tam adım Trajan Hercules Ramses Aubrey."

Eden güldü. "Ah! Ama baban için iyi oldu. Yerinde durduğu için üç kez şerefe."

"Ona böyle söyleme - zaten yarı yarıya inatçı."

Başını salladı. "Annen kız kardeşinle benim hakkımda tartışırken benden iyi bir şekilde bahsetti."

"Evet, annem de babam da sizi çok severdi."

"Sanırım diğer varisleri de sevmişlerdir."

Bir elini tekrar saçlarında gezdirdi. "İlgimi çeken başka varis yoktu. Bu saçmalık. Bu söylentiye nereden duydun?"

Omuz silkti. "Sadece etrafta dolanıyorum. Peki neden şimdi Bayan Applegate'le uğraşıyorsunuz?"

Kızgınlığını belirtmek için bir iç çekti. "Aşktan başka bir şeye razı olup olamayacağımı görmek için. Görünüşe göre, yapamam. Bunu bir dakikadan az sürdü. Bu yüzden bir gün, yakın gelecekte bir gün, doğru kızla tanışmak ve o zor bulunan, kalıcı aşkı bulmak umuduyla kendimi çıkaracağım. O kızın sen olduğunu düşünmüştüm ama seninle hiç şansım olduğunu sanmıyorum. Lynton her zaman senin kalbine sahipti."

Başını salladı. "İki yaşındayken onun balık havuzuna düştüğümünden beri."

"İki yaşından beri mi? O kadar uzun bir başlangıç mı yaptı?" Aubrey neşesiz bir kahkaha attı. "O zamanlar hiç şansım yoktu. Elveda Eden. Sana mutluluklar dilerim."

"Ben de sizin için aynısını diliyorum Lord Aubrey," dedi tüm içtenliğiyle.

Adamın uzaklaşmasını izledi ama Truvalı Helen anını geri kazanmaktan hiçbir memnuniyet duymadı. Belki de onun sevgisi gerçektir, ama bir

Onunla ilgilenen bir sürü erkek hiç istediği bir şey değildi. Sevilmemek acı vericiydi ve bunu ne Lord Aubrey ne de bir başkası için istemişti.

Lord Aubrey kalabalık salonda gözden kaybolur kaybolmaz Connor'ın sütunlardan birinin arkasından çıkıp gelmesi onu şaşırttı. "Onu gördün mü?" diye sordu Connor'ın varlığını daha önce belli etmemesine şaşırarak.

Başını salladı.

"Ve sen de kızgın bir boğa gibi üzerine atılmadın mı?"

Başını iki yana salladı. "İstedim ama sen onaylamazdın." "Bana ne dediğini duydun mu?"

Tekrar başını salladı. "Her kelimesini."

"Onu durdurmadığınıza sevindim. Kavga etmeye değmez. Zaten söylediklerinin hepsinin yalan olduğuna eminim."

Connor kaşlarını çatı. "Hayır, Eden. Samimiydi ve söylediği her kelime doğrudu. Onun hakkında yanılmışım."

"Ama annen onun partinizdeki bütün genç kızları kovaladığını duymuş."

Hafifçe güldü. "Evet ve bunu annenden duymuş. Hepimiz onun ne kadar güvenilir bir kaynak olduğunu biliyoruz."

"Oh, bu doğru." Yüzünü buruşturdu. "O zaman hiç varis peşinde koşmadı mı?" "Hayır, sadece senin. Ve zaten varlıklı bir adam olduğu için senin servetinle ilgilenmiyordu. Sana olan ilgisi, buraya geldiği andan itibaren gözümün onun üzerinde olmasının nedeni. Persephone seni rakibi olarak görmüş olabilir, ama ben kardeşini olarak görüyordum. Buraya geldiği andan itibaren tam bir ıstırap ve kıskançlık içindeydim. yanına geldi ve kendini tanıttı."

Ona şefkatli bir gülümseme attı. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun Connor? Onun hakkında kötü düşünmeye devam etmeme izin verebilirdin."

Bir elini ensesinde gezdirdi. "Evet, bunu yapabilirdim. Ama benimle evlenme kararını Aubrey'nin bir ahlaksız olduğuna dair yanlış bir inanca dayanarak vermeni istemiyorum. Özellikle de ona karşı bir şeyler hissediyorsan."

"Anlıyorum."

"Bir yalan üzerine nişanlanmamızı istemiyorum Eden. Sonuç ne olursa olsun, kalbinizin sesini dinlemenizi ve gerçek mutluluğu bulmanızı istiyorum."

I

Umarım benimle bulursun, tek kurtarıcı özelliği seni sevmesi olan ve bunu sana daha önce söylemediği için her zaman pişmanlık duyacak olan kalın kafalı, kibirli bir pıhtıyla."

"Ben de biraz inkâr ettim." Duygularını günlüğüne dökmüş, Connor onu sevmekte özgür olduğunda bile ondan saklamıştı. Bu zamanın çoğunda, onları kendine de inkar etmişti. Onu sevmenin sadece bir fantezi olduğuna ve gerçek olamayacağına neredeyse kendini ikna etmişti. Sonra parti başlamış ve tüm o güzel sosyete kızları onun etrafında uçuşmaya başlamıştı.

Onu kaybetmenin acısı oldukça gerçektir.

Ailesi ne olurdu? Chestnut Hill'de kalıp Connor'ın başka birini seçmesini umursamıyormuş gibi davranmaya çalışabilirdi. Connor'ın ona karşı olan hislerini nihayet kabul etmesi için burada olmayacaktı. Persephone'nin rakibi olmazdı ve belki de ondan bir evlilik teklifi koparabilirdi.

Hayır, böyle bir şey olmazdı. Muhtemelen Gümüş Dük olarak kalacak ve evliliğe karşı hep dirençli olacaktı.

"Senin mutluluğun benim için kendiminkinden daha önemli," dedi. "Aramızda sadece dürüstlük olmalı. İşte burada. Dürüst gerçek önünüze serildi. Anneme henüz bir şey söylemedim, bu yüzden Aubrey'i bana tercih edersen zarar görmezsin."

"Ama çocuklarınız biliyor."

"Onlar sadece sana evlenme teklif etmek istediğimi biliyorlar. Beni reddedersen hayal kırıklığını . Çocukların en iyi yaptığı şey bu değil mi? Kendilerini toparlar ve yollarına devam ederler. Ama şampanya kadehi hazır... İster beni ister Aubrey'i seç."

"Çok cömertsin," diyerek adamın kollarına atıldı, adam da onu sardı, yüzündeki ifade şaşkınlık ve rahatlama ibaretti. "Seni sevdiğimi söylediğimi hatırlıyorsundur."

Ona alaycı bir gülümseme attı. "Evet Eden. Ama bunu Aubrey hakkındaki yanlış bir izlenim yüzünden söylemiş olabilirsin."

Onu hafifçe itti.

"Ne?" Kız onu bir kez daha nazikçe itince güldü. "Kalbim paramparça olma riskiyle karşı karşıya olmasına rağmen cesur ve takdire şayan davranmıyor muyum?"

"Kadınlarla ün yapmış biri olarak bizim hakkımızda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun." Onun elini tuttu. "Benimle gel."

Onu bahçeye ve uzak bir köşeye sıkışmış balık havuzuna götürdü.

"Pekâlâ, işte buradayız. Orijinal suç mahalli," diye alay etti. "Bundan sonra ne olacak?"

"Bundan sonra olacak şey beni öpmen Connor."

Ufukta alçakta asılı duran ve hâlâ parlayan güneşe baktı. Güneş ışığı dalgaların üzerinde parıldıyor, böylece su mavi ve görkemli bir şekilde parlıyordu. "Hâlâ gün ışığı var."

Başını salladı. "Ay ışığı öpücüğümü şimdi alacağım, lütfen."

"Şimdi mi?"

"Evet, çünkü büyüü sağlayan şeyin ay ışığı olmadığını geç de olsa fark ettim. Sensin, sadece sensin. Günün saatinin bir önemi yok. Yine de ay ışığı çok güzel, değil mi?"

Gülümsedi ve onu tekrar kollarının arasına aldı. "Evet, çok güzel. Ama bu da öyle... Gözlerini kapat Eden. Tepende binlerce yıldızın parıldadığını hayal et. Ayrıca tepemizde dolunay gibi parlayan bir ay var. Görüyor musun?"

Gözlerini kapattı. "Evet, kalbimde çok parlak bir şekilde parladığını görüyorum." "Hayatımızın geri kalanında sana her gece yıldız ışığı ve ay ışığı vereceğim.

eğer istersen yaşar," dedi gırtlaktan gelen bir fısıltıyla, başını onunkine doğru eğmeden ve hayallerini gerçekleştirmeye devam ederken ağzını sahiplenici bir sıcaklıkla yakalamadan önce.

Onun öpücüğünü bir ömür boyu beklemişti.

Bu öpücük.

Connor deneyimli bir tırmığın verdiği güvenle dudaklarını onunkilere batırıp, sıcak ve derin bir şekilde dudaklarına bastırıp haklı olduğunu kanıtlarken midesinde kelekler uçuşuyordu. Onun tüm öpücüklerini sevecekti. Bu ilk öpücüğü ve hayatları boyunca gelecek olanları. Onları sevecekti çünkü *onu* seviyordu ve her zaman sevecekti.

O da kalbindeki tüm içtenlik ve umutla onu öptü.

Emrindeki tüm tensel gücü serbest bırakırken ona ve Gümüş Dük hüneline güvenerek bu şekilde karşılık vereceğini bilmeliydi.

Sevgili cennet.

Bu, duyularına yönelik tam bir saldırı olarak kayda değerdi.

Teni karıncalanıyor ve duyuları sarsılıyordu, çünkü elinin omurgası boyunca her hafif sıyrılışı ve dudaklarındaki hafif basınç değişimiyle tüm vücudu titriyor ve canlanıyordu. Kendini bunlara teslim etti

Yeni hisler, tek bir öpücüğün karmaşıklığı karşısında hayrete düşmüştü. Çok fazla nüans vardı ve Connor hepsini anlıyordu, çünkü öpücüğü onun her iki yönünü de gösteriyordu. Sert ama şefkatli. Fethedici ve yine de koruyucu.

Ve çok sıcak.

Ağzı onunkinin üzerinde güvenle hareket ediyordu, kalbini kazanacağından hiç şüphesi yoktu. Yine de kendi kalbini de teslimiyetle sundu.

Muhteşem dudakları onunkilerin üzerine sıkıca ama nazıkçe bastırmaya devam etti. Dudaklarının dolgunluğunu ve mükemmel şeklini anlatmak için günlüğünde sayfalar harcamıştı. Gülümsediğinde dudakları güneş ışığı kadar güzeldi ve donmuş bir çorak araziye bile eritebilirdi.

Dili kızın ağzına daldı ve kız ona doğru açıldığında nazıkçe içeri girdi. O ana kadar, bir öpücüğün bir insanın ağzını diğerine bastırmasından daha fazlası olduğunu fark etmemişti. Gerçekte, öpücükler insanın varlığına yapılan muhteşem bir saldırı, ruhun görkemli bir istilasıydı.

Bu aynı zamanda fiziksel olarak birleşen bedenlerinin yakınlığına da bir girişti. Bunu dört gözle bekliyordu, çünkü adam onu kaslı kollarının çemberi içinde arzulandığını ve güvende olduğunu hissettiriyordu.

Onun ilahi misk kokusunu içine çekerken inledi.

"Eden, sevgili cennet." Daha sonra usulca güldü ve birbirlerinden ayrıldıklarında ona gülümsedi. "Seninle iyi olacağını biliyordum."

"Sadece iyi mi?" Adam onu tekrar kendine yaklaştırdığında başını göğsüne yasladı. Onun güçlü ve sabit kalp atışlarını hissederken, kendi kalbi çılgınca atıyordu.

Kendini pasta mı yapmıştı? Beceriksiz olduğunu mu göstermişti? "Muhteşemdi aşkım," diye fısıldadı kulağına.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm." Gözlerini adama dikti ve adam ona gülümsediğinde yeniden eridi. "Ay ışığı ve yıldız ışığı gördüm. Bir Gümüş Dük'ün öpücüğünün olabileceğini hayal ettiğimden bile daha inanılmazdı. Ama önemli bir şey öğrendim, senin de muhtemelen başından beri bildiğin bir şey."

"Bu da ne?"

"Öpücüklerin her zaman ay ışığı öpücükleri olacak, en iyi öpücükler çünkü aşkla veriliyorlar."

Yanağına zarif ve şefkatli bir öpücük kondurdu. "Eğer istersen, seni bekleyen daha pek çok şey var."

Başını salladı. "Bunu diliyorum."

"Güzel," dedi ve onu dikkatle incelerken hafif bir nefes verdi. "Daha fazla iknaya ihtiyacın var mı? Yoksa tüm Őphelerini giderdim mi? Eden, aşkım. Benimle evlenir misin?"

"Evet" cevabını verirken hayatında hiç bu kadar sevinç duymamıştı.

Bölüm On Dört

CONNOR çocuklarının geç saate kadar uyumamasına izin vermişti, böylece Eden'la nişanlarını kutlamalarına katılabileceklerdi. Her zamanki yatma saatlerinden saatler sonraydı ama umursamayacak kadar heyecanlıydılar. Hatta çocukların birer kadeh şampanya içmelerine bile izin verdi. Priscilla Eden'inkinden bir yudum aldı ama köpüklerin burnuna kaçması hoşuna gitmedi.

Fransa'nın Champagne bölgesindeki en saygın şato bağlarından birinden gelen belki de en iyi seçimden etkilenmemiş bir halde, "İğrenç," diye mırıldandı.

Ama daha önce hiç bu kadar mutlu çocuklar görmemişti ve Eden'ın ailelerinin bir parçası olmasıyla hayatlarının sonsuza dek daha iyi olacağını biliyordu. Aslında onu yıllar önce kabul etmişlerdi.

Adaşı genç Connor ona şiddetle sarıldı. "Teşekkür ederim baba. En iyi seçimi yaptınız."

Alex ona sarılmak için yanındaydı. "Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı ve sonra ona tekrar sarıldı.

Priscilla onun kalbini parçaladı ve aynı zamanda onu aşagılamayı da başardı. "Eden'i annemiz yapacağını umarak geceleri her yıldızdan çok şey diledim. Hepimiz onu çok sevdik, o da bizi sevdi. Neden bu kadar bekledin baba? Eden'ı çok üzdün. Ama şimdi her şey daha iyi."

Evet, daha iyiydi.

Ve bir daha asla Eden'ı sevdiğini saklayacak kadar aptal olmayacaktı. Onun sevgisini kova dolusu alacaktı.

Nişan duyurusundan ve çocuklar üst kattaki yatak odalarına kaçıştıktan sonra, Eden'la birlikte annesini ve ailesini çalışma odasına götürerek baş başa kalmalarını sağladılar. Yiyecek ve şampanya serbestçe akıyordu ve konuklarını mutlu bir şekilde meşgul edecekti. Eğer bu yeterli değilse, hafta boyunca kiralanan orkestra canlı bir makara çalışıyordu ve dans etmek yerine oynamak isteyenler için kâğıt odası açıktı.

Connor beşinin yalnız kalmasını sağlamak için çalışma odasının kapısını kapattı. Eden'in anne ve babasının, nişan ve düğünle ilgili ayrıntılar konuşulurken önümüzdeki on dakika boyunca yetişkin gibi davranabileceklerini umuyordu. Annesine gelince, yüzünde oldukça kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Bu bakış da neyin ?" Connor kaşlarını kaldırarak Eden'in yanındaki sandalyeye yerleşti ve kanepede sıra sıra oturan üç ebeveynine baktı. Annesi Eden'in anne ve babasının arasında oturuyordu elbette. Hiçbir zaman

Bu savaşçı ikilinin birbirlerine kol mesafesinde olması güvenli.

Annesi, "Bir gün yola geleceğinden umudumu kesmeye başlamıştım," dedi. "Bu yüzden bir savaş planı hazırlamak zorunda kaldım."

Son birkaç yıldır oldukça zorlandığını kabul etmek için başını salladı. "Sanırım yeniden evleneceğim konusunda umutsuzluğa kapılmanız için bir nedeniniz vardı."

Annesi ona kendini beğenmiş bir bakış daha attı. "Oh, eninde sonunda yapacağımı biliyordum. Ama bunun Eden'e olmayabileceğinden endişelendim. Görüyorsun ya, senin için Eden olması gerektiğini biliyordum. Başka hiç kimse yapamazdı."

"Ben mi?" Eden'in gözleri büyüdü. "Başından bunu sen mi yapıyordun?"

Connor her ikisine de şaşkınlıkla baktı. "Pekâlâ, yine kalın kafalı davranıyorum. Görmemi istediğin tek şey Eden'se neden her cilveli tavuğu bu partiye davet ettin?"

Annesi ona acıyan bir bakış attı. "İkiniz de başından beri birbirinizin önündeydiniz ve ikiniz de birbirinize tek kelime etmiyordunuz. Bir şeyleri sarsmak, ikinizin de gözlerini açmasını ve duygularınızı açığa vuracak cesareti bulmanızı sağlamak zorundaydım."

Eden başını salladı ve güldü. "Annemle babamın Chestnut Hill'e aynı gün gelmeleri tesadüf değildi, değil mi Evelyn?"

Connor'ın annesi, zarif ve bilge bir düşes gibi görünerek ona sıcak bir gülümseme gönderdi. "Hayır, canım. Umarım her birini buraya davet eden o mektuplara senin imzanı taklit ettiğim için beni bağışlarsın. Asla uslu durmayacaklarını biliyordum ve bu sayede onlardan kaçıp doğruca Lynton Grange'e, umarım oğlumun kollarına gidecektin."

Eden'in ebeveynlerinin her birine döndü. "Beni affedin, Lord ve Leydi Darrow. Ama kızınızı seviyorum ve ciddi bir şey yapmak zorundaydım."

"Seni affediyorum," dedi anne ve babası aynı anda, belki de o güne kadar tek kez aynı şeyi düşünmüşlerdi.

Eden'in onaylamalarından memnun olduğu belliydi ama onları nazikçe uyarmaktan da geri kalmadı. "Düşes Evelyn'i hayal kırıklığına uğratmadığınızı belirtmek isterim."

Gerçekten de tam onun umduğu gibi davrandın. Anne, gelişinden birkaç dakika sonra neredeyse babamı öldürüyordun."

Annesinin çenesi öfkeyle kalktı. "Eğilmeliydi."

Connor, düğün planları hakkında konuşmaları gerekirken konuyu tekrar açmak istemediğinden, "O hayatta kaldı ve mesele sonuçlandı," diye ısrar etti.

Annesi her iki ebeveyne de özür dileyen bir bakış daha attı. "Annenizin neredeyse babanızı öldürmesini istemezdim. Ama oğlumun Eden'in kalbinden geçenleri bilmesine asla izin vermeyeceğinden gerçekten korkuyordum. Ve onu her zaman sevdiğini biliyordum."

Eden kızardı. "Öyle mi?"

Annesi ona şefkatli bir gülümseme attı. "Evet, canım."

"Ben her zaman kendim bilmezken sen nasıl bilebilirsin? Connor hâlâ evliyken asla duygularımla hareket etmez ya da onları kabul etmezdim."

"benim, iki yaşındayken o balık havuzuna düştüğünden beri ona aşıksın." Connor'ı incelemek için döndü ve Connor herkesin bakışlarını üzerinde hissetti. "Ve sana gelince..."

"Onu o göletten çıkarmaktan başka ne yaptım ki?"

"Bir anne böyle şeyleri hisseder... Ben kesinlikle hissettim. Ona bakışınızdan anladım."

Connor'ın kafası hâlâ karışık. "Ona nasıl baktım?"

"Sanki kalbinizde onu her zaman koruyacağınıza dair sessizce karar vermişsiniz gibi."

Güldü ve başını salladı. "Neredeyse on beş yaşındaydım ve o da iki yaşında sinir bozucu bir çocuktü. Onu ağlattım çünkü bir daha düşerse onu balıklara yedireceğimi söyledim."

Eden'in nefesi kesildi. "Bunu bana sen mi söyledin?" Homurdandı.

"*demek istemedim.*"

Şakacı bir şekilde onun omzuna vurdu. "Bunca yıl seni kurtarıcım ve koruyucum olarak hatırladım."

"Seni her zaman koruyacaktım," dedi. "Ama sen hıçkırı hıçkırı ağlıyor ve kulağımın dibinde uluyordun, ben de ağlamayı durdurmak için aklıma gelen ilk şeyi söyledim sana. Tanrım, ne kadar da küçük bir ördekmişsin. Tombul yanakların ve paytak paytak seni ayakta tutan tombul bacakların vardı. En parlak kızıl saçlara sahiptin. Kocaman ela gözlerin vardı."

Hatırlayarak güldü ve devam etti. "Ağlamayı bıraktığında, bir daha gölete düşersen seni her zaman kurtaracağıma söz verdim. Bana söz verdirmiştin. Çok küçük olduğun için pek fazla kelime bilmiyordun ama *söz vermek* bunlardan biriydi. Ben de öyle yaptım."

"Hepimiz size doğru koşarken ikiniz hâlâ inatla birbirinize bakıyordunuz," diye ekledi annesi. "On beş yaşındaki bir marki, çilek saçlı, inatçı iki yaşındaki bir çocuk tarafından dik dik bakılıyordu. O zaman anlamıştım. İkiniz aşık olacaktınız."

Connor inkâr etmeye çalıştı ama annesi bunu duymak istemedi. "İkiniz için de çok mutluydum, zaman içinde birbirinize aşık olduğunuzu anlayacağınızdan çok umutluydum. Ama en büyük kalp kırıklığım birkaç yıl sonra Napolyon'la savaşmaya gittiğinizde oldu."

"Bunu yapmak zorundaydım," dedi. "İngiltere'yi savunmak benim görevim değil miydi?"

"Diğerleri çıkış yollarını satın aldılar ama senin asla satın almayacağını biliyordum. Sen her zaman cesurdun. Ve her zaman güçlü bir görev bilincin vardı. Bu yüzden Mary ile evlenmeyi seçtin, düklük unvanına olan görevinden dolayı. Neden böyle bir karar verdiğini anlıyordum, çünkü savaşta öldürülme riskin büyüktü ve Lynton soyunu güvence altına almak istiyordun."

"Bu evlilikten üç güzel çocuğun oldu," dedi Eden. "Onların olması gerekiyordu. Sanırım hepsi ilahi bir planın parçasıydı."

"Sana olan bariz hislerimi fark etmeyi reddettiğim için neredeyse mahvettiğim bir tane," diye mırıldandı.

"Nasıl daha iyi olabilirdim ki? Sana bir şey söylemekten o kadar korkuyordum ki, benim için aynı şeyleri hissetmemenin dostluğumuzu yok edeceğinden o kadar korkuyordum ki. Seni tamamen kaybetmeye dayanamıyordum."

"Bu beni de engelledi. Tek korkak sen değildin." Bir kaşını kaldırdı ve Eden'a sırtıttı. "Ama bu durumun yılbaşı sezonundan sonra da devam etmesine izin vermeyecektim."

Eden ona , şüphesiz sırtışının nedenini merak ediyordu. "Sen değil miydin?"

Başını iki yana salladı. "Her şeyi planlamıştım, beni fark etmeni sağlamak için kendi büyük planımı."

Kıkırdadı. "Seni fark etmek mi? Yüce Tanrım, *herkes* seni fark etti. Bana her yaklaştığında kekeleyen bir salak gibi davranıyordum."

"Peki büyük planın neydi Connor?" diye sordu annesi. "Ve ben bu ev partisini düzenlemek için onca zahmete girmeden önce neden bana bundan bahsetmedin?"

"Arkamdan iş çevirmek sana yakışır. Ben yetişkin bir adamım, anneme sır veremeyecek kadar yaşlıyım. Ama dediğim gibi, yılbaşı. Evin her odasına ökseotu yerleştirecek ve Eden dallardan birinin altından geçtiği anda onu öpecektim. Sıradan bir öpücük de olmayacaktı."

Eden güldü. "Gümüş Dük öpücüğü mü?"

Başını salladı. "Senin için sadece en iyisi, aşkım."

"Ben kendi planımı daha çok sevdim," diye ısrar etti annesi. "Tamamen uygunsuz kızları Lynton Grange'deki bir kır evi partisine davet etmek, böylece Eden'in nasıl bir cevher olduğunu görebilecek ve sonunda bu konuda bir şeyler yapabilecektin."

"Doğru, onu neredeyse Lord Aubrey'e , o da ona aşık oldu," diye homurdandı.

Annesi en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Kimin hatası bu? Kesinlikle benim değil. Son iki yıldır seni ve Eden'ı bir araya getirmeye çalışıyordum ama boşuna. Dürüst olmak gerekirse, ikiniz de çok inatçıydınız. Aubrey de tam bir ahlaksızdı, değil mi? Sadece Eden'a hayranmış gibi davranıyordu."

Connor ciddileşti. "Hayır, dedikodunun tek kelimesi bile doğru değil. Eden'a ilk görüşte aşık oldu."

Eden'in annesi konuştu. "Ama daha bu akşam onu hem Bayan Wallingford hem de Bayan Applegate ile flört ederken gördüm. Kim bilir daha kaç kızla flört ediyordur? Adam değersiz bir çapkın."

Connor rakibini savunacağını hiç düşünmemişti ama konuşmak zorundaydı. "Leydi Darrow, Eden'a içtenlikle değer veriyordu ve onunla evlenmeye hazırdı."

Annesi inledi. "Ah, canım. Planımda bu öngörülmemişti." "Neden olsun ki?" dedi Eden. "Raftaki yerimi sağlamlaştırmıştım."

"Asla Eden," diye ısrar etti annesi. "Senden daha güzel ya da çekici kimse yok. Artık nişan şartlarını konuşmanın ve düğün planları yapmanın zamanı geldi."

"Pazarlık yok," dedi Connor. "Eden ne isterse alacak ve evliliğe getirdiği varlıklar üzerinde tam kontrolü elinde tutacak."

Eden gülümsedi. "Senden sevginden başka bir şey istemiyorum. İhtiyacım olan tüm maddi varlığa sahibim. Senin mal varlığın çocukların için."

"Evliliğimizden kalanlar da dahil," dedi memnun bir şekilde başını sallayarak.

"Evet, bizimkiler." Bu onun yüzünün kızarmasına neden oldu, özellikle de çocuk yapmaktan bahsettiğinde herkes hemen spekülatif bakışlarını ona çevirdiğinde.

Bu onun ve Eden'in dışında kimseyi ilgilendirmezdi.

"Düğüne gelince," dedi Connor boğazını temizleyerek, "yarın sabah ilk iş olarak ruhsatı almak ve ondan sonraki bir saat içinde Eden'la evlenmek niyetindeyim. İtirazın var mı Eden?"

Sırıttı. "Hem de hiç."

Connor yaşlılara bir bakış atarak herhangi bir itiraz beklemeye başladı, ancak hiçbir itiraz gelmedi. "Güzel. Herkes yerleşti. Aşçım yarınki eğlenceler için fırınları tam gaz çalıştırmaya başladı bile. Bunu gün boyu sürecektir bir düğün kahvaltısına dönüştüreceğiz. Oğullarım dalakları patlayana kadar karınlarını doyurma fırsatının tadını çıkaracaklar."

Bir kez daha tebrik edildikten sonra Connor'ın annesi ve Eden'in ailesi misafirlerine katılmak ve akşam eğlencelerini paylaşmak üzere ayrıldılar. Sonunda yalnız kalan Connor Eden'in elini tuttu ve başparmağını yumuşak bir şekilde Eden'in elinin üst kısmına sürttü. "Bu planları yapmakla çok ileri gittiğimi biliyorum."

"Bir itirazım olsaydı söylerdim." "O zaman yarın benimle evlenmekte bir sakınca görmüyorsun?"

Uzandı ve onu yanağından hafifçe öptü. "Yarın akşam yatağında bir Gümüş Dük'ün olmasından daha güzel bir şey düşünemiyorum."

Ona muzip bir gülümseme attı. "Neden yarına kadar bekleyelim?"

On Beşinci Bölüm

CONNOR o gece Eden'a yaklaşmadı çünkü işgüzar annesi nişanlısının namusunu korumak için kapısına nöbetçi koymuştu. Birkaç saat içinde evleneceklerine göre, bu gece onun tatlı vücudunun ırzına geçse ne fark ederdi ki?

Ertesi sabah hiçbir kadın onu Eden'in yanına yaklaştırmadı. Yine işgüzar annesi ve Eden, evlilik cüzdanını almaktan döndüğünde ona yaklaşmasını engelledi. Priscilla bile onu azarladığında, "Rahatsızlık," diye mırıldandı.

"Hazırlan baba!" Parmağını ona doğru sallama cüretini gösterdi. "Eden'dan önce kiliseye gitmelisin."

"Neden?"

Cevap alamadı, sadece Eden'in yatak odasına geri dönüp kapıyı suratına çarpmadan önce küçük *bir homurtu* duydu.

Küçük kızı otoriter bir mal olacaktı.

Ama Tanrım, onu azarlarken bile çok mutlu görünüyordu.

Annesinin hizmetçileri bir küvetin içinde yuvarlanırken, bir diğeri Eden'in elbisesini taşıırken ve bir diğeri de Priscilla'nın elbisesini ve çiçeklerini kucağına alırken, koridorda durmanın tehlikeli olmaya başladığını fark etti.

Yatak odasına bir sürü başka eşya da getirilmişti. Bayanlar içeri girip çıkıyorlardı.

Priscilla bir kez daha içeri girmeye çalıştığında ona bağırdı. "Baba! Delia Eden'in saçını düzeltiyor, sonra da benimkiyle ilgilenecek. Dışarıda kalmalısın!"

Güldü ve teslim olmak için ellerini kaldırdı. ". Pes ediyorum."

Eden doğuştan güzeldi, bu yüzden bütün bu telaşın nedenini anlamıyordu. Onu öğleden kısa bir süre önce gerçekleştirecek olan törene hazırlamak için çok az şeye ihtiyaç vardı ya da o öyle düşünüyordu.

Saat sabahın dokuzunu biraz geçiyordu. Bu da Eden'e hazırlanmak için kolayca iki saat veriyordu.

Hazırlanması çok uzun sürmeyecekti, en fazla yarım saat, çünkü bu sabah ehliyetini almadan önce tıraş olmuştu.

Ancak Eden'in yardımcılara ve kendi kızına göre *istenmeyen kişiydi* ve bu ona açıkça belirtilmişti.

Oğullarını kontrol etmek için yukarı çıktı.

Töreni aceleye getirmekten duyduğu tek pişmanlık, en yakın arkadaşları Bromleigh ve Camborne'un düğün gününde yanında olamayacak olmalarıydı. Her ne kadar bekâr ve çapkın olarak ünlenmiş olsalar da, gerçekte öyle olmadıklarını biliyordu. Hepsi de iyi bir kadının aşkını bulmayı umuyordu, ancak Camborne kadın seçme konusunda oldukça umutsuzdu. Deri sertliğindeki İskoç, metres olarak her zaman ateşten adamları seçerdi, gerçi son fiyaskodan sonra bir daha metres tutmaktan vazgeçmişti.

Bununla birlikte Camborne, çöpçatan annelerin küçümsediği ahlaksız kadınlara şehirde eşlik etmeye devam ediyordu. Bu, aklında evlilik olan her tatlı genç kızın ondan uzak durmasını sağlardı. Camborne zor yaşardı ve ayrılıkları her zaman ateşliydi.

Belki bir gün onu evcilleştirebilecek bir kadınla tanışırdı.

Bromleigh tamamen başka bir meseleydi. Gençlik günlerinde aşk ateşiyle yanmış ve bir daha hiçbir kadına güvenmemişti. Bu nedenle asla evlenmemeye karar vermişti. Kimseye bir daha kalbini kırma şansı vermek istemiyordu. Şüphesiz, yeğeninin doğru genç kadınla, delikanlıyı asla aldatmayacak ya da ona sadakatsizlik etmeyecek biriyle evlendiğini görmeye bu kadar kararlı olmasının nedeni de buydu.

Connor arkadaşlarının düşüncelerinden sıyrılıp çocuklarına baktı. Alex ve Connor bulaşıklarını yeni bitirmişlerdi ve giyinmeye başlamak üzereydiler. Kendi uşağı Holden, onların en güzel kıyafetlerini tazelenmiş ve ütülenmiş olarak yataklarının üzerine sermeyi ihmal etmemişti.

"Baba, hazırlanman gerek!" Alex parmağını sallayarak onu uyardı.

Bu parmak sallama da neyin nesiydi?

Holden içeri dalıp ona da parmak sallayınca, suçlunun kendi uşağı olduğunu anladı. "Majesteleri, her yerde sizi arıyordum."

Oğulları düğüne başlarında dikilmesine gerek olmadığından, odasına döndü ve Holden'ın yardımıyla kendini hazırladı. Gerçekten de uşağı, düklük unvanına layık görünene kadar odasından çıkmasına izin vermiyordu.

Kısa bir süre sonra aşağı indiğinde hayranlık dolu bakışlar ve onaylayan bakışlarla karşılaştı.

O ve çocukları ilk arabayla Aziz Matthew Kilisesi'ne gittiler.

Eden geldiğinde hazırdu ve mihrapta bekliyordu. Ona annesi ve bir kez olsun birbirleriyle kavga etmeyen ebeveynleri eşlik ediyordu. Hiç şüphesiz, annesi onları Eden için bu günü mahvedecek olurlarsa ölümle tehdit etmişti. Yıllardır onu Eden'le evlendirmek için planlar yapan kararlı düşes, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bu mutlu güne engel olmasına izin vermeyecekti.

Connor ona endişelenmemesini söyleyebilirdi, çünkü hiçbir şey onu Eden'la yemin etmekten alıkoyamayacaktı.

Çocukları alkışlar ve sevinç çığlıklarıyla ona doğru koştular. Eden her birine kocaman gülümsüyor ve sarılıyordu. Priscilla ıslıl ıslıldı.

Küçük kızını izlerken kalbi sıkıştı. Bir annenin ilgisine çok ihtiyacı vardı ve Eden son birkaç yıldır ona bunu sağlıyordu. Tıpkı Eden'in ağlayarak annesine geldiği gibi, Priscilla da ne zaman üzülse ve ağlasa Eden'in kollarına koşuyordu.

Oğullarının oldukça yakışıklı görüldüğünü gururla fark etti.

Eden ise krem rengi ipek bir elbise ve yumuşak dalgalarla toplanmış saçlarında sade bir çiçek halkasıyla muhteşem görünüyordu.

Kilise kısa süre içinde ev partisi misafirleri, köylüler ve Eden'in tüm ev personeli ile dolup taşıtı ve hepsi de Eden koridorda yürürken hayranlık içinde soluk soluğa kaldılar; görkemli bir peri kraliçesi, vitray pencerelerden süzülen güneş gibi bir ışık çemberine bürünmüştü ve yol boyunca onu takip ediyor gibiydi.

Elini tuttu, annesi ve çocukları sağındaki Lynton aile sırasına, babası da solundaki Darrow aile sırasına oturunca rahat bir nefes aldı. "Gözlüklerini takmamışsın," diye fısıldadı.

"Annen onları benden sakladı," fısıldadı, hafifçe gülerek. "Anlaşılan, yeni eşinin koridorda bir baykuş gibi görünerek yürümesini istememiş."

Darrow'ların en iyi şekilde davrandıkları için rahatladığı fark edilen papaz, onların dikkatini çekmek için boğazını temizledi ve törene devam etti.

Pek sık yapılmasa da Connor tören boyunca Eden'in elini tuttu ve yemin törenleri boyunca da tutmaya devam etti. Eden'in "Evet" derkenki sözlerindeki sevinci duydu.

Sıra kendisine geldiğinde daha önce hiç yaşamadığı bir memnuniyet hissetti ve "Kabul ediyorum" diye tekrarladı.

Papaz onları karı koca ilan ettiği anda alkışlar yükseldi.

Ah, evet. Bunlar onun koltuklarından zıplayan ve koridorlarda paganlar gibi eğlenen küçük dinsizleriydi.

Connor Eden'ı kiliseden dışarıya ve muhteşem güneş ışığına doğru götürdü. Katılan herkesin iyi dileklerini kabul etmek için kilisenin önünde kaldılar. Herkes şimdi bir ziyafet, eğlence ve saatlerce süren içkilerin yer alacağı düğün kahvaltısı için Lynton Grange'e dönecekti.

Herkes onlara iyi dileklerde bulundu, hatta Rathburne Markisi'nin oğlu Damien'ı bağlamakta gecikmeyen Persephone bile. Sevimli ahmak onun emriyle ileri atıldı, onun emriyle tebriklerini sundu ve yine onun emriyle Persephone'a Lothmere'in bekleyen arabasına kadar eşlik etmesi için kolunu uzattı.

Bir tarla kuşu kadar mutlu görünüyordu.

Evet, Persephone kulaklarının arasında pek bir şey olmayan o iyi huylu pıhtı için mükemmeldi.

Lord ve Leydi Lothmere iyi dileklerini sunmak için yanlarına yaklaştı. Leydi Lothmere oldukça üzgün görünüyordu, "Seni ailemize kabul etmek isterdik, sevgili Eden. Ama bence sen tam olarak olman gereken yerdesin. Umarım oğlum senin gibi sevebileceği bir başkasını bulur."

Eden onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de aynı mutluluğu onun için diliyorum."

Daha sonra Sir Nero onlara yaklaştı ve tebriklerini sunmak için öne çıkarken oldukça hoşnutsuz görünüyordu.

Eden da fark etti. "Artık düşesiniz olduğuma göre çimdiklemek için başka birinin poposunu bulması gerekecek ve bir daha denemeye cesaret ederse elini keseceğinizden korkuyor."

Connor kaşlarını çatı. "Cesaret ederse çok daha kötüsünü yaparım."

Eden onun elini hafifçe sıktı. "Tamamen gereksiz. Sadece sert bir bakış atmanız yeterli olacaktır. Gördün mü? Mükemmel. Tıpkı şu anda bana baktığın gibi."

Güldü. "Sana aşkla bakıyorum. Bu hiç de aynı şey değil."

İri ela gözleri parıldayarak ona baktı.

Balık kurtarma anısı aklına geldi. Gözleri.

Yıllar önce ruhuna dokunan o aynı gözler.

Evet, o anda birbirlerine bağlı olduklarını bilmeliydi.

O akşam tüm ziyafet ve dans sona erdikten ve herkes yatak odalarına çekildikten sonra Connor Eden'ı, bu ilk geceyi ve bundan sonraki tüm geceleri birlikte geçirecekleri düğün odasına götürdü.

Geçen gece onu soymak için yaptığı talihsiz girişimden beri vücudunun enfes hissine zaten aşinaydı. Bu gece biraz daha hüner göstermeyi umuyordu. Holden'ı bu akşam için kovmuştu, çünkü Eden gerekirse ona yardım edecekti, ancak kendi başına halledemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Ona gelince, kıyafetlerini çıkarmasına yardımcı olma konusunda *oldukça* yetenekliydi. Ne de olsa bu onun ünü değil miydi? Üstelik bu kez uyanık ve istekliydi, yani bu da vardı.

Ellerini kavuşturmuş, ne yapacağını bilemez bir halde, zarif bir şekilde döşenmiş geniş odanın ortasında duruyordu. "Eden, düşesin odası benimkine bitişik, bir iç kapı var. Bu süit odaya yerleşebilirsin, çünkü eminim Holden'ın sen yıkanıp giyinirken aceleyle girip çıkmasını istemezsin. Mahremiyetiniz ve tüm gardırobunuz için geniş bir alanınız olacak. Ama umarım o kapı *aramızda* hep açık kalır ve bundan sonra benim yatağımı paylaşırsın. Ya da tercihin buysa ben de seninkini paylaşabilirim," dedi ve bitişikteki odayı işaret etti.

"Birlikte olduğumuz sürece hangi yatağı paylaştığımız umurumda değil." Ona doğru geldi ve kollarını boynuna doladı. "Evlendiğimize inanabiliyor musun?"

Başını salladı. "Evet, sana sormak için bu kadar uzun süre beklemiş olmam başımı dehşet içinde sallamama neden oluyor."

Elbisesinin bağlarını ve bantlarını çözmeye başlarken onu öptü. Onun uyanık olması ve onu serbest bırakmaya cüret ederse devrilmek üzere olmaması

Boş zamanlarında çalışacak ve kısa süre içinde elbisesini ve korsesini çıkararak onu şeffaf bir elbise içinde bırakacaktı.

Vücudunun yumuşaklığına bakıp teninin ipeksiliğini hissedince gülümsedi. Adam boynunu öptüğünde iç çekti ve yumuşak nabızlardan birini hafifçe emmeye başladığında zevkle yumuşakça inledi. "Sıra sende," diye fısıldadı, adamın kollarında kayarak onunla yüz yüze geldi.

Sadece ceketini çıkarmıştı ama şimdi yeleğini ve kravatını çıkardı. Eden kol düğmelerinde ona yardım etti ve çok geçmeden gömleği de çıktı. Adamın omuzlarının genişliğini, enini ve göğsünün eni boyunca uzanan, gümüşle tozlanmış koyu renk saçlarının hafif serpintisini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama kolundaki sivri yara izini fark edince keskin bir nefes aldı. "Connor! Savaşta yaralandığını söylemiştin ama bu kadar ciddi bir yara olduğunu hiç fark etmemiştim. Kolunu kaybetmiş olabilirsin." Yara izini incelemek için yaklaştı ve sonra hafifçe öptü.

"Yıllar önce iyileşti Eden. Fark etmediğim şey ise kalbimin henüz tamamen iyileşmemiş olmasıydı. Ama şimdi iyileşecek, sen yanımdayken."

İkisi de birbirlerine karşı güçlü bir bağ hissettikleri için tamamen soyundular. Kalplerini, bedenlerini ve zihinlerini ortaya çıkarmak, birbirleriyle birlikte olmak için bildikleri tek yoldu. O doğası gereği utangaç değildi, ama Eden öyleydi. Ancak, ona karşı değil, çünkü ona çok güveniyordu. Onu yatağa götürdüğünde ve vücudunu keşfetmeye başladığında, ne yapacağını öğrenmeye hevesliydi. "Bu sefer yolu göstermeme izin ver, aşkım," dedi.

İlk başta onunla ağırdan aldı.

Ama tutkularının harekete geçmesi uzun sürmedi. Dilinin göğüslerinin uçlarında gezinmesine ve elinin bacaklarının arasındaki hassas noktaya kaymasına karşılık verdi. Adam içine girdiğinde Eden onun için hazırды, ince bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adam bu ilk seferinde özen göstermek istediğinde onun tamamını içine almak için sabırsızca kendini yukarı kaldırdı. "Eden, aşkım," dedi inleyerek, bu planı çabucak bir kenara bıraktı ve ona arzuladığı tutkuyu verdi.

Bu çiftleşme dansına başladığında, ilkel bir güvenle ve deneyimden gelen bir kolaylıkla içine girip çıkarken, huşu ve artan uyarılma ile yanıt verirken güzel yüzünü izledi. Onun ne zaman sınıra yaklaştığını, zevkini nasıl artıracak ve tam olarak ne zaman serbest kalacağını biliyordu. Kadın coşkuyla haykırırken onu dudaklarından öptü, zevk dalgalarının vücudunda dalgalandığını hissetti ve sıranın kendisine gelmesini bekledi.

Vahşi kızıl saçları yastıklarının üzerine yayılmış, sırtını dikleştirip arzusunun doruk noktasını hissederken kremi göğüsleri havaya kalkmış kadının görüntüsü onu etkilemişti. Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemişti. İki hızlı hamlede, o da aynı şeyi yaptı.

Daha sonra, Connor'ın kollarında dinlenirken, Connor onun saçlarını okşadı ve ondan tam bir rapor istedi. "Senin için nasıldı Connor? Berbat mıydım? Bu sadece benim ilk seferimdi."

"Eden, tatlım, hoşnutsuz mu görünüyorsun?"

Ona baktı ve sırıttı. "Hayır, oldukça kendini beğenmiş ve muzaffer görünüyorsun."

Kıkırdadı. "Harikaydı. Gerçekten. Daha önce yaşadığım her şeyden daha iyiydi."

"Ama çok fazla tecrübeniz var. En kötüsünden daha mı iyidim? Bu konuda nazik olmanıza gerek yok. Gerçeği bilmeyi tercih ederim."

Yılların deneyimini inkâr etmeyecekti. Ona yalan söylemeye de niyeti yoktu. Buna gerek yoktu, çünkü onunla ilgili her şeyi seviyordu, teninin onu ilkel bir düzeyde heyecanlandıran güzel kokusuna kadar.

Eden mükemmeldi ve o da bunu ona söyledi. "Sen *en iyilerden* daha iyidim Eden. Seninle kıyaslanabilecek hiç kimse yok. Bilimsel çalışmalarınızı sevdiğinizi biliyorum ve yakınlığın önemli bir biyolojik yönü olduğunu inkâr edemem. Ama her şeyden önce duygularla ilgilidir ve sağduyu ya da mantığa hiç dayanmaz. Az önce yaptıklarımız hakkında ne hissediyorsun?"

"Çok iyi," diye güvence verdi ona. "Oldukça mutluyum. Çok memnunum."

"Benim için de öyle, ama..." Onu altına aldı. "Memnuniyete gelince... Kesinlikle çok memnunum ama henüz işim bitmedi. Hâlâ seni arzuluyorum."

Kadın ona gülümsedi, belli ki sözlerinden hoşlanmıştı ve onu kendine çekti.

İçinde altın rengi ipuçları da bulunan saçlarının zengin, koyu kırmızı toprak rengini her zaman sevmişti. Boyu ortalamanın biraz üzerindeydi ama bu onun işine geliyordu çünkü kendisi de uzundu. Şekli de mükemmeldi. Dolgun göğüsler, uzun ve ince bacaklar ve insanın içini güneş ışığıyla dolduran bir gülümseme.

Kimsenin daha güzel bir ağzı ya da irislerinde yıldız ışığı tutan daha güzel gözleri yoktu.

Onun teşvikiyle tekrar seviştiler.

Kimin daha istekli olduğundan emin değildi, onun mu yoksa kendisinin mi? Sonsuzluk boyunca eşlerini arayan ve şimdi birbirlerini bulan uzun süredir kayıp aşıklar gibi birbirlerine uyuyorlardı. Kendilerini tutamıyorlardı ve her ikisi de homurdanarak ve gülerek şevkin uçurumundan birlikte yuvarlanıyorlardı, her biri başladıklarından daha derin bir aşkla ve daha sıkı bir birliktelikle bağlıydı.

Eden onun ay ışığı öpücüğünü istemişti. *Onu* istemişti.

Evet, onu istemişti ve her zaman isteyecekti çünkü o, sonunda farkına varmıştı ki, onun ay ışığıydı.

Sonsöz

Lynton Grange
Kuzey Devon, İngiltere
Eylül, 1817

Connor, karısıyla birlikte çocuklarla konuşmak için odalarına girerken, Eden'la evlenmesinin üzerinden NEREDEYSE İKİ HAFTA geçtiğini ve evinin üzerine bir mutluluk havası çöktüğünü düşündü. Oğulları sessizce misket oynuyor, birbirlerinin aggie'lerini ve kedi gözlerini neşeli bir acımasızlıkla odanın diğer ucuna fırlatmaya çalışıyorlardı. Priscilla küçük bir yazı masasında oturmuş, elinde kâğıt ve kalemle kuşlar çiziyordu. Kuşlara benziyordu. Tanrı onun küçük kalbini korusun, asla başarılı bir ressam olamayacak, diye düşündü biraz eğlenerek.

Eden ne düşündüğünü çok iyi bildiği için ona göz kırptı.

Karşılıklı konuşmalarından habersiz olan Priscilla başını kaldırıp ona gülümsedi. "Bak, baba! Senin resmini çizdim."

Yüce Tanrım. Bu o mu olmalıydı? Figür daha çok bir devekuşunu andırıyordu.

Eden da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki öksürdü ve arkasını döndü. "Ah, canım. Affedersiniz. Boğazım gıdıklanıyor."

Kıkırdadı. "Çok güzel, benim küçük tatlım. Onu her zaman saklayacağım. Ama şimdilik sende kalsın. Hepinizle konuşmak istiyoruz. Çocuklar, toplanın. Sizinle konuşmam gereken önemli bir konu var."

"Eden'in çocuğu var mı?" diye sordu genç Connor, bu tür konularda son derece yetişkin ve sofistike bir ses tonuyla.

"Ne?" Connor dehşete düşmüştü. Büyük oğlu bir erkeğin bir kadın hakkında neler hissedebileceğini anlamamanın eşiğindeydi ama böyle bir soru sormak? Neyse ki delikanlının azgın şehvetinin onu ele geçirip tam bir aptala dönüşmesine daha birkaç yıl vardı.

Çocuk ona ciddiyetle baktı. "Baba, Eden'le uzlaştın ve bu yüzden mi onunla evlendin?"

Connor soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Bu saçmalıkları nereden duyuyorsun?"

Eden bir kahkaha patlamasıyla boğulmamaya çalışarak sakince, "Hayır," dedi. "Baban benimle uzlaşmadı. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten biliyor musun?"

Hepsi başını salladı.

Connor daha da dehşete düşmüştü. "Hepiniz öyle mi? Sen bile mi, Priscilla?"

"Evet, baba. Demek ki evlenmeden önce Eden'i yatağa atmışsın," diye cevap verdi kızı, her ikisini de şok ederek.

"Ah, canım," diye fısıldadı Eden.

Connor ateş püskürtecek kadar kızgındı. "Priscilla! Bunu sana kim öğretti?" Alex, "Sör Nero'nun Büyükanne Evelyn'le konuşmasına kulak misafiri olduk," diye cevap verdi.

"Bize homurdanmanıza gerek yok."

"O sefil adam," diye mırıldandı Eden. "Peki büyükannen küstahlığı yüzünden onun kulaklarını mı tıkadı? Gerçekten, o adamın küstahlığına bak. Baban asla böyle bir şey yapmadı. Bana her zaman son derece saygılı davrandı. Her halükarda, artık *yasal olarak* evli olduğumuza göre çocuğum olup olmadığını söylemek için çok erken. Ama konudan sapıyoruz. Konuşmamız babanın Londra'ya yapacağı seyahatle ilgili."

Connor, Eden'ı da yanında götürme konusunu açmayı umuyordu ama Londra'da Lynton malikânesinin bazı acil işlerini hallederken onların bir ay boyunca yeni annelerinden yoksun kalma ihtimalinden söz eder etmez -evet, daha "Londra" ve "Eden" kelimelerini bile tam olarak telaffuz etmemişti- hepsi birden itiraz etmeye başladı.

"Eden'ı seviyoruz," dedi genç Connor. "Neden onu bizden uzaklaştırmak istiyorsunuz?"

"Gitmeyi kabul etti mi?" Alex bilmek istiyordu. "Yoksa kabul etmesi için gözünü mü korkuttun?"

Eden güldü. "Alex, baban bana gözdağı vermedi. On yaşında bir çocuk için mükemmel bir kelime dağarcığın var."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Connor. "Üçünüz de benim bir dev olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır, baba," dedi Priscilla, onun yerine koymaya çalıştığı devekuşu portresinden başını kaldırarak. "Biz seni seviyoruz. Çizdiğim resminde bunu göremiyor musun?"

Gülmemek için kendini zor tutarken kelimeler boğazında düğümlendi. "Ve seni seviyorum, benim küçük tatlım." Hayatını kurtarmak için resim yapamasa bile, onun büyük gözleri ve sevimli gülümsemesi onu çok etkilemişti. "Eden benim karım ve onu Londra'da yanımda görmek istiyorum."

Onlara bu konunun tartışmaya açık olmadığını söyleyebilirdi, ama Eden evlendikten kısa bir süre sonra çocukları terk etmekle ilgili endişelerini dile getirdiği için bu konu *tartışılacaktı*.

"Ah, baba!" Priscilla kaşlarını çatı. "Onu seninle gelmeye zorlama. Ona burada ihtiyacımız var." Çocuklar da aynı fikirdeydi.

Eden ona çaresizce baktı.

Onu geride bırakmanın mantıklı olduğunu düşündü. Çoğu gün Lynton işleriyle meşgul olacak ve onunla geçirecek çok az zamanı olacaktı. Ayrıca, *ton* ailelerinin çoğu henüz Londra'da olmayacaktı.

"Ya da hepimiz gidebiliriz," diye önerdi Eden. "Siz işinizle meşgul olurken, ben de çocuklara Londra'yı gezdirebilirim. Görülecek müzeler ve bahçeler, günü geçirecek kitapçılar ve tatlı dükkanları var. Kukla tiyatroları ve tekne gezintileri. Belki annen de bize katılır."

Alex, dul düşesin bu fikre sıcak bakacağını düşünmüyordu. "Büyükanne Londra'ya gitmek istemiyor."

"Neden olmasın?" Connor oğluna sordu.

"Çünkü Sör Nero onu konumlandırdı ve o da bunu düşünüyor," diye yanıtladı Priscilla.

"Bu da ne demek şimdi? Böyle bir şey yok-" Connor keskin bir nefes aldı. "O yaşlı keçi anneme *teklifte* mi bulundu?"

"İşte bu, baba!" Priscilla heyecanla cevap verdi.

"Tüh," dedi Eden, adam kaşlarını çatmış ve kulaklarından meşhur dumanlar çıkarken gülmemek için kendini zor tutarak.

Connor hırlayarak, "O ölü bir adam," dedi. Hışımınla dışarı çıkmaya başladı, durdu ve sonra hepsiyle yüzleşmek için döndü. "*Hepimiz* Londra'ya gidiyoruz ve buna Büyükanne Evelyn de dahil. O lanet olası şehvet düşkünün keçinin anneme el sürmesine izin verirsem *lanetleneyeğim*. Herkes toplanmaya başlasın!"

Çocuklar alkışladı.

Eden da onun peşinden gitti. "Annemi seninle gelmesi için zorlayamazsın. bize."

"Oh, evet yapabilirim. O şeytan kışını çimdiklemeyecek ya da anneme bir daha dokunamazsın." Koridorda yürüdü. "Evelyn! Çalışma odama! Hemen!"

Annesi yatak odasından aceleyle çıktı. "Connor, ne oluyor? Neden kırışleri üzerimize yıkacak kadar yüksek sesle bağıırıyorsun?"

"Sör Nero'yu görmenizi yasaklıyorum. Bu eve bir daha adımını atmayacak. Siz de muhtemelen bir günah yuvası olarak işlettiğı evine adım atmayacaksınız."

Annesinin gözleri şaşkınlıkla yuvarlaklaştı. "Aman Tanrım, çıldırdın mı sen?"

"Çocuklar onun sana evlenme teklif ettiğini duymuşlar, Evelyn," diye açıkladı Eden onun şaşkın bakışlarına karşılık olarak.

Evelyn bir kahkaha patlattı. "Ah, canım. Bu yüzden mi bu kadar öfkелisin? Saçmalama. O şehvet düşkünü yaşlı kurbağaya karşı hiçbir ilgim yok. Ama benim yaşımda peşinden koşmak oldukça eğlenceli. Tabii ki asla kabul etmem. Kırışıklıklarımın onu felç edeceğinden korkuyorum. Ayrıca, baban ve ben bir aşk çiftiydik. Aşkı tatmış biri olarak, kendimi Sör Nero Arnulfson gibi birine bu kadar ucuza verebileceğimi hayal bile edemiyorum."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Eden.

Connor bir elini saçlarında gezdirirken rahat bir nefes aldı. "Beni çok korkuttun."

Annesi kaşlarını çatarak ona baktı. "Connor, yüzün mosmor olmuş. Küçük şeytanların tüm konuşmayı dinlemiş olmalı. Onun iltifat dolu teklifini reddettiğimi duyabilirlerdi. Ama seni temin ederim, bu konuda çok samimiyetsizdi. Gerçekten istediğı Eden ve şimdi ona sahip olamayacak."

Connor, "Çok doğru, ona sahip olamaz," diye karşılık verdi.

"Kriz önlendi," diye mırıldandı Eden, sakinleştirmek için kolunu hafifçe Onu onun koluna dayadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yaradı.

Evet, diye düşündü Connor, kesinlikle onu yatıştırma yeteneğine sahipti.

İçinde

Gerçek şu ki, o yanındayken şey doğru geliyordu. Bu yüzden Londra'ya giderken ona eşlik etmesini istiyordu. Aksi takdirde ne yapacaktı? Normalde

zamanını Camborne ve Bromleigh ile geçirirdi. Ama artık Eden'la evli olduğuna ve ona sadık kalacağına göre böyle bir şey söz konusu olamazdı. En

iyi ihtimalle onlarla kulüplerinden birinde bir içki içebilir, sonra da onlar eğlenmeye giderken evine dönebilirdi. Arkadaşlarına evlendiğini bildiren

mektuplar göndermişti ama bu mektupların henüz onlara ulaştığından emin değildi. Kesinlikle Camborne'un değil, çünkü o ta kuzeyde Highlands'deydi.

Bromleigh'e ulaşmış olabilirdi.

Çünkü Connor, Leydi Shoreham'ın malikânesinden ona haber göndermişti. Ancak kuzenini hâlâ ziyaret edip etmediğini ya da Londra'ya dönüp dönmediğini kim bilebilirdi?

Eğer arkadaşları evlendiğini henüz duymamışlarsa, onları Londra'da gördüğünde söyleyecekti. Aynı zamanda onları Eden'la tanıştırmak da mantıklı olmaz mıydı?

Ve eğer çocukları da gelmek isterse, neden olmasın? Bu adamlar oğullarının vaftiz babasıydı ve şimdi çok hızlı büyüdükleri için onları daha iyi tanımları gerekiyordu.

"Londra'da bize katılacak mısın, Evelyn?" Eden ona sordu.

Annesi başıyla onayladı. "Bir süredir görmediğim eski dostlarla hasret gidermek güzel olacak. Ayrıca, sen ve Connor dışarı çıktığınızda çocuklara göz kulak olmak için orada olacağım. Eminim *ton* sizin burada kaldığınızı anladığında davetiyeler yağmaya başlayacaktır."

Connor Eden'ı çalışma odasına götürdü, böylece o hancılara mektup yazıp Londra'daki hizmetçisine konağın minyatür ordusu için hazırlanmasını söylerken seyahatleri hakkında konuşabileceklerdi. Eden rahat etmek için kanepeye uzanırken, Connor masasının arkasına geçip yazı kâğıdını, mürekkep kabını ve kum çalkalayıcısını yerleştirdi.

Brewster içeri girdiğinde henüz kalemi kâğıda değdirmemişti. "Majesteleri..."

"Evet, Brewster?"

"Bu mektup az önce Majesteleri için geldi."

"Benim için mi?" Eden uşığına gülümsedi, uşak da ona uzattı. "Teşekkür ederim, Brewster."

Brewster ön kapıdaki yerine döndüğünde, "Kimden gelmiş aşkım?" diye sordu. Mektubu okurken yüzünde değişen ifadeleri izlerken merakı uyandı.

"Ailem."

Bir kaşını kaldırdı. "Ailen mi? Neden seninle konuşmak için yanına gelmiyorlar? Bu arada, biz Londra'dayken Chestnut Hill'de gözetimsiz bırakılırlarsa iyi olacaklarını düşünüyor musun?"

"Buna asla inanmayacaksın. Görünüşe göre, birlikte İtalya'ya gitmişler."

"İtalya mı? Ne zaman? Onları daha önceki gece gördük."

"Bu sabah gittiler." Kadın şaşkınlıkla başını salladı. "Buna inanabiliyor musunuz? Gazetelerde savaşın patlak verdiğine dair haberler okumayı bekliyordum."

İtalya'nın neresinde olurlarsa olsunlar. Ne garip. Birlikte mi? Bir  m r boyu birbirlerinden nefret ettikten sonra onları aniden bir araya getiren Şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

Connor omuz silkti. "Belki de bizim mutluluğumuz onlara örnek olmuştur."

Kadın ona baktı. " yle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, aşkım. Pek sayılmaz. Ama insan her zaman umut edebilir."

"Belki de babamı neredeyse öldürmek annemin ona karşı olan duygularını yeniden gözden geçirmesine neden olmuştur." Ayağa kalktı ve onun yanına gelerek sandalyesinin koluna oturdu.

Onu kucağına almak için sandalyesini biraz geriye çekti. "Onlar için endiŐeleniyor musun?"

"Hayır." Ona sarıldı. "Onların hakemi olmayı sorunlarını kendi başlarına çözmelerine izin vermemin zamanı geldi. Birbirlerine yaptıkları ya da yapmadıkları Şeyler artık bana eziyet etmiyor. Mutluluğu seninle ve çocuklarla buldum. Evelyn'de de. Biz gerçek bir aileyiz, değil mi?"

"Evet, aşkım. Kendi kızım devek Őuna benzediğimi düşünse bile."

Neşeli bir kahkaha attı. "EĞer  yleyse, sen çok yakışıklı bir devek Őusun. Bir Gümüş D k devek Őu."

Gülümsedi. "Böyle bir Şey var mı?"

"Eminim vardır." Onu dudaklarından usulca öptü.

 p c Ğ  derinleŐtirdi, kontrolü ele aldı ve sıcaklık kattı çünkü duyguları karıŐı için asla ılık olmayacaktı. "Seni seviyorum Eden."

"Ben de seni seviyorum," dedi soluk soluğa bir zevk i   ekiŐiyle.

Onun davet  r g l msemesinden, kendisini tekrar  pmesini istediğini anladı.

O da öyle yaptı ve ona, toplayabildiği kadarıyla cennetin tüm ihtiyaımıyla dolu bir öpücük verdi.

Derin.

Yoğun.

Çünkü onun her  p Ő nde ay ışığını hissetmesini istiyordu.

SON

Ayrıca yazar: Meara Platt

FARTHINGALE SERİSİ

[Benim Güzel Zambağım](#)
[Evleneceğim Dük Etmenin Bir](#)
[Çapkını Islah Kuralları Yaz](#)
[Ortası Öpücüğü](#)
[Vikont'un Gülü](#)
[Kalplerin Kontu](#)
[Vikont ve Papazın Kızı Adela İçin Bir](#)
[Dük](#)
[Marigold ve Markiz Hayali](#)
[Evlilik](#)
[Benim İçin Dilediysen Düğünüyle](#)
[İlgili Küçük Bir Sorun](#)
[BirCameron'ın Kalbini Ele](#)
[Geçirmek Düke Asla Cesaret Etme](#)

AŞK KİTABI SERİSİ

[Aşkın Bakışı](#)
[Aşkın Aşkın Tadı](#)
[Aşkın Dokunuşu](#)
[Sarkısı Aşkın](#)
[Aşkın](#)
[ÖpücüğüKokusu](#)
[Aşkın Şansı Aşkın](#)
[Hediyesi](#)
[Aşkın Kalbi Aşkın](#)
[Vaadi Aşkın Aşkın](#)
[Aşkın Aşkın](#)
[DansıYolculuğu](#)
[Hazinesi](#)
[Sevgi Mucizesi](#)
[Aşkın Umudu \(novella\)](#)

[Aşk Rüyası \(novella\)](#)
[Aşkın Hatırası \(novella\) Noel İçin Tek](#)
[İstedğim \(novella\)](#)

AYTAŞI İNİŞ SERİSİ
[Aytaşı İnişi \(novella\)](#) [Aytaşı](#)
[Meleği \(novella\)](#)
[Aytaşı Dükü](#)
[Aytaşı Aytaşı Binbaşısı](#)
[Aytaşı Mürebbiyesi Aytaşı](#)
[Kahramanı](#)
[Aytaşı Korsanı](#)

KARANLIK BAHÇELER SERİSİ
[Gölgeler Bahçesi Işık](#)
[Bahçesi Bahçesi](#)
[Bahçesi Melekler](#)
[Bahçesi Ejderhalar](#)
Kader

GÜMÜŞ DÜKKANLAR
[Cherish ve Dük Ay Işığı](#) ve
Dük Dük ile İki Gece

LYON'UN İNİ
[Lyon'un Sürprizi](#)
[Lyon'un Öpücüğü](#)
[Zor Durumdaki](#)
[Lyon](#)

BRAYDENLER
[Görev Eşleşmesi](#)
[Westcliff Kontu Şans](#)
[Ejderhası Kinross](#)
[Alnwick Kontu Cazip](#)
Şekerleme

[Aislin](#)
[Genalynn](#)
[Ateş İncileri*](#)
[Kurtarılmış Bir](#)
[Kalp](#)

*Ayrıca Britanya Korsanları serisinde

DeWOLFE PACK ANGELS SERİSİ

[Nobodys 'Bhrodi's](#)
[Angel Kiss An](#)
[Angel Angel](#)

Yazar Hakkında

Meara Platt USA Today çoksatan yazarı ve Amazon UK All-star ödüllü bir yazar. Platt'ın dünyada en sevdiği yer İngiltere'nin Göller Bölgesi'dir ve ödüllü fantastik romantizm (romantasy) serisi Karanlık Bahçeler de dahil olmak üzere pek çok öyküsü bu cennet gibi coğrafyada geçtiği için bu sürpriz olmayabilir. Karanlık Bahçeler serisinde ortaya çıkmak üzere olan kadim Fae kehanetinin yanı sıra Meara'nın Farthingale serisi ve Book of Love serisindeki hafif yürekli, uluslararası çok satan Regency romansları veya daha duygusal Moonstone Landing serisi ve Braydens serisi hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen Meara'nın www.mearaplatt.com adresindeki web sitesini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

